Trecerea VRĂJITORILOR

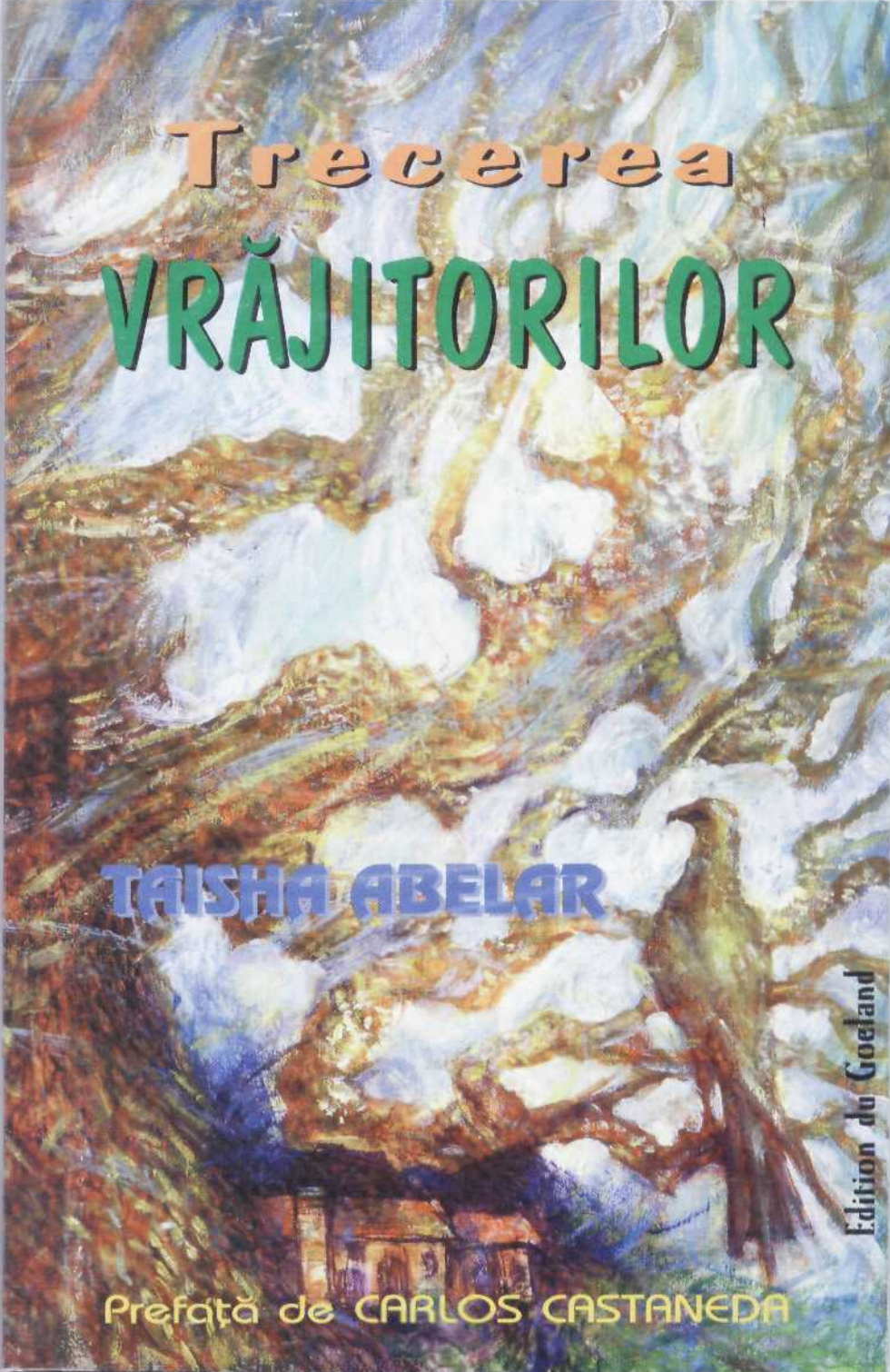

TAISHA ABELAR

Prefață de CARLOS CASTANEDA

Edition du Goeland

Prefață
de
Carlos Castaneda

Taisha Abelar face parte dintr-un grup de trei femei care au fost atent pregătite de câțiva vrăjitori din Mexic, sub îndrumarea lui don Juan Matus.

Am scris pe larg despre ucenicia mea, dar nu am pomenit niciodată despre acest grup specific, din care face parte și Taisha Abelar. Exista un fel de acord tacit între toți cei care s-au aflat sub tutela lui don Juan, de a nu vorbi niciodată despre ei.

Mai bine de douăzeci de ani am respectat acest acord. Și chiar dacă am lucrat și am trăit foarte aproape unii de ceilalți, nu am discutat niciodată între noi despre experiențele noastre personale. De fapt, nu avusesem posibilitatea nici măcar de a schimba puncte de vedere referitor la ceea ce don Juan, sau Vrăjitorii din grupul său. ne-au făcut fiecăruia dintre noi.

O astfel de situație nu era condiționată de prezența lui don Juan. După ce el și grupul său au părăsit lumea, noi am continuat să îl respectăm, căci nu doream nicidecum să ne folosim energia pentru a revizui vreunul din acordurile stabilite anterior. Tot timpul și energia disponibilă le-am utilizat pentru a ne valida ceea ce don Juan ne-a învățat cu atâta scrupulozitatc.

Don Juan ne-a transmis Vrăjitoria ca pe o sarcină pragmatică prin intermediul căreia fiecare dintre noi putea percepe energia în mod direct. El ne atrăsese atenția asupra faptului că, pentru a reuși, trebuia să ne eliberăm de capacitatea normală de percepție. Această eliberare și faptul de a percepe energia în mod direct era o sarcină care ne solicita întru-totul.

Vrăjitorii susțin ideea că parametrii percepției noastre normale ne-au fost impuși ca parte integrantă a socializării noastre, nu tocmai în mod arbitrar, ci mai degrabă în mod forțat. Unul din aspectele acestor parametri obligatorii este un sistem de interpretare care procesează informații senzoriale în unități semnificative și redă ordinea socială sub forma unei structuri de interpretare.

Modul nostru normal de funcționare în cadrul ordinii sociale cere o aderență oarbă și statornică la toate aceste precepte, în condițiile în care niciunul dintre ele nu deschide posibilitatea unei percepții directe a energiei. Don Juan susținea ideea că este posibil să percepem ființele umane sub forma unor câmpuri de energie, ce seamănă cu niște ouă albicios-luminoase, uriașe și alungite.

Pentru a îndeplini această acțiune de lărgire a percepției noastre, avem nevoie de energie internă. în acest fel. problema acumulării energiei interne necesară împlinirii unei astfel de sarcini devine un imperativ pentru ucenicii vrăjitori.

Circumstanțe adecvate timpurilor și locului prezente au făcut posibil ca Taisha Abelar să poată scrie acum despre pregătirea sa care, deși asemănătoare cu a mea. a fost complet diferită. I-a luat foarte mult timp să o facă, în primul rând pentru că a trebuit să se folosească de mijloace specifice magici pentru a scrie. însuși don Juan Matus mi-a dat drept sarcină să scriu despre cunoașterea sa magică. Și tot el a fost acela care a sugerat modalitatea de abordare a acestei sarcini, spunându-mi: *"Nu scrie ca un scriitor, ci ca un vrăjitor*". Acest lucru însemna că trebuia să o fac într-o stare de luciditate, de conștiință sporită, stare pe care vrăjitorii o numesc *visare*. Lui Taisha Abelar i-au trebuit ani de zile să-și perfecționeze visarea până a face din aceasta un instrument magic.

în lumea lui don Juan, vrăjitorii. în funcție de temperamentul fiecăruia dintre ei, erau divizați în două grupuri complementare: *visători* și *stalkeri'*. Visători sunt acei vrăjitori

---

[1] *stalker* (engl.) = cel care vânează stând la pândă. S-a optat pentru păstrarea termenului englezesc din lipsa unui cuvânt adecvai, care să definească atributele celui care. prin mijloace magice, ajunge să stăpânească arta de a acționa în lume, în sensul în care autoarea și membrii grupului din care face parte înțeleg acest lucru. (N.E.)

care dispun de facilitatea inerentă de a intra în stări de conștiință sporită prin controlul exercitat asupra propriilor vise. Această capacitate este dezvoltată, prin antrenament, până la stadiul de artă: *arta visării*. Pe de altă parte, stalkerii sunt acei \răjitori care dispun de capacitatea înnăscută de a se ocupa cu acțiunile în realitatea de zi cu zi și care sunt capabili să intre în stări de conștiință avansată prin manipularea și controlarea comportamentului propriu. Printr-o pregătire magică, această abilitate naturală este transformată în *arta stalkingului*.

Deși toți Vrăjitorii din grupul lui don Juan stăpâneau pe deplin ambele arte, aceștia erau destinați unei categorii sau celeilalte. S-a stabilit că Taisha Abelar făcea parte din grupul stalkerilor și urma, în consecință, să fie antrenată de către aceștia. Cartea ei poartă semnul uimitoarei sale pregătiri ca stalker.

CUVÂNT **ÎNAINTE**

Mi-am dedicat întreaga viață practicii unei discipline riguroase pe care, din lipsa unui cuvânt mai potrivit, noi am numit-o vrăjitorie". Sunt, de asemenea, antropolog, luându-mi doctoratul în acest domeniu de studiu. în mod expres, menționez cele două sfere ale acthității mele în această ordine, deoarece implicarea mea în \Tăjitorie a a\xit loc mai întâi. De. regulă, începem o muncă de cercetare asupra unui anumit aspect cultural, cum ar fi studiul practicilor vrăjitorești, după desăvârșirea studiilor de antropologie. Cu mine, s-a petrecut exact invers: fiind discipol vrăjitor, am ajuns să studiez antropologia.

Pe la sfârșitul anilor șaizeci, pe când locuiam în Tucson. Arizona, am întâlnit o mexicancă, pe nume Clara Grau. care m-a imitat să locuiesc în casa ei din statul Sonora, în Mexic. Acolo, a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a mă introduce în lumea sa, căci Clara Grâu era o wăjitoare, membră a unui grup de șaisprezece vrăjitori. Unii dintre ei erau indieni Yaqui. alții erau mexicani, de diferite origini, condiții, vârste și sexe. Cea mai mare parte erau femei. Toți urmăreau, cu devoțiune, același scop: distrugerea dispozițiunilor și prejudecăților perceptuale ce ne închid înlăuntrul granițelor lumii normale, de zi cu zi și care ne împiedică să pătrundem în alte lumi perceptibile.

Pentru \Tăjitori, spargerea unor asemenea dispozițiuni perceptuale, le dă posibilitatea să treacă o barieră și să facă

" În ultimele cărți publicate de Carlos Castancda ("Partea activă a infinitului" și "Roata timpului"), cât și în timpul seminariilor *Tensegrity* s-a folosit adesea termenul de *șaman* în locul celui de *vrăjitor.* (N.E.)

saltul în necunoscut. Ei numesc acest salt "trecerea vrăjitorilor". Câteodată. îi mai spun și "zborul abstract", deoarece prilejuiește zborul planat dinspre latura concretă, fizică, către cea a percepției expansibile și a formelor abstracte impersonale.

Acești vrăjitori doreau să mă ajute să desăvârșesc acest zbor abstract, astfel încât să-i pot însoți în acțiunile lor fundamcntalc.

în cazul meu. instruirea academică a devenit parte integrantă a pregătirii pentru trecerea vrăjitorilor. Conducătorul grupului din care fac parte, nagualul cum este numit, este o persoană ce poartă un interes deosebit erudiției academice tradiționale. în consecință, toți cei aflați în grija sa au fost nevoiți să-și dezvolte capacitatea pentru abstract, gândirea limpede care este dobândită numai în cadrul unei universități moderne.

Ca femeie, aveam o obligație încă și mai marc de a îndeplini această cerință. în general, femeile sunt condiționate din fragedă copilărie să depindă de membrii masculi ai societății. pentru a conceptualiza și inițiа schimbări. Vrăjitorii care m-au instruit aveau o părere foarte fermă referitoare la acest subiect. Aceștia considerau că este indispensabil pentru femei să-și dezvolte intelectul și să-și sporească capacitatea de analiză și abstracție pentru a avea o mai bună cunoaștere a lumii înconjurătoare.

De asemenea, antrenarea intelectului este un subterfugiu adevărat pentru vrăjitori. Prin menținerea în mod deliberat a minții ocupată cu analize și raționamente, vrăjitorii sunt liberi să exploreze, nestânjeniți, alte sfere de percepție. Cu alte cuvinte. în timp ce latura rațională este ocupată cu aspectele formale ale cercetărilor academice, latura energetică sau non-rațională. pe care vrăjitorii o numesc dublul, este ocupată cu îndeplinirea sarcinilor vrăjitorești. în acest fel. e mai puțin probabil ca mintea suspicioasă și analitică să interfereze sau fie și numai să observe ce se petrece la un nivel non-rațional

Reversul dezvoltării melc academice a fost lărgirea capacității de conștiință și percepție, care. împreună, ne dezvoltă ființa totală. Lucrând ca o unitate, acestea m-au îndepărtat de uața rutinieră în care fusesem crescută și socializată ca femeie, purtându-mă într-o zonă nouă. cu posibilități perceptuale mai largi decât cele pe care viața normală mi le-a rezervat..

Nu vreau să spun prin aceasta că numai angajamentul meu în lumea vrăjitorilor a fost de ajuns pentru a-mi asigura succesul. Forța de atracție a vieții cotidiene este atât de puternică și susținută încât, în ciuda antrenamentului celui mai asiduu, toți practicanții s-au găsit de nenumărate ori în mijlocul celei mai abjecte terori, stupidități și autoindulgențe, ca și când nu învățaseră nimic. învățătorii mei m-au avertizat că nu eram o excepție și că numai o luptă neobosită, de clipă cu clipă, poate echilibra insistența noastră naturală, dar stupefiantă, de a rămâne neschimbați.

După o examinare atentă a scopurilor mele, eu, împreună cu grupul meu, am ajuns la concluzia că va trebui să fac o descriere a pregătirii mele pentru a înfățișa căutătorilor în necunoscut importanța dezvoltării abilității de a percepe mai mult decât o facem în mod normal. O astfel de percepție sporită trebuie să fie o manieră nouă. sobră și pragmatică. Nii poate fi, în nici un caz, o simplă continuare a perceperii lumii vieții cotidiene.

Evenimentele narate aici descriu stadiile inițiale ale instruirii mele ca stalker. Această fază implică purificarea modului nostru obișnuit de a gândi, simți și de a ne comporta prin intermediul unei acțiuni magice tradiționale numită recapitulare, acțiune ce trebuie adoptată de către toți neofiții. Pentru a completa recapitularea, am fost învățată o serie de tehnici, numite "pase magice*[7], care comportă mișcare și respirație. Pentru a da acestor practici o coerență adecvată, am primit concomitent și o instruire bazată pe expuneri filosofice și explicații raționale.

Obiectivul tuturor învățăturilor primite a fost redistribuirea energiei mele normale și sporirea acesteia, astfel încât să poată fi folosită pentru acțiunile ieșite din comun ale percepției cerute de pregătirea în vTăjitorie. Ideea aflată în spatele acestei instruiri este aceea că, odată ce șablonul coercitiv al vechilor noastre obiceiuri, gânduri, așteptări și sentimente este distrus prin recapitulare, ne găsim în mod incontestabil în poziția de a acumula suficientă energie ca să trăim după noua rațiune de-a fi, furnizată de tradiția vrăjitorească și să confirmăm acele rațiuni de a exista, percepând direct o realitate diferită.

Prefață a autoarei la ediția în limba română

Când vechiul nagual ne-a vorbit pentru prima oară despre conceptul unei "treceri energetice" pe care șamanii o fac dintr-o parte în alta a conștiinței, părea că făcea referire la un pod ce unea cele două maluri ale unui râu. într-un anumit sens. el accepta ideea *ca* putea fi descris ca un pod unind spațiul dintre cele două maluri. însă podul la care el se gândea era o platformă de energie, un loc de unde viețile noastre sunt văzute de la depărtare și din care sunt date comenzile pentru schimbare.

"Un astfel de pod energetic ne permite să vedem totul de la o înălțime foarte mare. să privim vastitatea infinitului ca prin ochiul unei păsări," zicea vechiul nagual.

Pentru a construi un astfel de pod sunt necesari ani de disciplină și antrenament, mai spunea el. și încă și mai mulți ani de disciplină pentru a-l trece. Mai întâi, trebuie să ne construim o platformă energetică pe care să putem sta în timp ce demolăm lumea pe care o cunoaștem. Dar cum construim o astfel de platformă pentru a ne lărgi orizonturile? înainte de a putea avea orice \iziune, trebuie să vrem să ne dezbărăm de vechiul mod de a privi lumea. Aceasta înseamnă că trebuie să suspendăm judecata și să refuzăm să mai acceptăm fără rezerve lumea, așa cum o cunoaștem noi. Dacă nu întreaga lume, atunci măcar momente izolate, situații, credințe, evenimente sau comportamente. Cu alte cuvinte, putem începe prin a schimba lucruri mărunte, utilizând un proces pe care șamanii din antichitate îl numeau *recapitulare*.

Vrăjitorii obișnuiau să spună că o recapitulare profundă ne permite nu numai să construim un pod sau o platformă energetică, dar de asemenea să și acționăm de pe aceasta, să luăm de-

cizii bazate pe un punct de vedere diferit. Din acea perspectivă foarte precisă, putem avea o viziune limpede asupra propriei vieți și putem remarca toate întâmplările și obiceiurile care rămâneau ascunse lumii noastre de toate zilele.

Vechiul nagual ne-a asigurat că este posibil să evităm sistemul de interpretări care se prefigurează înaintea noastră și ne ține captivi în constrângerile lui: un sistem care ne obligă să vedem lucrurile într-un mod particular, excluzând toate celelalte posibilități. Vrăjitorii au deschis în mod deliberat ușa altor posibilități, altor perspective, altor realități - unele dintre ele foarte diferite de realitatea vieții cotidiene cu care ne-am obișnuit.

Când vechiul nagual nc-a prezentat posibilitatea existenței altor realități, ne-a spus că unele dintre acestea se aflau chiar sub ochii noștri, la îndemâna tuturor și că există un trafic puternic într-un sens și în celălalt, dc-a lungul unui pod energetic care unește această parte a lumii cu alte realități.

Vrăjitorii susțin că acest pod este conștiința, prelungită de puterea *intenției* într-o cale energetică.

"Oricine a găsit tăcerea interioară își poate deplasa conștiința de-a lungul acestei căi a intenției." zicea el. *"Prin recapitulare, dăm un imbold conștiinței să se deplaseze la un nivel profiind care ne dă posibilitatea să traversăm de cealaltă parte. în lumea noastră pereche. "*

Platforma energetică despre care ne vorbesc vrăjitorii este, deci, construită prin *recapitulare,* cu *intenția* și cu anumite mișcări care îngăduie corpului să întrezărească alte realități.

Vechiul nagual numea acele mișcări *pasele magice* ale vrăjitorilor din antichitate. Dacă practicăm *recapitularea* împreună cu *pasele magice,* ceva din noi ne va permite să ne privim viața și experiențele avute cu detașare și sobrietate. Vorbind din punct de vedere energetic, ne vom vedea viața dintr-o perspectivă diferită de cea pe care o folosim în existența noastră cotidiană.

Această platformă de energic nu este un loc în care să accedem grație capacităților noastre psihologice: nici unul în care să ne confesăm cumplitele noastre păcate, crezând că vom primi iertarea. Nu este un loc în care să perfecționăm lucrurile cu resurse precare, sau în care să ne revizuim amintirile, transformându-ne eșecurile în succese. Nu este un loc în care să dăm frâu liber urii și frustrărilor noastre, sau în care să ne complăcem în șinele nostru minunat.

Recapitularea este un act energetic de vrăjitorie, a cărui intenție a fost stabilită de vrăjitorii din Mexicul antic: este o modalitate de a ne rcaloca propria energie. Această mișcare are loc pe o platformă energetică pe care o folosim cu cea mai mare încredere și sinceritate. Ea este cea care ne va îndepărta de lumea de zi cu zi. purtându-ne spre o viziune diferită. în ciuda oricărui obstacol întâlnit în cale.

Vechiul nagual obișnuia să ne povestească despre optimismul fără margini al vrăjitorilor.' "Ei au o portiță de scăpare care spune: *Știu că e inutil, știu că este imposibil și totuși, și totuși..."*

Această barcă de salvare a vrăjitorilor este platforma magică care ne susține și nu numai că ne menține pe linia de plutire, dar ne și dirijează în timp ce navigam pe marea infinitului.

TRECEREA VRĂJITORILOR

1

Mă dusesem într-un loc izolat, departe de şosea şi de lume, ca să desenez umbrele dimineţii pe unicii munţi de lavă ce mărgineau Gran Desierto, în Arizona de sud. Stâncile zimţate, de culoare maro închis, scăpărau sub efectul razelor de soare ce le iluminau vârfurile. În jurul meu, împrăştiate pe pământ, erau blocuri imense de piatră poroasă, reminiscenţe ale scurgerii de lavă din timpul unei puternice erupţii vulcanice. Aşezându-mă confortabil pe un bloc mare de piatră şi dând uitării toate celelalte, mă cufundasem în munca mea, aşa cum făceam adesea în acel loc accidentat, dar încântător. Sfârşisem de schiţat promontoriile şi depresiunile munţilor din depărtare, când am observat că mă privea o femeie. M-a deranjat la culme faptul că cineva venise să-mi tulbure singurătatea. M-am străduit cât am putut să o ignor, dar când s-a apropiat să se uite la ce făceam, m-am întors furioasă către ea.

Pometii înalţi şi părul negru până la umeri o făceau să pară a fi eurasiatică. Avea un ten neted şi catifelat, încât era dificil să-i apreciezi vârsta. Putea avea oricât între treizeci şi cincizeci de ani. Era probabil cu vreo cinci centimetri mai înaltă

decât mine, ceea ce însemna că trebuia să aibă cam un metru şaptezeci şi cinci de centimetri, însă, din cauza constituţiei sale puternice, părea să fie de două ori mai robustă. Cu toate acestea, în pantalonii negri de mătase şi jacheta sa orientală, arăta extrem de bine.

I-am remarcat ochii, verzi şi strălucitori, iar licărirea lor prietenoasă mi-a risipit furia şi m-am auzit întrebând-o pe femeie ceva absolut stupid:

"Locuiţi în împrejurimi?"

"Nu," zise ea, făcând câţiva paşi spre mine. "Mă îndrept spre punctul american de frontieră Sonoyta. M-am oprit să-mi dezmorţesc picioarele şi am ajuns în locul acesta singuratic. Am fost aşa de uimită să întâlnesc pe cineva aici, atât de departe de toate, încât nu m-am putut abţine să nu te deranjez în felul în care am făcut-o. Dă-mi voie să mă prezint. Mă numesc Clara Grau."

Mi-a întins mâna, iar cu i-am strâns-o, după care, fără cea mai mică ezitare, i-am spus că m-au botezat Taisha la naştere, dar că, mai târziu, părinţii au considerat că numele nu era îndeajuns de american şi au început să mă strige Martha, după mama. Detestam acel nume şi l-am ales în locul lui pe cel de Mary.

"Interesant!" gândi ea. "Ai trei nume care sunt atât de diferite. Eu îţi voi spune Taisha, din moment ce este numele tău de naştere."

Eram bucuroasă că optase pentru acel nume. Eu însămi îl alesesem pe acesta. Deşi la început fusesem de acord cu părinţii mei că numele suna prea străin, ajunsesem să disprețuiesc atât de mult numele de Martha, încât am sfârşit prin a face din Taisha numele meu secret.

Pe un ton dur, pe care şi l-a disimulat imediat în spatele unui zâmbet blând, m-a bombardat cu o serie de afirmaţii sub ţmasca unor întrebări.

"Nu eşti din Arizona," începu ea.

I-am răspuns sincer, un lucru neobişnuit pentru mine, deprinsă cum eram să fiu circumspectă cu oamenii şi, în mod special, cu străinii.

"Am venit în Arizona acum un an, ca să lucrez."

"N-ai mai mult de douăzeci de ani."

"Voi face douăzeci şi unu peste câteva luni."

"Ai un uşor accent. Nu pari a fi americancă, dar nu reuşesc să-ţi ghicesc exact naţionalitatea."

"Sunt americancă, dar am copilărit în Germania," i-am spus. "Tatăl meu este american, iar mama unguroaică. Am părăsit casa părintească când am mers la colegiu şi nu m-am întors niciodată, deoarece nu voiam să mai am de-a face cu familia mea."

" Vrei să spui că nu te înţelegeai cu ei?"

"Nu, eram nefericită. Abia aşteptam să plec de-acasă."

Zâmbi şi dădu din cap, ca şi când sentimentul de a-ţi dori să evadezi îi era familiar.

"Eşti căsătorită?" întrebă femeia.

"Nu. Sunt singură pe lume."

Am spus asta cu un uşor acces de autocompătimire, cum făcusem întotdeauna, ori de câte ori vorbeam despre mine.

N-a făcut nici un comentariu, însă vorbi calm şi sigură de sine, dorind parcă să mă liniştească şi, în acelaşi timp, cu fiecare frază, să-mi împărtăşească cât mai multe informaţii despre ea însăşi.

În timp ce vorbea, mi-am aranjat creioanele de desen în cutie, fără însă să-mi întorc privirea de la ea. Nu voiam să-i dau impresia că nu ascultam.

"Am fost singură la părinţi, dar amândoi au murit," zise ea. "Cei din familia tatălui meu sunt mexicani din Oaxaca. Însă cei din familia mamei sunt americani din descendenţi germani. Provin de pe coasta de est, dar acum trăiesc în Phoenix. Tocmai m-am întors de la nunta unuia din verii mei."

"Şi dumneavoastră locuiţi în Phoenix?" am întrebat.

"Jumătate din viaţă am trăit în Arizona, iar cealaltă jumătate în Mexic," replică ea. "În ultimii ani însă, casa mea a fost în Sonora, Mexic."

Am început să-mi închid mapa. Întâlnirea şi discuţia cu această femeie mă tulburaseră atât de mult, încât ştiam că nu voi mai fi capabilă să lucrez până la sfârşitul zilei.

"Am călătorit şi în Orient," zise ea, recâştigându-mi atenţia. "Acolo am învăţat acupunctura, artele marţiale şi curative. Am trăit chiar şi într-un templu budist, câţiva ani."

"Adevărat?" am zis, pri\ind-o în ochi. Aceştia aveau prnirea unei persoane care meditează foarte mult. Erau aprigi şi cu toate acestea liniştiţi.

"Mă interesează foarte mult Orientul, în mod special Japonia. Am studiat şi eu budismul şi artele marţiale."

"'Adevărat?" zise ea, imitându-mă. "Aş dori să-ţi pot spune numele meu budist, dar numele secrete nu trebuie revelate decât în condiţii adecvate."

"Dar eu v -am spus numele meu secret," am zis eu, legând sforile mapei.

"Da, Taisha, ai făcut-o, iar acest lucru înseamnă foarte mult pentru mine," replică ea cu o seriozitate exagerată. "Totuşi, abia ne-am cunoscut."

"Aţi venit cu maşina până aici?" am întrebat, căutând-o din prniri.

"Tocmai voiam să-ţi pun aceeaşi întrebare," zise ea.

"Mi-am lăsat maşina la \Teo patru sute de metri în urmă, spre sud de aici, pe un drum de ţară. A dumneavoastră unde este?"

"E cumva un Chevrolet alb?" întrebă ea veselă.

"Da."

"Ei, atunci a mea este parcată lângă a ta."

Chicoti, de parcă spusese ceva amuzant. Am fost surprinsă să descopăr că râsul său mă irita foarte mult.

"Trebuie să plec acum. Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc. La revedere!"

Am început să mă îndrept spre maşină, crezând că femeia avea să rămână ca să admire peisajul.

"Hai să nu ne luăm rămas bun încă," protestă ea. "Vin cu tine."

Am mers împreună. Faţă de cele cincizeci de kilograme ale mele, ea era un munte de femeie. Zona taliei era rotundă şi puternică, lăsându-ţi sentimentul că putea fi uşor obeză, dar nu era.

"Pot să \3 pun o întrebare personală, doamnă Grâu?" am zis, doar ca să rup tăcerea penibilă ce se instalase.

Se opri şi se uită la mine.

"Nu sunt doamna nimănui." mi-o reteză ea. "Sunt Clara Grâu. Poți să-mi spui Clara și, da, mă poți întreba tot ce dorești."

"Înțeleg că nu ești tocmai pentru dragoste și căsătorie." am comentat, reacționând la tonul ei.

Pentru o clipă mi-a aruncat o privire înspăimântătoare, pe care și-a îndulcit-o instantaneu.

"Sunt categoric împotriva sclaviei." zise ea. "Dar nu numai pentru femei. Și-acum, ce anume voiai să mă întrebi?"

Reacția ei a fost atât de neașteptată, încât practic am uitat ce voiam să o întreb și m-am surprins, jenată, că mă zgâiam la ea.

"Ce te-a făcut să bați atâta drum tocmai până în acest loc?" am întrebat-o în grabă.

"Am venit aici pentru că acesta este un loc de energie." Și arătă spre formațiunile de lavă din depărtare. "Acești munți au fost odinioară scuipați din inima pământului, ca sângele. Ori de câte ori mă aflu în Arizona, fac un ocol ca să ajung aici. Aici, pământul degajă o energie specială. Acum dă-mi voie să-ți pun aceeași întrebare. Ce te-a făcut *pe tine* să alegi acest Ioc?"

"Vin adesea aici. Este locul meu favorit pentru schițe."

Nu era o glumă, însă Clara a izbucnit în râs.

"Acest detaliu explică totul," exclamă ea, apoi continuă pe un ton mai calm. "Am să-ți cer să faci ceva ce ți s-ar putea părea ciudat sau chiar ridicol, dar ascultă-mă până la capăt. Mi-ar face plăcere să vii la mine să petreci câteva zile ca oaspete."

Am ridicat mâna să-i mulțumesc și să spun nu, dar ea m-a îndemnat să mă mai gândesc. M-a asigurat că interesul comun pentru Orient și artele marțiale ne garanta un schimb profitabil de idei.

"Unde locuiești mai exact?" am întrebat.

"în apropierea orașului Navojoa."

"Dar asta înseamnă la mai mult de 600 km de aici."

"Da, este cam departe. Dar este așa de frumos și de liniștit pe-acolo, încât sunt sigură că are să-ți placă."

Rămase în tăcere, o \Teme, parcă așteptându-mi răspunsul.

"In plus, am sentimentul că nu ești implicată în nimic concret în perioada aceasta." continuă ea. "și nu știi de ce să te apuci. Mă rog. ăsta ar putea fi exact lucrul pe care-1 așteptai."

Avea dreptate despre faptul că eram în încurcătură și habar nu aveam ce să fac cu viața mea. Tocmai îmi luasem câteva zile libere de la slujba de secretariat pe care o aveam, pentru a putea să mai lucrez la picturile mele. Dar, în mod categoric, nu aveam nici cea mai mică dorință să fiu invitata cuiva.

M-am uitat în jur, inspectând zona pentru a găsi vreun semn care să-mi indice ce-aș putea face mai departe. Nu fusesem niciodată capabilă să-mi explic de unde îmi venise ideea că poți primi ajutor sau indicii din partea mediului înconjurător, deși. de obicei, primeam ajutor în acel fel. Aveam o tehnică, ce părea să-mi fi venit de nicăieri, prin intermediul căreia găseam adesea opțiuni necunoscute în prealabil. Obișnuiam să-mi las gândurile să zboare în vreme ce îmi fixam privirile pe orizontul sudic, deși habar nu aveam de ce alegeam întotdeauna sudul. După câteva minute de liniște căpătăm, în general, o înțelegere care mă ajuta să decid ce anume să fac sau cum să procedez într-o anumită situație.

în timp ce ne plimbam, mi-am fixat privirea spre sud și, dintr-o dată, mi-am văzut viața așa cum era, desfășurându-mi-se în fața ochilor asemeni deșertului sterp. Pot afirma că, deși am știut că deșertul Sonora reprezintă întreaga regiune a Arizonei de sud, o porțiune din California și jumătate din statul Sonora și Mexic, nu observasem niciodată cât de singuratic și pustiu era acest deșert.

Au fost necesare câteva clipe pentru ca impactul conștientizării că viața mea era la fel de goală și sterilă, să se producă. Mă despărțisem de părinți și nu aveam o familie a mea. Nu aveam nici măcar \Teun plan de viitor sau o slujbă. Până în acel moment trăisem dintr-o mică moștenire lăsată de o mătușă al cărei nume îl purtam, dar acest venit se terminase. Eram complet singură pe lume. Imensitatea care ne înconjura, dură și indiferentă, trezi în mine un sentiment copleșitor de autocompătimire. Simțeam nevoia unui prieten, a cuiva care să rupă singurătatea \ieții mele.

Ştiam că era o nebunie să accept imitaţia Clarei şi să mă arunc într-o situaţie necunoscută asupra căreia nu aveam nici un control, însă era ceva în vitalitatea şi în felul ei direct de-a fi care stârni în mine. pe lângă curiozitate, şi un sentiment de respect. M-am trezit admirând-o şi chiar invidiind-o pentru frumuseţea şi puterea ei. O vedeam ca pe cea mai frapantă şi mai puternică femeie, independentă, încrezătoare în sine, indiferentă, fără însă a fi rigidă sau lipsită de umor. Avea toate calităţile pe care eu însămi dorisem întotdeauna să le am. Dar mai presus de toate, prezenţa ei părea să-mi risipească golul din suflet, făcând ca spaţiul din jurul ei să devină energetic, vibrant, plin de posibilităţi nelimitate.

Deşi eram calmă, ţinea de hotărârea mea inflexibilă să nu accept imitaţii de la oameni necunoscuţi şi, cu atât mai puţin, din partea unei persoane pe care tocmai o cunoscusem în sălbăticie. La \Temea aceea aveam un mic apartament în Tucson, iar pentru mine, a accepta invitaţii însemna să răspund în acelaşi fel, lucru pe care nu eram pregătită să-l fac. Pentru o clipă am rămas nemişcată, neştiind încotro s-o apuc.

"Spune-mi, te rog, că vii," mă îndemnă Clara. "'Ar însemna foarte mult pentru mine."

"Bine, cred că ţi-aş putea face o vizită," am spus neputincioasă, dorind de fapt să spun exact contrariul.

Ea mă privi încântată, iar eu mi-am disimulat imediat panica într-o veselie pe care eram departe de-a o simţi.

"îmi va prinde bine să schimb aerul," am spus. "Va fi o aventură."

Ea dădu din cap aprobator.

"Nu vei regreta," zise cu un aer sigur, care m-a ajutat să-mi risipească îndoielile. "Vom putea practica împreună artele marţiale."

Făcu câteva mişcări iuţi din mână, mişcări ce erau graţioase şi pline de forţă în acelaşi timp. Mi se păru nefiresc ca această femeie robustă să fie atât de agilă.

"Ce stil anume de arte marţiale ai studiat în Orient?" am întrebat, observând că a adoptat cu uşurinţă poziţia luptătorului cu lancea.

"In Orient le-am studiat pe toate și pe niciunul în particular," replică ea, cu doar o idee de zâmbet în colțul gurii. "Îți voi arăta cu plăcere când vom ajunge la mine acasă.""

Am parcurs restul drumului în tăcere. Când am ajuns la locul unde erau parcate mașinile, mi-am închis ustensilele în portbagaj și am așteptat-o pe Clara să spună ceva.

"Atunci, la drum," zise ea. "Urmează-mă. Conduci cu \iteză, Taisha?"

"Ca melcul."

"Oh, și eu la fel. Faptul de-a fi trăit în China m-a \indecat degrabă."

"Te pot întreba ceva despre China, Clara?"

"Bineînțeles. Ți-am spus deja că mă poți întreba tot ce dorești, fără să ceri voie pentru asta."

'Trebuie să fi fost în China înainte de cel de-al doilea război mondial, nu-i așa?"

"Ah, da. E o eternitate de-atunci. înțeleg că tu nu ai fost niciodată în China continentală."

"Nu, am fost doar în Taiwan și Japonia."

"Evident că lucrurile erau altfel înainte de război," zise ea gânditoare. "Legătura cu trecutul era încă intactă la acea epocă. Acum totul s-a frânt."

Nu știu de ce mi-a fost teamă să o întreb ce anume voia să spună prin remarca sa, așa că am întrebat-o în schimb cât de lung va fi drumul până la ea acasă. Clara era supărător de evazivă; m-a avertizat numai să mă aștept la o călătorie dificilă. Și, îndulcindu-și tonul, a adăugat că-mi găsea curajul foarte reconfortant.

"Să mergi așa, plină de nonșalanță, cu o străină," zise ea, "este ori nebunie curată, ori un gest înspăimântător de îndrăzneț."

"De obicei sunt foarte precaută," am explicat eu, "dar de data asta nu mai sunt eu însămi."

Acesta era adevărul și, cu cât mă gândeam mai mult la comportamentul meu inexplicabil, cu atât neliniștea mea devenea mai mare.

"Mai vorbește-mi, te rog, despre tine," îmi ceru ea afabilă.

Ca și cum ar fi \nit să mă liniștească, se apropie și se opri lângă ușa mașinii mele.

Odată în plus, m-am trezit dezvăluindu-i date despre mine.

"Mama este unguroaică, dar se trage dintr-o veche familie austriacă," am spus. "L-a întâlnit pe tatăl meu în Anglia în timpul celui de-al doilea război mondial, când lucrau amândoi într-un spital de campanie. După război, s-au mutat în Statele Unite şi mai apoi în Africa de Sud."

"De ce Africa de Sud?"

"Mama voia să fie împreună cu familia ei, care locuia acolo."

"Mai ai fraţi sau surori?"

"Am doi fraţi mai mari, la un an de diferenţă unul de celălalt. Cel mai în vârstă are acum douăzeci şi şase de ani."

Ochii săi mă fixau cu intensitate. Cu o uşurinţă fără precedent, i-am dezvăluit sentimente dureroase pe care le ţinusem ascunse în mine toată viaţa. I-am spus că am crescut singură. Fraţii mei nu-mi acordau niciodată atenţie, pentru că eram fată. Când eram mică, obişnuiau să mă lege cu o funie de un stâlp ca pe un câine, în timp ce ei alergau prin curte şi jucau fotbal. Tot ceea ce puteam face era să mă smucesc în frânghie şi să-i privesc cum se joacă. Mai târziu, când am mai crescut, mă luam după ei. Dar de-acum băieţii aveau biciclete şi n-am putut niciodată să ţin pasul cu ei. Când mă plângeam mamei, singurul său răspuns era că băieţii sunt băieţi şi că ar trebui să mă joc cu păpuşile şi să dau o mână de ajutor pe lângă casă.

"Mama ta te-a crescut în modul european tradiţional," zise ea.

"Ştiu, dar asta nu mă consolează."

Odată pornită, se părea că nu mă mai puteam stăpâni să nu-i povestesc acestei femei cât mai multe despre viaţa mea. I-am împărtăşit cum, în timp ce fraţii mei plecau în excursii şi, mai târziu, la şcoală, eu trebuia să rămân acasă. Voiam să am parte de aceleaşi aventuri ca băieţii însă, potrivit mamei mele, fetele trebuie să înveţe să facă patul şi să calce rufele. Este îndeajuns de multă aventură în a te ocupa de o familie, obişnuia să spună mama. Femeile sunt născute să se supună. Eram pe punctul de-a izbucni în plâns când îi povesteam Clarei că, de când mă ştiu, a\usesem trei stăpâni, bărbaţi, pe care a trebuit să-i slujesc: tatăl şi cei doi fraţi ai mei.

"Asta e mai mult decât suficient," declară Clara.

"Era groaznic. Am plecat de acasă ca să fiu cât mai departe de ei și, de asemenea, pentru a cunoaște aventura. Dar până acum nu prea am avuit parte de cine știe ce distracții sau amuzament. Presupun că n-am fost crescută să fiu veselă și fericită."

Faptul că-mi desenam viața unei străine mă neliniști foarte mult. M-am oprit din vorbit și m-am uitat spre Clara, așteptând o reacție din partea ei, care urma fie să-mi micșoreze neliniștea, fie să mi-o mărească într-atât, încât să mă facă să mă răzgândesc și, în cele din urmă, să nu mai merg cu ea.

"Ei bine, se pare că nu există decât un singur lucru pe care știi să-l faci cum trebuie, așadar ai putea încerca să scoți un profit maxim din asta," zise ea.

Am crezut că se referea la faptul că desenam sau pictam dar, spre marea mea amărăciune, adăugă:

'Tot ce știi să faci este să-ți plângi de milă."

Am strâns mânerul ușii de la mașină.

"Nu-i adevărat," am protestat. "Cine ești tu să-mi spui așa ceva?"

Izbucni în râs și dădu din cap.

"Tu și cu mine semănăm foarte mult," zise ea. "Am fost învățate să fim pasive, senile și să ne adaptăm situațiilor, dar clocotim pe dinăuntru. Suntem ca un vulcan gata să erupă, iar ceea ce face să ne simțim încă și mai frustrate este faptul că nu așteptăm nimic altceva de la viață decât ca într-o zi să găsim omul potrhit care să ne scape de toată nefericirea."

Mă lăsă fără grai.

"Atunci, am dreptate? Am dreptate?" mă întreba ea întruna. "Fii sinceră, am dreptate?"

Mi-am încleștat pumnii, pregătindu-mă s-o pun la punct. Clara zâmbi cu căldură, emanând vigoare și o stare de bună dispoziție care m-au făcut să simt că nu era nevoie să mint sau să-mi ascund sentimentele față de ea.

"Da, cu asta m-ai prins," am încuviințat.

A trebuit să admit că singurul lucru care dădea sens tristei mele existențe, dincolo de pictură, era speranța, vagă, că într-o zi voi întâlni un om care să mă înțeleagă și să mă aprecieze pentru persoana deosebită care eram.

"Poate că viața ți se va schimba în bine.'" zise ea, pe un ton plin de promisiuni.

Se urcă în mașină și-mi făcu semn cu mâna să o urmez. Am realizat atunci că nu m-a întrebat dacă aveam pașaportul la mine sau suficiente haine, bani sau alte obligații. Asta nu m-a speriat și nici nu m-a descurajat. Nu știam de ce. dar eliberând frâna de mână și punând mașina în mișcare, eram sigură că luasem o decizie bună. Poate că. !a urma urmelor, viața avea, într-adevăr, să mi se schimbe.

2

După mai bine de trei ore de condus fără oprire, ne-am oprit să luăm prânzul în orașul Guaymas. Așteptând să ne aducă mâncarea, mi-am aruncat ochii pe fereastră, la strada îngustă ce mărginea golful Un grup de băieți dezbrăcați până la brâu băteau mingea. în altă parte, niște muncitori așezau cărămizi pe un teren de construcție. Alții își luau pauza de prânz, rezemându-se de grămezi de saci cu ciment nedeschiși și sorbind sifon din niște sticle. Nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc că în Mexic totul părea extrem de gălăgios și prăfuit.

"în acest restaurant se servește cea mai delicioasă supă de broască țestoasă," spuse Clara, captându-mi din nou atenția.

Chiar în acel moment o chelneriță zâmbitoare, cu un incisiv de argint, puse două boluri de supă pe masă. Clara schimbă politicoasă câteva cminte cu ea în spaniolă, înainte ca aceasta să se îndepărteze în grabă pentru a seni alți clienți.

"N-am mai mâncat niciodată supă de broască țestoasă," am zis eu luând o lingură și examinând-o să văd dacă este curată.

"O să ai parte de un adevărat ospăț," zise Clara, prhindu-mă cum îmi ștergeam lingura cu șervețelul de hârtie.

Fără tragere de inimă am gustat o lingură. Bucățelele de carne albă plutind într-o pastă de tomate erau într-adevăr delicioase.

Am mai înghițit câteva linguri de supă, după care am întrebat:

"De unde iau broaștele țestoase?"

Clara arătă spre fereastră.

'• Chiar din golf."

Un bărbat chipeș, de vârstă medie, care stătea la o masă vecină, se întoarse spre mine și-mi făcu cu ochiul. Gestul său,

am gândit eu. era mai mult o încercare de a face un spirit de glumă, decât o aluzie sexuală. Se aplecă spre mine. ca și cum i ne-am fi adresat.

"Broasca țestoasă pe care o mănânci acum era una marc." zise el într-o engleză cu accent.

Clara se uită la mine și ridică o sprânceană, ca și cum nu-i venea să creadă îndrăzneala străinului.

"Broasca asta țestoasă a fost îndeajuns de mare ca să poată hrăni o duzină de oameni înfometați," continuă omul. "Prind broaștele în mare. E nevoie de mai mulți oameni ca să ridice una."

"Presupun că le prind cu harponul, ca pe balene." am comentat eu.

Omul își trase cu iuțeală scaunul la masa noastră.

"Nu, cred că folosesc năvoade mari," zise el. "Apoi, le lovesc pentru a le aduce în stare de inconștiență înainte de a le spinteca burțile. în felul acesta carnea nu se întărește."

Mi se duse naibii pofta de mâncare. Ultimul lucru pe care îl doream era ca un străin insistent și lipsit de delicatețe să ni se alăture la masă și. cu toate acestea, nu știam cum să stăpânesc situația.

"Din moment ce suntem la capitolul mâncare, Guaymas este un oraș faimos pentru creveții săi uriași," continuă omul cu un zâmbet dezarmant. "Dați-mi voie să comand câțiva pentru voi amândouă."

"Am făcut-o deja," zise Clara tăios.

Chiar atunci chelneriță noastră reveni cu un platou cu cei mai mari creveți pe care îi văzusem deodată. Erau de ajuns pentru un banchet, cu siguranță mult mai mult decât am fi putut mânca eu și Clara, indiferent cât de foame ne-ar fi fost.

Tovarășul nostru nepoftit se uită la mine, așteptând să fie invitat să mănânce cu noi. Dacă aș fi fost singură, ar fi reușit să mi se alăture, împotriva voinței mele. însă Ciara avea alte planuri și a reacționat într-o manieră decisivă. A sărit în picioare cu agilitatea unei feline, s-a aplecat asupra lui și l-a prhit direct în ochi.

"Șterge-o, jigodie!" urlă ea în spaniolă. "Cum îndrăznești să te așezi la masa noastră? Nepoata mea nu-i o târfă nenorocită."

Atitudinea sa fu atât de dură, iar tonul atât de şocant, încât totul a încremenit în jur. Toate privirile erau ţintite asupra mesei noastre. Bărbatul se făcu atât de mic de frică, încât îmi stârni mila. Se scurse pur şi simplu din scaun şi, împleticindu-se, se strecură afară din restaurant.

"'Ştiu că ai fost educată să-i laşi pe bărbaţi să facă ce vor din tine, doar pentru că sunt bărbaţi,'" mi se adresă Clara, după ce se aşeză din nou. "Ai fost întotdeauna drăguţă cu ei, iar ei ţi-au luat totul. Nu ştii că bărbaţii se hrănesc cu energia femeii?'"

Eram prea stânjenită pentru a discuta cu ea. Simţeam că toţi ochii din cameră erau fixaţi pe mine.

"'îi laşi să facă ce vor din tine, pentru că-ţi pare rău pentru ei,'" continuă Clara. "'în adâncul inimii tale, doreşti cu disperare să ai grijă de un bărbat, de orice bărbat. Dacă idiotul ăla ar fi fost o femeie, n-ai fi iăsat-o niciodată să se aşeze la masa noastră.'"

Pofta mea de mâncare se dusese pe apa sâmbetei. Am devenit tristă, îngândurată.

"Văd că am atins un punct dureros," zise Clara cu un surâs arogant.

"Ai făcut o scenă, ai fost grosolană," am spus cu reproş.

"Categoric," replică ea, râzând. "Dar l-am şi speriat de moarte."

Faţa îi era aşa de degajată şi părea atât de fericită încât, în cele din urmă a trebuit să râd, amintindu-mi cât de şocat fusese bietul om.

"Sunt exact ca mama," am mormăit. "A reuşit să facă din mine un şoricel, atunci când e vorba de bărbaţi"

în clipa în care am rostit acel gând deprimarea mi se spulberă şi foamea îmi reveni. Aproape că am ras întregul platou de creveţi.

"Nimic nu se compară cu sentimentul de a începe ceva nou cu stomacul plin," declară Clara.

Un acces de frică a făcut ca toţi creveţii să-mi cadă greu la stomac. Din cauza atâtor emoţii, nu-mi trecu deloc prin minte să o întreb pe Clara despre casa ei. Poate că era o cocioabă, ca acelea pe care le văzusem mai devreme, traversând oraşele mexicane. Ce fel de mâncare aveam să mănânc? Poate că aceasta avea să fie ultima mea masă decentă. Voi fi oare în stare

să beau apa de acolo'.' Mă și vedeam căzând la pat cu probleme intestinale serioase. Nu știam cum s-o întreb pe Clara despre găzduirea mea. fără ca aceasta să sune ofensator sau să-i par nerecunoscătoare. Clara se uită la mine cu un ochi critic. Părea să-mi înțeleagă neliniștea.

"Mexicul este un loc dur," zise ea. "Nu poți lăsa garda jos nici măcar pentru o clipă. Dar te vei obișnui. Nordul țării este încă și mai aspru decât restul. Oamenii se înghesuie spre nord în căutare de lucru sau doar se opresc înainte de a trece granița cu Statele Unite. Vin în vagoane de marfă. Unii rămân, alții călătoresc spre interiorul țării în dube, pentru a munci în trusturi agricole uriașe, deținute de societăți private. Dar nu există suficientă mâncare și locuri de muncă, astfel că majoritatea se angajează ca *braceros*[3] în Statele Unite.'"

Am terminat și ultima picătură de supă, părându-mi rău să las ceva în farfurie.

"'Spune-mi mai multe despre zona aceasta, Clara."

"Toți indienii de pe aici sunt indieni Yaqui care au fost restrămutați în Sonora de către guvernul mexican."

"'Vrei să spui că nu au fost dintotdeauna aici?'"

"Acesta este pământul lor strămoșesc,'" zise Clara, "dar prin anii '20 și '30 ei au fost dezrădăcinați și trimiși cu zecile de mii în Mexicul Central. Pe la sfârșitul anilor '40, au fost aduși înapoi în deșertul Sonora."

Clara își turnă niște apă minerală în pahar și apoi mi-l umplu și pe al meu.

"E greu să trăiești în deșertul Sonora," zise ea. "După cum ai văzut din mașină, pământul este aspru și neprimitor aici. Cu toate acestea, indienii nu au altă cale decât aceea de a se instala pe ruinile devastate a ceea ce a fost odată regiunea râului Yaqui. Acolo, în timpurile străvechi, adevărații indieni Yaqui și-au construit orașele sacre în care au trăit timp de sute de ani. până la venirea spaniolilor."

"Vom traversa orașele astea?" am întrebat.

---

[3] *braceros* (spân.) = muncitori necalificați (NT.)

"Nu. Nu avem timp. Vreau să ajungem la Navojoa înainte de căderea nopții. Poate că într-o zi vom face o călătorie să vizităm acele locuri sacre."

"Dar de ce sunt considerate sacre?"

"Deoarece pentru indieni, așezarea fiecărui oraș de-a lungul râului corespunde, din punct de vedere simbolic, unui loc din lumea lor mitică. Asemenea munților de lavă din Arizona. aceste așezări sunt locuri de putere, indienii au o mitologie foarte bogată. Ei cred că pot pătrunde și să iasă din lumea viselor pe nesimțite. Vezi tu. concepția lor asupra realității diferă de a noastră."

"Corespunzător miturilor Yaqui, acele orașe există și în cealaltă lume. iarei își trag puterea din acel domeniu eteric," continuă Clara. "în acest sens. ei s-au autonumit *oamenii fără rațiune,* pentru a se diferenția de noi. *oamenii cu rațiune.*"

"Ce fel de putere primesc din acel domeniu?" am întrebat.

"Magia, vrăjitoria, cunoașterea lor. Toate acestea provin direct din lumea viselor. Iar acea lume este descrisă în legendele și poveștile lor. Indienii Yaqui au o istorie orală vastă și bogată."

M-am uitat de jur împrejurul restaurantului aglomerat. Mă întrebam care dintre oamenii așezați la mese erau indieni, dacă era vreunul, și care erau mexicani. Unii dintre bărbați erau înalți și sârmoși, iar alții scunzi și îndesați. Toți îmi păreau străini, simțindu-mă, în taină, superioară lor și, în mod distinct, neaparținând acelei lumi.

Clara termină creveții, cu fasolea și orezul. Mă simțeam ghiftuită, dar, în ciuda protestelor mele. ea a insistat să comande o cremă caramel la desert.

"Ai face bine să mănânci pe săturate," zise ea. făcându-mi cu ochiul. "Nu știi niciodată când vei mai putea mânca și în ce va consta acea masă. Aici, în Mexic, noi mâncăm întotdeauna până ne umflam."

Știam că mă tachina și, cu toate acestea, era ce\a adevăr în vorbele ei. Mai de\Teme văzusem un măgar mort, lo\it de o mașină pe autostradă. Știam că în regiunile rurale lipsesc frigiderele, motiv pentru care oamenii mănâncă orice fel de carne au la dispoziție. Nu m-am putut stăpâni să nu mă întreb ce voi mânca la următoarea masă. în sinea mea, am hotărât să-mi limitez șederea la Clara la numai câteva zile.

Clara continuă discuția pe un ton ceva mai serios.

"Lucrurile s-au tot înrăutățit pentru indienii de aici,'" zise ea. "Când guvernul a decis construirea unui baraj pe râul Yaqui, ca parte dintr-un proiect hidroelectric, i-au schimbat cursul atât de drastic, încât oamenii au fost nevoiți să-și strângă lucrurile și să se mute în altă parte."

Asprimea unei astfel de vieți venea în contradicție cu propria mea educație, unde fusese întotdeauna hrană suficientă și confort. M-am întrebat dacă venirea mea în Mexic nu era expresia unei dorințe puternice, din partea mea, pentru o schimbare totală. Toată \iața căutasem aventura și, totuși, acum când mă aflam în ghearele ei, teama de necunoscut puse stăpânire pe mine.

Am luat o linguriță de cremă caramel și mi-am scos din minte acea spaimă ce începuse să încolțească în mine din momentul întâlnirii cu Clara în deșertul Arizona. Mă simțeam bine în compania ei. Pentru moment eram bine hrănită, cu supă de broască țestoasă și creveți uriași și, chiar dacă, așa cum însăși Clara îmi dăduse de înțeles, aceasta putea fi ultima mea masă bună, am decis că va trebui să mă încred în ea și să las aventura să se întâmple.

Clara a insistat să achite nota de plată. Am făcut plinul de benzină mașinilor și am pornit din nou la drum. După câteva ore bune de mers, am ajuns în Navojoa. Nu ne-am oprit, traversând doar orașul și părăsind autostrada Pan American pentru a \ira pe un drum pietruit ce ducea spre est. Era pe la amiază. Nu eram deloc obosită. De fapt. mă bucurasem de restul călătoriei. Cu cât ne îndreptam mai muit spre sud, cu atât starea mea newotică și depresii era înlocuită de un sentiment de bucurie și bună dispoziție.

După un voiaj de mai bine de o oră pe un drum accidentat. Clara părăsi șoseaua și semnaliza să o urmez. Am mers de-a lungul unui perete înalt. în vârful căruia se afla un tufiș de

bougainvillea[4] înflorit. Am parcat pe o esplanadă de pământ bătătorit, situată la capătul peretelui.

"Aici locuiesc," mă chemă ea, strecurându-se afară din scaunul mașinii.

M-am apropiat de mașina ei. Arăta obosită și părea să mai fi crescut.

"Arăți la fel de proaspătă ca atunci când ne-am pornit la drum," comentă ea. "Ah, minunile tinereții!"

De cealaltă parte a peretelui, total ascunsă de copaci și de tufișurile dese, se i\i o casă uriașă cu acoperișul de țiglă, ferestre zăbrelite și mai multe balcoane. Cam amețită, am urmat-o pe Clara printr-o poartă de fier forjat, am trecut de un patio cu dale de cărămidă și, printr-o ușă de lemn masiv, am ajuns în spatele casei. Podeaua din teracotă a holului răcoros și gol amplifica strălucirea pereților văruiți în alb și a grinzilor negre din lemn natur ale tavanului. Am trecut prin el într-o cameră de zi spațioasă.

Pereții albi erau bordați cu un brâu de plăci ceramice minunat pictate. Două canapele de un bej imaculat și patru fotolii erau grupate în jurul unei mese joase din lemn masiv. Pe masă se aflau câteva reviste în engleză și spaniolă, deschise. Am avut impresia că cineva tocmai le citise, așezat într-unui din fotolii, dar părăsise camera în grabă, când noi am intrat prin ușa din spate.

"Ce părere ai despre casa mea?" întrebă Clara, radiind de mândrie.

"E fantastică," am spus. "Cine și-ar fi închipuit că există o asemenea casă așa departe, în pustietatea asta?"

Atunci invidia din mine scoase capul și am devenit extrem de stingherită. Era genul de casă pe care o visasem întotdeauna știind, totuși, că nu mi-o voi putea permite niciodată.

"Nici nu-ți dai seama câtă dreptate ai descriind acest loc drept fantastic," zise ea. "Tot ceea ce îți pot spune despre casă este că, asemenea acelor munți vulcanici pe care i-am văzut azi

[4] bougainvillea = fam. Nyctaginaceae. Arbust volubil, originar din Brazilia, cu bracteele viu colorate, roșii, violete sau roz: flori mici. galbene. (N.T.)

dimineață, este impregnată de putere. O putere tăcută și nemaipomenită trece prin ea. ca un curent electric prin fire."

Auzind acestea, se întâmplă un lucru inexplicabil: invidia îmi dispăru. Se risipi odată cu ultimul cuvânt rostit de ea.

"Acum am să-ți arăt dormitorul tău." mă anunță ea. "De asemenea, voi stabili și niște reguli pe care va trebui să le respecți cât timp te vei afla aici ca oaspete."

"Orice parte a casei care se află la dreapta și în spatele acestui salon este a ta, spre folosință și explorare, aceasta incluzând și terenurile corespunzătoare. Dar nu trebuie să intri în niciunul dintre dormitoare, cxceptându-1. bineînțeles, pe al tău. Acolo poți folosi tot ceea ce dorești, în felul în care dorești. Poți chiar sparge lucruri. în accese de furie sau să le iubești. în explozii sentimentale pătimașe. Cu toate acestea, partea stângă a casei nu-ți este accesibilă în nici un moment, în nici un fel. aspect sau formă. Așadar, ține-te departe de ea."

Am fost șocată de cererea ei bizară, dar am asigurat-o. totuși, că am înțeles perfect și că mă voi conforma dorințelor sale. Adevăratele mele sentimente erau că pretenția ei era nepoliticoasă și arbitrară. De fapt. cu cât mă avertiza mai mult să mă țin departe de anumite părți ale casei, cu atât deveneam mai curioasă.

Clara părea să se gândească la altceva și adăugă:

"Bineînțeles, poți folosi camera de zi. Poți chiar dormi acolo, pe canapea, dacă ești prea obosită sau ți-e lene să mergi în dormitorul tău. Totuși, o altă parte a casei pe care nu o poți folosi este terenul din față și. de asemenea, ușa principală. Este încuiată pentru moment, așa că intră întotdeauna prin ușa din spate."

Clara nu-mi dădu timp să răspund. Mă grăbi de-a lungul unui coridor lung. am trecut pe lângă mai multe uși închise. despre care ea spunea că sunt dormitoare și, în consecință, interzise mie. până în dreptul unui dormitor mare. Primul lucru pe care l-am observat de la intrare, a fost patul dublu din lemn frumos ornat. Era acoperit cu o frumoasă cuvertură croșetată, de culoare albă. Lângă o fereastră în peretele ce dădea spre spatele casei se afla o etajeră de mahon, sculptată de mână. plină ochi cu obiecte antice, vaze și figurine de porțelan, cutii cloazonate și boluri mititele. Pe celălalt perete era un dulap în același stil. pe

care Clară l-a deschis. Atârnând pe umeraşe, înăuntru se afla îmbrăcăminte de damă în stil ventage: rochii, jachete, pălării, pantofi, umbreluţe de soare, bastoane. Toate acestea păreau să fie alese de cineva cu foarte mult gust.

înainte de-a o putea întreba pe Clara unde găsise toate acele lucruri minunate, ea închise uşile dulapului.

"'Eşti liberă să foloseşti orice doreşti. Sunt lucrurile tale, iar asta va fi camera ta pentru atâta \Teme cât vei locui în această casă," zise ea, după care pri\i peste umăr ca şi cum se mai afla cineva în cameră şi adăugă: "Şi cine ştie cât anume \a dura!"

Se părea că ea avea în vedere o vizită de lungă durată. Mi-am simţit palmele transpirând când, Cu stângăcie, am încercat să-i spun că, în cel mai bun caz, aş putea rămâne doar Vreo câteva zile. Clara m-a asigurat că voi fi în perfectă siguranţă cu ea acolo. De fapt, cu mult mai în siguranţă decât în orice altă parte şi a adăugat că ar fi o prostie din partea mea să scap această ocazie de a-mi îmbogăţi cunoştinţele.

"Dar trebuie să-mi caut de lucru," am zis în chip de scuză. "Nu am nici un ban."

"Nu-ţi fa nici o grijă în prhinţa banilor," zise ea. "îţi voi împrumuta oricât doreşti sau îţi voi da oricât vei avea nevoie. Nu-i nici o problemă."

I-am mulţumit pentru generozitate, dar am informat-o că am fost crescută să cred că era cu totul nepotrivit să accept bani de la un străin, indiferent cât de bine intenţionată era oferta acestuia.

însă ea ripostă imediat, spunându-mi:

"Eu cred că ceea ce se întâmplă, Taisha, este că te-a supărat cererea mea de a nu folosi partea stângă a casei şi intrarea principală. Ştiu că ai simţit că sunt arbitrară şi excesiv de secretoasă. Iar acum nu \Tei să stai mai mult de o zi, două, cât ţi-ar cere politeţea s-o faci. Poate crezi chiar că sunt o bătrână excentrică, căreia îi lipseşte \Teo doagă."

"Nu, nu, Clara. Nu-i asta. Trebuie să-mi plătesc chiria. Dacă nu-mi găsesc de lucru foarte curând, nu voi avea nici un ban, iar pentru mine nici nu intră în discuţie să accept bani de la cineva."

`"Vrei să spui că nu tc-ai simțit ofensată de cererea mea dc-a evita anumite părți ale casei'.""

`'Bineînțeles că nu."

`"N-ai fost curioasă să știi de ce ți-am cerut așa ceva'?"

`"Ba da. am fost."

`"Atunci, uite, mothTjl este că în acea aripă a casei locuiesc alți oameni."

`"Rude ale tale'.""

"'Da. Suntem o familie foarte mare. De fapt, aici locuiesc două familii."

`"Familii mari amândouă'"

"Da. Fiecare dintre ele este compusă din opt membri, ceea ce face șaisprezece oameni în total."

"Și locuiesc cu toții în partea stângă a casei. Clara'. N-am auzit în \iața mea de un aranjament așa ciudat."

`"Nu. Acolo locuiesc doar opt dintre ei. Ceilalți opt sunt rude apropiate și locuiesc cu mine în partea dreaptă. Tu ești oaspetele meu, așa că trebuie să stai în partea dreaptă. Este foarte important ca tu să înțelegi acest lucru. Poate fi neobișnuit, dar nu de neînțeles."

Mă uimea puterea pe care o avea asupra mea. Vorbele ei îmi linișteau emoțiile. însă nu-mi calmau mintea. Am înțeles atunci că. pentru a reacționa în mod inteligent, aveam nevoie de o combinație de două elemente: o minte alertă și spontaneitate în reacțiile afective. Altfel, rămâneam pasivă, așteptând ca umiătorul impuls exterior să-mi determine acțiunile. Aflându-mă în compania Clarei, înțelesesem că în ciuda protestelor mele, în ciuda luptei mele de a fi diferită, independentă, eram incapabilă să gândesc limpede sau să iau propriile mele decizii.

Clara mă pri\i într-un fel aparte, de parcă îmi urmărea firul gândurilor. Am încercat să-mi maschez confuzia, spunând în grabă:

"Casa ta este minunată. Clara. Este foarte veche.""

"Bineînțeles/" zise ea, însă nu explică dacă se referea la faptul că este o casă frumoasă sau veche.

Cu un zâmbet adăugă:

`"Acum. că ai văzut casa. mă rog, jumătate din ea, avem o trebușoară de făcut.'"

Luă o lanternă dintr-o comodă, iar din dulap scoase o jachetă chinezească vătuită şi o pereche de ghete de munte. Mi-a spus că după ce luăm o gustare va trebui să le îmbrac pentru că vom face o plimbare.

"Dar tocmai am ajuns." am protestat. "Nu se va lăsa în curând întunericul?"

"Ba da. însă vreau să te duc într-un loc. pe dealuri, de unde poţi avea o perspectivă asupra întregii case şi a împrejurimilor. Cel mai bine este ca prima dată să vezi casa în acest moment al zilei. Noi toţi am văzut-o pentru prima oară în amurg."

"La cine te referi când spui *noi!*" am întrebat-o.

"La cei şaisprezece oameni care trăiesc aici. evident. Toţi facem exact aceleaşi lucruri."

"Practicaţi cu toţii aceleaşi profesii'."" am întrebat-o. incapabilă să-mi ascund mirarea.

"Nu. ferească Dumnezeu!" zise ea. acoperindu-şi faţa cu mâna în timp ce râdea. "Vreau să spun că orice este obligatoriu pentru unul dintre noi. este obligatoriu pentru toţi. Fiecare dintre noi trebuie să vadă casa şi împrejurimile în amurg, de aceea acum este momentul când trebuie să o faci şi tu.""

"De ce mă incluzi şi pe mine în toate acestea. Clara'."

"Hai să spunem din cauză că. pentru moment, eşti oaspetele meu."

"îţi voi întâlni şi eu rudele mai târziu?"

"îi vei cunoaşte pe toţi." mă asigură ca. "Deocamdată, nu suntem decât noi două în casă şi câinele de pază."

"Sunt plecaţi în voiaj'."

"Exact. Au plecat cu toţii într-o călătorie mai lungă, iar cu păzesc casa împreună cu câinele.""

"Când se vor întoarce?"

"Peste câteva săptămâni, poate chiar luni."

"Dar unde s-au dus'.""

"Suntem în perpetuă mişcare. Mi se întâmplă să plec pentru câteva luni de zile şi altcineva rămâne în locul meu să se ocupe de proprietate."

Eram pe punctul de a întreba din nou unde erau când ca mi-a răspuns la întrebare.

"Sunt cu toţii în India." zise ea

·"Toți cinsprczccc?" am întrebat neîncrezătoare.

·"Nu-i așa că-i grozav? Va costa o avere!"

Spuse asta pe un ton ce caricaturiza așa de bine sentimentele melc interioare de invidie. încât nu m-am putut abține să nu râd. Apoi îmi trecu prin minte că nu era prudent să fiu singură într-o casă atât de retrasă și goală, având-o doar pe Clara drept companie.

·"Suntem singure, dar nu ai de ce să te temi în această casă." zise ca cu o siguranță curioasă în voce. "Cu excepția. poate, a câinelui Când ne vom întoarcem de la plimbare ți-l voi arăta. Va trebui să fii foarte calmă când îl vei întâlni. Te va simți imediat și te va ataca, dacă va sesiza vreo urmă de ostilitate sau de frică în line "

""Dar îmi este frică."" am izbucnit. începând deja să tremur.

Uram câinii de când eram copil, când unul din Dobcrmanii pinschers ai tatei a sărit pe mine și m-a trântit la pământ. Câinele nu m-a mușcat, a mârâit doar la mine. arătându-și colții. Am țipat după ajutor, pentru că eram mult prea speriată ca să mă mișc. Mi-a fost atât de frică. încât am făcut pe mine. îmi aduc încă aminte cum frații mei și-au bătut joc de mine când m-au văzut, spunându-mi că sunt un bebeluș care ar trebui să poarte scutece.

"Nici mic nu-mi plac câinii deloc." zise Clara, "dar al nostru nu este tocmai un câine, c altceva."

Asta îmi stârni interesul, deși nu-mi risipi presentimentele.

"Dacă \rci să te răcorești mai întâi, te voi însoți spre dependințe, ca nu cumva să dai de câine." zise ea.

Am dat din cap că da. Eram obosită și iritată. Mă ajunsese. în cele din urmă. oboseala lungii noastre călătorii. Voiam să-mi spăl praful de pe față și să-mi descurc părul încâlcit și lipicios.

Clara mă purtă printr-un alt coridor după care. afară, prin ușa din spate. La o oarecare distanță de corpul principal erau două clădiri mici.

·"Aceasta este sala mea de gimnastică." zise ea. arătând spre una din ele. "Se află. de asemenea, dincolo de limitele talc. Cu excepția cazurilor în care n-am să vreau să te invit eu într-o zi."

·"Aici practici artele marțiale·"·

"Da." zise Clara sec. "În cealaltă clădire sunt dependințele."

"Te aștept în camera de zi. unde vom putea mânca niște sandvișuri. Dar nu le omorî să-ți aranjezi părul." zise ea. înțelegându-mi parcă preocuparea, "aici nu există oglinzi. Oglinzile sunt asemenea ceasurilor: înregistrează trecerea timpului, iar ceea ce contează este să-l dai înapoi."

Am vrut s-o întreb ce voia să spună prin a da timpul înapoi, dar ea mă împinse spre clădirea anexă. înăuntru am dat peste mai multe uși. Din moment ce Clara nu a menționat nimic despre accesul meu în partea stângă sau dreaptă a acestei clădiri și. cum nu știam unde se afla toaleta, le-am explorat pe toate. De o parte a holului central erau șase closete mici. fiecare având toalete joase din lemn. pe care stai în poziție ghemuit. Ceea ce le făcea neobișnuite era faptul că nu am remarcat nici mirosul specific al fosei septice, nici duhoarea insuportabilă a canalului de scurgere. Auzeam apa curgând pe sub toalete, dar nu puteam spune cum sau de unde venea.

De cealaltă parte a holului erau trei încăperi identice, frumos pardosite cu plăci de ceramică. Fiecare dintre ele conținea o cadă detașată, de modă veche, și un cufăr lung. pe care era așezat un ulcior plin cu apă și un vas de porțelan asortat. Nu exista nici o oglindă în acele camere, nici alte suprafețe de oțel în care mi-aș fi putut vedea fața. De fapt. nu exista nici un fel de instalație de apă.

Am turnat puțină apă într-un lighean, mi-am spălat fata cu ea. apoi mi-am trecut degetele umede prin părul încurcat. în loc să folosesc unul din prosoapele turcești, albe și moi. de frică să nu le murdăresc, mi-am șters mâinile pe o pânză ce se afla într-o cutie, pe ladă. Am respirat profund de câteva ori și mi-am dezmorțit gâtul înțepenit înainte de a merge să o întâlnesc din nou pe Clara.

Am găsit-o în camera de zi. aranjând florile într-o vază chinezească, albă cu albastru. Revistele care mai devreme fuseseră deschise, acum erau bine aranjate unele peste altele, iar lângă ele, era o farfurie cu mâncare. îmi zâmbi când mă văzu.

"Arăți la fel de proaspătă ca un trandafir." zise ca. "Servește un sandviș. Curând se va lăsa întunericul. Nu avem timp de pierdut."

3

După ce am înfulecat jumătate dintr-un sandviș cu șuncă, mi-am pus în grabă jacheta și ghetele pe care mi le dăduse Clara și am ieșit din casă, cărând fiecare câte o lanternă mare. Ghetele îmi erau prea strâmte și cea stângă mă rodea la călcâi. Eram sigură că o să-mi facă bășici, dar m-am bucurat pentru jachetă, pentru că seara s-a dovedit a fi rece. Mi-am ridicat gulerul și m-am încheiat până la gât.

"Vom face un tur," zise Clara. "Vreau să vezi casa de la distanță și în amurg. îți voi atrage atenția asupra anumitor lucruri, astfel încât să ți le aduci aminte, deci fi foarte atentă.""

Am urmat o potecă îngustă. în depărtare, silueta întunecată și ascuțită a lanțului montan estic se contura pe cerul purpuriu. Când am comentat despre cât de sinistru arătau, Clara mi-a replicat că motiniil pentru care păreau atât de amenințători, era vechimea esenței lor eterice. Ea mi-a explicat că tot ceea ce există în domeniul vizibil și invizibil are o esență eterică și că omul trebuie să fie receptiv la aceasta pentru a ști cum anume să acționeze.

Ceea ce spunea mi-a amintit despre metoda mea de a privi spre sud pentru a dobândi cunoaștere interioară și direcție. Și, înainte de a o putea întreba despre asta. ea continuă să vorbească despre munți, despre copaci și despre esența eterică a stâncilor. Auzind-o vorbind, aveam impresia că ea asimilase cultura chineză până la punctul de-a se exprima în pilde, în felul în care oamenii înțelepți erau reprezentați în literatura orientală. Am realizat atunci că, la un nivel mai profund, încercasem să-i fac pe plac toată ziua. Era un sentiment ciudat, deoarece Clara era ultima persoană pe care aș fi dorit să o tratez cu condescendență. Obișnuiam să fac pe plac oamenilor slabi sau celor foarte

puternici care mă dominau, la școală sau la serviciu. însă Clara nu era nici una. nici alta.

"Acela c locul." zise Clara, arătând spre o poieniță aflată undeva mai sus. "De acolo vei putea vedea casa."

Am părăsit poteca și am păşit pe suprafața plană ce mi-o arătase. De acolo, vederea asupra văii de sub noi îți tăia respirația. Puteam vedea un pâlc de copaci verzi și înalți, înconjurați de suprafețe maronii mai întunecate. însă nu și casa. care era complet camuflată de copaci și arbuști.

"Casa este perfect orientată potrivit celor palru puncte cardinale." zise Clara, arătând către o masă de verdeață. "Dormitorul tău este pe latura nordică, iar partea interzisă ție a casei se află pe latura sudică. Intrarea principală se află la est. iar ușa din spate și patioul sunt la vest."

Clara arătă cu mâna spre toate acele secțiuni, dar să mă omori și nu Ic vedeam. Tot ce eram capabilă să disting erau pete verzi întunecate.

`"Ți-ar trebui raze X ca să vezi casa." am mormăit. "Este complet ascunsă de copaci."

"Și niște copaci foarte importanți încă," zise Clara binevoitoare, ignorându-mi indispoziția. "Fiecare dintre ci este o ființă individuală, cu un scop bine definit în viață."

"Nu este de la sine înțeles că fiecare ființă de pe acest pământ are un scop în viață?" am răspuns cu arțăgoasă.

Ceva mă deranja în entuziasmul cu care Clara își prezenta proprietatea. Faptul că nu vedeam ceea ce ca îmi arăta, mă irita încă și mai mult. O puternică rafală de vânt făcu să mi se umfle jacheta la mijloc și atunci îmi trecu prin minte gândul că iritarea aceea ar putea fi rodul unei pure invidii.

"N-am vrut să sune jignitor." se scuză Clara. "Ceea ce am dorit să spun este că orice și oricine se află în casa mea. se află pentru un motiv bine determinat. Iar asta include copacii, pe mine și. bineînțeles, pe tine."

Am vrut să schimb subiectul, așa că. din lipsă de ceva mai bun. am întrebat:

"Ai cumpărat această casă. Clara'.'"

"Nu. Am moștenit-o. Aparține familiei de generații deși. datorită tulburărilor prin care a trecut Mexicul, casa a fost distrusă și reconstruită de mai multe ori."

Am remarcat că mă simțeam mult mai bine când puneam întrebări simple, directe, iar Clara îmi dădea răspunsuri prompte. Discuția ei despre esențele eterice fusese atât de abstractă, încât aveam nevoie de un răgaz în care să discut despre lucruri lumești. Spre ciuda mea însă, Clara îmi tăie vorba și alunecă din nou pe panta insinuărilor sale misterioase.

"Casa asta poartă amprenta tuturor acțiunilor locatarilor care trăiesc în ea," zise aproape reverențios. "Trăsătura ei cea mai valoroasă este aceea de-a fi ascunsă. Se află acolo, sub ochii tuturor, însă nimeni nu o vede. Nu uita acest lucru. E foarte important!"

Cum aș putea să uit, mi-am zis eu. În ultimele douăzeci de minute mi-am omorât ochii în semiîntuneric ca să văd casa. Aș fi vrut să am un binoclu, astfel mi-aș fi satisfăcut curiozitatea. Înainte să pot face vreun comentariu, Clara începu să coboare dealul. Aș fi vrut să mai rămân puțin singură acolo, să respir aerul curat al nopții, dar mi-era teamă că nu am să găsesc drumul de întoarcere pe întuneric. Mi-am propus să mă întorc în acel loc pe lumină și să mă conving dacă era cu adevărat posibil să vezi casa așa cum spusese Clara.

Întorcându-ne pe același drum, am ajuns cât ai clipi la intrarea din spate a casei. Era întuneric beznă. Tot ceea ce puteam vedea erau doar suprafețele mici iluminate de lanternele noastre. Ea lumină o bancă de lemn și-mi spuse să mă așez, să-mi scot ghetele și jacheta și să le agăț după aceea în cuierul de lângă ușă.

Eram înfometată. Nu-mi amintesc să-mi mai fi fost vreodată atât de foame dar, cu toate acestea, mi-am zis că ar fi nepoliticos din partea mea să o întreb direct pe Clara dacă aveam să mâncăm sau nu. Probabil că ea se aștepta ca masa copioasă din Guaymas să ne fie suficientă pentru restul zilei. Totuși, judecând după dimensiunile Clarei, nu era genul care să facă economie la mâncare.

"Hai să mergem la bucătărie să vedem ce putem găsi de mâncare," se oferi ea. "Dar înainte de asta am să-ți arăt unde se află dinamul și cum să-i dai drumul."

Mă ghidă cu lanterna de-a lungul potecii, ducând pe lângă un zid la o magazie acoperită cu tablă de oțel. Magazia adăpostea un mic generator diesel. Știam cum se pune în

funcțiune, deoarece locuisem într-o casă la țară. care avea același gen de generator, instalat în eventualitatea unei pene de curent. Când am tras mânerul am remarcat, privind pe fereastra magaziei, că numai o latură a casei și o parte a coridorului păreau a fi electrificate. Aici. toate luminile erau aprinse. în timp ce restul rămânea cufundai în întuneric.

"De ce nu ai electrificat toată casa?" am întrebat-o pe Clara. "Nu arc nici un sens să lași cea mai mare parte a casei ne iluminată. Dacă dorești. îți pot monta eu instalația." am adăugat eu dintr-un impuls.

Ea mă privi surprinsă.

'Adevărat' Ești sigură că n-ai să dai foc la casă'"

"Absolut sigură. Acasă obișnuiau să spună despre mine că fac minuni cu sârmele. Am lucrat o vreme ca ucenic electrician, până când electricianul a început să-mi facă avansuri."

"Și cum ai reacționat" întrebă Clara.

"I-am spus să-și bage firele undeva și-am plecat."

Clara izbucni într-un râs gutural. Nu știam ce găsea amuzant, faptul că am lucrat ca electrician sau că cineva îmi făcuse avansuri.

"Mulțumesc pentru propunere." zise Clara după ce și-a recăpătat vocea. "Dar casa este electrificată exact așa cum ne dorim. Noi folosim curentul electric doar acolo unde este necesar."

Am presupus că cea mai mare nevoie era la bucătărie și, în consecință, că aceasta era partea luminată. Automat, am început să mă îndrept într-acolo. Clara mă trase de mânecă.

"încotro?" întrebă ca.

"La bucătărie."

"Ai greșit direcția." zise. "Âsta-i Mexicul rural: nici bucătăria, nici baia nu se află în corpul principal al casei. Ce. crezi că aici avem frigidere și aragaze?"

M-a condus pe lângă casă, a trecut de sala ei de gimnastică spre o altă clădire micuță, pe care nu o observasem înainte. Era aproape complet ascunsă de niște copaci înfloriți, puternic mirositori. Bucătăria era de fapt o cameră enormă, cu podeaua din plăci de teracotă, pereți proaspăt văruiți și un șir de lampioane strălucitoare atârnând din plafon. Cineva își dăduse foarte multă osteneală să introducă instalații moderne. însă

dispozitivele erau vechi; de fapt, păreau a fi chiar antice. De o parte a camerei se afla o uriaşă sobă de fier cu lemne în care, în mod surprinzător, părea să ardă focul. Dedesubt, soba era prevăzută cu un picior şi avea un horn ce ieşea la suprafaţă printr-o gaură din tavan. De cealaltă parte se aflau două mese lungi ca pentru picnic, cu bănci plasate de ambele părţi. Chiar lângă ele era o masă de bucătărie cu un front negru de lucru, de vreo şapte-opt centimetri grosime. Suprafaţa lemnului arăta uzată, indicând că fusese intens întrebuinţată.

Atârnând de cârlige, strategic plasate de-a lungul pereţilor, erau coşuri, cratiţe şi oale de metal şi o mulţime de alte ustensile de bucătărie. Întreaga cameră avea aerul unei bucătării rustice, dar confortabil utilate, asemeni celor ce pot fi întâlnite în anumite reviste.

Pe sobă se aflau trei oale de pământ cu capac. Clara m-a invitat să mă aşez la una din mese. Apoi, ea s-a îndreptat spre sobă şi, cu spatele la mine, îşi făcu de lucru, amestecând şi servind. În câteva minute aşezase deja în faţa mea o tocană cu carne, orez şi fasole.

"Când ai pregătit toată mâncarea asta?" am întrebat, sincer mirată, deoarece practic nu avusese timp să o facă.

"Le-am învârtit la repeziaală şi le-am pus pe sobă înainte de-a pleca," zise ea încet.

Cât de fraieră crede că sunt? am gândit eu. Mâncarea asta avea nevoie de ore întregi pentru a fi gata. Ea râse, conştientă de starea mea de scepticism.

"Ai dreptate," zise ea, renunţând parcă să se mai prefacă. "Avem un îngrijitor care ne pregăteşte câte ceva de mâncare din când în când."

"Îngrijitorul este aici, acum?"

"Nu. Nu. Trebuie să fi fost de dimineaţă, dar acum a plecat. Mănâncă şi nu te îngrijora pentru nişte lucruri atât de lipsite de importanţă."

Clara şi casa ei sunt pline de surprize - a fost gândul care mi-a trecut prin minte, dar eram prea obosită şi înfometată ca să mai pun întrebări sau să mă mai gândesc la lucruri care nu erau urgente. Am mâncat cu lăcomie. Creveţii uriaşi pe care îi îngurgitasem la prânz mi se topiseră de mult în stomac. Pentru o persoană mofturoasă la mâncare, înfulecam ca un lup. În

copilărie eram mereu mult prea nervoasă pentru a mă relaxa şi bucura de masă. Anticipam întotdeauna câte vase aveam de spălat după aceea. Ori de câte ori fraţii mei foloseau inutil o farfurie sau o lingură, mi se strângea inima. Eram convinsă că foloseau în mod intenţionat cât mai multe vase. doar pentru ca cu să am ce spăla. Colac peste pupăză, la fiecare masă. tata găsea de cuviinţă să se certe cu mama. Ştia că educaţia ci o împiedica să plece de la masă înainte ca toată lumea să fi terminat de mâncat şi tocmai atunci îşi revărsa asupra ci toate durerile şi nemulţumirile.

Clara mi-a spus că nu c nevoie să spăl vasele, deşi m-am oferit să o ajut. Nc-am îndreptat spre camera de zi. una dintre acelea pe care. aparent, nu simţise nevoia să le ilumineze, căci se afla în întuneric beznă. A aprins o lampă cu gaz. Nu văzusem în viaţa mea lumina unei astfel de lămpi. Era strălucitoare şi stranie şi. în acelaşi timp. blândă. Umbre pâlpâinde pluteau peste tot. Mă simţeam ca într-o lume de vis. departe de realitatea luminii electrice. Clara. casa. camera, toate păreau să aparţină unui alt timp. unei alte lumi.

"Ţi-am promis că îţi voi face cunoştiinţă cu câinele nostru.'" începu Clara, aşezându-sc pe canapea. "Câinele c chiar un membru al familiei. Trebuie să fii foarte atentă cu ceea ce simţi sau spui în prezenţa lui.'"

M-am aşezat lângă ca.

"Spui că c sensibil şi nervos'" am întrebat, aşteptând cu groază întâlnirea.

"Sensibil, da. Nervos, nu. Cred la modul cel mai serios că acest câine este o creatură extrem de evoluată, dar. fiind câine. îi este foarte greu. dacă nu imposibil, bietului suflet să-şi transecadă condiţia de sine."

Am izbucnit în râs la ciudăţenia ideii că un câine ar fi conştient de sine. l-am arătat Clarei absurditatea afirmaţiei sale.

"Ai dreptate." încuviinţă Clara. "Nu trebuia să folosesc cuvântul *sine*. Aş spune mai degrabă că este copleşit de sentimentul de autoimportanţă."

Ştiam că-şi bătea joc de mine şi râsul mi-a devenit mai rezervai.

"Poţi să râzi. dar vorbesc foarte serios." spuse Clara cu voce scăzută. "Te las să judeci singură."

Se aplecă spre mine și. vorbind în șoaptă. îmi spuse:

"Pe la spate îi spunem *sapa*. care înseamnă broască în spaniolă, pentru că seamănă cu o broască râioasă uriașă. Dar să nu îndrăznești să-l numești așa în față. că sare la tine și te face bucăți. Acum. dacă nu mă crezi sau dacă ești suficient de îndrăzneață sau stupidă încât să încerci să l-0 spui și câinele se înfurie, nu-ți rămâne decât un singur lucru de făcut."

"Care anume'.'" am întrebat, râzând iarăși de ea deși. de data aceasta, cu o urmă de teamă.

"Să adaugi repede că cu sunt cea care arată ca o broască râioasă albă. Adoră să audă asta."

Nu aveam de gând să îi cad în plasă. Mă consideram prea sofisticată ca să cred asemenea tâmpenii.

"Probabil că l-ai antrenat să reacționeze negativ la auzirca cuvântului ˙sapo˙." am comentat cu. "Am dresat câini la viața mea. Sunt convinsă că nu sunt atât de inteligenți încât să înțeleagă ce vorbește lumea despre ci. darămite să se mai și jignească.'"

"Atunci hai să facem în felul următor."˙ propuse Clara. ¨ fi-l prezint, apoi ne uităm împreună în cărți de zoologic după fotografii cu broaște și discutăm pe scama lor. Apoi. la un moment dat. tu îmi vei spune foarte liniștit: ˙Arată într-adevăr ca o broască râioasă". și o să vedem ce se întâmplă.""

înainte ca cu să-i accept sau să-i refuz propunerea. Clara ieși printr-o ușă laterală și mă lăsă singură. M-am asigurat în sinea mea că sunt complet stăpână pe situație și că nu am s-o las pe femeia aceasta să mă facă să cred absurdități de genul că un câine posedă un grad înalt de conștiință de sine.

Taman mă încurajam ca să mă pot impune mai mult. când Clara apăru cu cel mai mare câine pe carc-l văzusem vreodată. Era un mascul masiv, cu labe groase de mărimea farfuriilor de cafea. Părul îi era negru, strălucitor, iar ochii săi galbeni îți trimiteau privirea cuiva plictisii de viață. Avea urechile rotunde. iar fața buhăită și botul pline de cute în părți. Clara avea dreptate, semăna cumplit cu o broască râioasă uriașă. Câinele veni chiar lângă mine și se opri. apoi se uită la Clara ca și cum aștepta ca ca să îi spună ceva.

"Taisha. dă-mi voie să ți-l prezint pe prietenul meu. Manfrcd. Manfrcd. ca este Taisha."

Mi-a venit să întind mâna și să-i strâng laba, însă Clara a scuturat din cap, atenționându-mă să nu o fac.

"Foarte încântată să te întâlnesc. Manfred." am spus încercând să nu râd sau să sune temător.

Câinele se dădu mai aproape și începu să mă adulmece între picioare. Dezgustată, am sărit înapoi dar. în aceeași clipă, el s-a întors și m-a lovit cu labele din spate, direct sub articulația genunchiului, făcându-mâ să-mi pierd echilibrul. Următorul lucru de care îmi amintesc este că eram în genunchi, apoi în patru labe pe podea și că bestia mă lingea pe obraz. După aceea, înainte să mă pot ridica sau chiar să mă rostogolesc, câinele se băși exact în nasul meu.

Am sărit în picioare urlând. Clara râdea atât de tare. că nu reușea să spună un cuvânt. Aș fi putut să jur că Manfred râdea și el. Era așa de încântat, că se proptise de Clara și se uita la mine cu coada ochiului, zgâriind podeaua cu labele sale uriașe din față.

Am fost atât de ofensată. încât am țipat:

"La dracu, de câine râios împuțit ce ești!"

într-o clipă câinele sări și mă îmbrânci cu capul. Am căzut pe spate, cu câinele deasupra mea. Botul îi era la numai câțiva centimetri de fața mea. Am văzut o uitătură furioasă în ochii lui galbeni. Mirosul respingător al respirației lui era suficient pentru a te face să vomiți, iar eu eram categoric pe punctul de-a o face. Cu cât strigam mai tare după Clara să ia câinele ăla nenorocit de pe mine. cu atât mârâitul acestuia devenea mai feroce. Eram pe punctul de a leșina de frică, când am auzit-o pe Clara acoperind mârâitul câinelui și strigătele mele.

"Spune-i ce ți-am zis. Spune-i repede!"

Eram prea înspăimântată pentru a putea vorbi. Exasperată. Clara a încercat să dea câinele la o parte trăgându-l de urechi, dar asta nu a făcut decât să înfurie bestia și mai tare.

"Spune-i! Spune-i ce ți-am zis!"' urlă Clara.

Eram atât de îngrozită, că nu-mi aminteam ce anume să spun. Și. când eram cât pe-aci să leșin, mi-am auzit vocea strigând foarte strident:

"Scuză-mă! Clara este cea care arată ca o broască râioasă."

în acel moment, câinele se opri din mârâit și se dădu jos de pe pieptul meu. Clara mă ajută să mă ridic și mă conduse spre canapea. Câinele ne urmă îndeaproape, ca și când o ajuta. Clara îmi dădu niște apă caldă să beau. care îmi accentua starea de vomă. Abia am putut ajunge până în cealaltă parte a casei, unde mi s-a făcut cumplit de rău.

Mai târziu, pe când mă odihneam în sufragerie. Clara mi-a sugerat să ne uităm cu Manfred în cartea despre broaștele râioase pentru a-mi da ocazia să repet că ea era aceea care semăna cu o broască râioasă albă. Spunea că trebuia să șterg orice confuzie din mintea lui Manfred.

"Faptul că este câine îl amărăște foarte tare." explică ea. "Bietul de el! Nu \Tea să fie așa. dar nu are ce face. Ia foc. ori de câte ori simte că cineva își bate joc de el."

I-am spus că în starea în care mă aflam, nu eram un subiect grozav pentru alte experimente privitoare la psihologia câinilor. Clara, însă, a insistat să-mi duc rolul până la capăt. Imediat ce a deschis cartea. Manfred veni să se uite la poze. Ea îl necăjea și glumea pe seama ciudățeniei broaștelor. spunând că unele dintre ele erau chiar de-a dreptul urâte. Mi-am revenit în final și am intrat în joc. Am rostit cuvintele "broască râioasă" și pe cel spaniol "sapo", cât am putut de des și de tare în contextul conversației noastre absurde. însă fără nici o reacție din partea lui Manfred. Părea la fel de plictisit ca atunci când l-am văzut prima oară.

Când, conform înțelegerii a\ute, am spus cu voce tare că, fără nici un dubiu, Clara arată ca o broască râioasă, Manfred începu imediat să dea din coadă și să dea semne de adevărată vioiciune. Am repetat fraza cheie de mai multe ori și. cu cât o repetam mai des, cu atât câinele se agita mai tare. Am a\ut atunci un moment de inspirație și am spus că sunt o broască râioasă slăbănoagă, care încearcă din greu să-i semene Clarei. La replica asta, Manfred a sărit în picioare, ca ars. Iar când Clara mi-a spus:

"Exagerezi, Taisha," am crezut într-adevăr că Manfred era așa de încântat, încât nu a mai putut rezista și a zbughit-o afară din cameră.

M-am sprijinit de canapea, buimăcită. în ciuda tuturor evidențelor. în adâncul sufletului mi-era greu să cred. totuși, că

un câine putea reacționa la o poreclă derogatorie în felul în care o facea Manfrcd.

"Spune-mi. Clara." am zis eu. "care-i trucul'.' Cum ți-ai dresat câinele ca să reacționeze astfel'.""

"Ce ai văzut nu c nici un truc." replică ca. "Manfred este o ființă necunoscută, misterioasă. Nu există decât un singur om pe lume care îi poale spune *sopo* sau *sapito* - broscuță. în față. Fără să-i stârnească furia. îl vei întâlni într-una din zilele acestea. El este răspunzător de taina lui Manfrcd. De aceea, el este singurul în măsură să-ți explice toate astea."

Clara se ridică brusc.

"Ai a\ut o zi lungă." zise ca. întinzându-mi lampa cu gaz. "Cred că c timpul să mergi la culcare."

M-a condus spre camera pe care mi-o pregătise.

"Vei găsi înăuntru tot ce-ți trebuie." zise ca. "Oala de noapte se află sub pat. în cazul în care ți-c frică să ieși afară. Sper că te vei simți bine."

Cu o bătaie pe braț. dispăru pe coridorul întunecat. Nu aveam habar unde se găsea dormitorul ci. Mă întrebam dacă nu cumva era în aripa casei în care nu mi-cra permis să pun piciorul. îmi spusese noapte bună într-un fel așa de straniu, încât, pentru moment, am rămas acolo cu mâna pe clanță, făcând tot felul de presupuneri.

Am intrat în camera mea. Lampa răspândea umbre pretutindeni. Florile din glastra ce fusese în salon și pe care Clara trebuie să o fi așezat pe masa din camera mea. proiecta pe podea umbre în forme de vârtej. Cufărul sculptat devenise o masă de nuanțe de gri pâlpâinde: stâlpii patului erau linii ce se curbau pe pereți asemeni unor șerpi. Deodată, am pătruns motiMil prezenței în cameră a etajerei de mahon plină cu figurine și a obiectelor cloazonate. Lumina lămpii le transformase complet, creând o lume fantastică. Cloazonul și porțelanul nu se potrivesc cu lumina electrică - a fost gândul care mi-a venit în minte.

Am vrut să explorez camera. însă eram frântă de oboseală. Am așezat lampa pe măsuța de lîngă pat și m-am dezbrăcat. Pe spătarul scaunului atârna o cămașă de noapte de muselină, cu care m-am îmbrăcat. Părea să-mi fie pe măsură sau cel puțin nu măturam podeaua cu ea.

M-am urcat în patul moale şi m-am rezemat cu spatele de perne. Nu am stins lampa imediat: mă intrigau umbrele suprarealiste de pe pereţi. Mi-am amintit un joc pe care îl jucam la culcare, pe când eram copil: număram umbrele tuturor obiectelor proiectate pe pereţii camerei pe care le puteam recunoaşte.

Briza ce sufla prin fereastra pe jumătate deschisă făcea ca umbrele de pe pereţi să tremure uşor. în starea mea de epuizare îmi imaginam că văd umbre de animale, copaci şi păsări zburând. Apoi. într-o pată de lumină gri. am văzut conturul vag al unui cap de câine. Avea urechi rotunde şi un bot turtit şi plin de cute. Părea să-mi facă cu ochiul. Ştiam că era Manfred.

O mulţime de sentimente şi întrebări ciudate au început să-mi umble prin minte. Cum aş putea clasifica evenimentele de peste zi? Nu găseam o explicaţie satisfăcătoare niciunuia dintre ele. Lucrul cel mai neobişnuit era acela că ştiam cu siguranţă că ultima mea remarcă - aceea că eram o broască râioasă slăbănoagă ce dorea să-i semene Clarei - stabilise o legătură afectivă între mine şi Manfred. Ştiam, de asemenea fără urmă de dubiu, că nu mă puteam gândi la el ca la un câine obişnuit şi mai ales că nu-mi mai era frică de el. în ciuda neîncrederii mele. se pare că poseda o inteligenţă deosebită care îi permitea să înţeleagă ce anume spuneam eu şi Clara.

Vântul dădu dintr-o dată perdelele într-o parte, transformând umbrele într-o boare licărindă. Figura câinelui începu să se contopească cu celelalte semne de pe perete pe care mi le închipuiam a fi farmece, ce-mi vor da puterea să întâmpin noaptea.

Este uluitor, am gândit, cum mintea îşi putea proiecta propriile experienţe pe pereţii goi. ca şi cum ar fi fost un aparat de filmat care înmagazinase role nesfârşite de film.

Umbrele au tremurat când am coborât fitilul lămpii şi ultima picătură de lumină s-a scurs din cameră, lăsându-mă în întuneric absolut. Nu-mi era frică, iar faptul că mă aflam într-un pat străin, într-o casă străină, nu mă afecta. Mai devreme. Clara spusese că aceasta era camera mea şi. la scurt timp după ce m-am aflat înăuntru, m-am simţit într-adevăr ca acasă. Aveam un sentiment puternic că eram protejată.

Ațintindu-mi privirile în întunericul din fața mea. am observat'că aerul din cameră devenea efervescent. Mi-am amintit ce spusese Clara despre casă și anume că aceasta era încărcată cu o energie imperceptibilă, asemenea curentului ce trece prin firele electrice. Nu realizasem acest lucru mai devreme, din cauza agitației. Acum însă. în tăcere absolută, auzeam distinct un bâzâit ușor și vedeam balonașe infime agitându-sc peste tot prin cameră cu o viteză extraordinară. Se ciocneau cu frenezie unul de altuL scoțând un bâzâit asemănător zumzăitului unui roi de albine. Camera, casa întreagă, părea să fie încărcată de un subtil curent electric ce-mi umplea toată ființa.

4

"Ai dormit bine?" m-a întrebat Clara când am intrat în bucătărie.

Se pregătea să se aşeze la masă ca să mănânce. Deşi nu-mi spusese cu o noapte în urmă la ce oră avea să se ridice micul dejun, am observat că mi se pregătise deja o farfurie.

"Am dormit bustean." am spus cu sinceritate.

M-a invitat să iau loc lângă ea şi mi-a servit o porţie mare de carne tocată şi condimentată. I-am mărturisit că-mi fusese întotdeauna dificil să mă trezesc într-un pat străin. Tatăl meu îşi schimbase foarte des slujba, iar noi trebuia să ne mutăm odată cu el, oriunde exista un post disponibil. Mă îngrozea să mă trezesc dimineaţa, dezorientată, într-o casă nouă. De această dată însă, acea spaimă nu se materializase. Sentimentul care m-a încercat la trezire, a fost acela că atât camera cât şi patul, fuseseră întotdeauna ale mele.

Clara mă ascultă foarte atent şi dădu din cap.

"Asta pentru că eşti în armonie cu persoana căreia îi aparţine camera." zise ea.

"A cui e această cameră?" am întrebat curioasă.

"Vei afla într-o zi." zise ea, adăugându-mi pe farfurie o porţie zdravănă de orez lângă cea de carne şi îmi întinse o furculiţă.

"Mănâncă. Vei avea nevoie de toată puterea astăzi."

Nu m-a lăsat să vorbesc până când nu am terminat ce aveam în farfurie.

"Ce vom face azi?" am întrebat în timp ce ea strângea masa.

"Nu noi." mă corectă ea. "Tu vei merge într-o peşteră unde îţi vei începe recapitularea."

`"Unde voi începe ce" .."

"Ţi-am spus aseară că toţi şi toate în această casă au un motiv dc-a se afla aici. inclusiv tu."

"De ce mă aflu aici. Clară"

`"Motivul pentru care te afli aici va trebui să-ţi fie explicat treptat,`` zise ca "'Cel mai simplu ar fi să spunem că te afli aici pentru că îţi place, indiferent de ce ai putea să-ţi închipui. Un alt doilea motiv, mai complex, este acela că te afli aici pentru a învăţa şi practica un exerciţiu fascinant, numit *recapitulare"*

"Ce este acest exerciţiu'.' în ce constă'.""

"îţi voi vorbi despre el când vom ajunge la grotă.""

`"De ce nu-mi poţi spune acum'.""

""Fii îngăduitoare cu mine. Taisha Nu pol răspunde deo-camdată tuturor întrebărilor talc. deoarece nu ai suficientă energic pentru a face faţă răspunsurilor. Mai târziu, tu însăţi vei înţelege de ce anume este dificil să explici unele lucruri. Punc-ţi ghetele de munte şi să mergem."

Am ieşit din casă şi am urcat colinele joase dinspre est. urinând aceeaşi potecă din noaptea precedentă. După o scurtă plimbare, am zărit aceeaşi poieniţă netedă, pe care intenţionasem să o revăd. Fără s-o mai aştept pe Clara să mă conducă, m-am îndreptat spre ca. căci eram nerăbdătoare să aflu dacă puteam vedea casa pe lumină. Am cercetat din priviri depresiunea ca o marmită. închisă între dealuri şi care era acoperită de frunziş verde. Dar. deşi era o zi senină şi însorită, n-am putut desluşi nici cea mai mică urmă de clădire. Un lucru era evident: erau încă şi mai mulţi copaci uriaşi decât îmi aminteam să fi văzut cu o noapte în urmă.

"Cu siguranţă că recunoşti împrejurimile casei." zise Clara. `"Este punctul acela roşiatic de lângă pâlcul de mcsquite."

Am tresărit fără să vreau căci. fiind atât de absorbită să cercetez valea, nu o auzisem pe Clara apropiindu-sc în spatele meu.

Ca să mă ajute să-mi focalizez atenţia, mi-a indicat o anumită secţiune a masei de verdeaţă de sub noi. M-am gândit ca. din politeţe, să-i spun că o vedeam, aşa cum procedam de obicei cu oamenii, dar nuvoiam să-mi încep ziua făcându-i din nou pe plac şi am tăcut. în plus. era ceva atât de fermecător în acea vale ascunsă, că mi-a tăiat respiraţia. O priveam atât de

absorbită. încât am amețit Cu spatele sprijinit de o stâncă, m-am lăsat purtată de misterul din vale. Și chiar m-a dus. Aveam senzația că sunt la un picnic, unde petrecerea era în toi. Auzeam râsul oamenilor...

Reveria mea luă sfârșit când Clara mă ridică în picioare apucându-mă de subțiori

"Dumnezeule. Taisha!" exclamă ca. "Ești mai ciudată decât mă așteptam. Pentru o clipă, am crezut că tc-am pierdut.""

Voiam să-i povestesc ce anume am visat, căci eram sigură că adormisem pentru câteva secunde. Ea însă ea nu păru interesată și porni la drum.

Clara avea mersul hotărât al unui om care știe ce vrea de la viață. și se duce direct la țintă. Eu. pe de altă parte, mergeam fără nici un rost în spatele ei. încercând să țin pasul fără să mă împiedic. Am mers într-o tăcere absolută. După o bună jumătate de oră de mers. ne aflam lângă o formațiune de stânci, pe lângă care eram sigură că mai trecusem ceva mai devreme.

"N-am mai trecut pe aici?" am întrebat, spărgând liniștea.

Dădu din cap că da

"Ne învârtim în cerc." admise ca. "Ceva ne urmărește, și dacă nu reușim să ne debarasăm de asta. se va ține după noi până la grotă."

M-am întors să văd dacă era cineva în spatele nostru, dar nu am putut distinge altceva decât tufișurile și ramurile contorsionate ale copacilor. M-am grăbit să o ajung din urmă pe Clara și m-am împiedicat de un ciot. Speriată, am scos un țipăt, căzând în față. Cu o viteză incredibilă. Clara mă apucă de braț și. plasându-și piciorul în fața mea. mă opri din cădere.

"Nu ești prea bună la mers. așa-i'.""

l-am mărturisit că nu fusesem niciodată o bună sportivă. că am crescut cu gândul că mersul pe munte era pentru oamenii primitivi, de la țară. nu pentru orășenii educați. Plimbarea la poalele munților nu găseam că era o experiență agreabilă. Și. cu excepția perspectivei asupra proprietății sale. restul peisajului, pe care alții l-ar fi putut considera absolut încântător, mă lăsa indiferentă.

"Cu atât mai bine." zise Clara. "Nu te afli aici ca să admiri peisajul. Trebuie să-ți concentrezi atenția asupra potecii. Și fcrcștc-tc de șerpi!"

Fie că erau sau nu şerpi în zonă. avertismentul său a\u darul de a-mi fixa atenţia asupra drumului. Pe măsură ce înaintam, respiram tot mai greu. Ghetele cu care Clara mă echipase îmi atârnau ca nişte greutăţi de plumb în picioare. Mă chinuiam să-mi dezlipesc tălpile de pe pământ, pentru a le putea pune una în faţa celeilalte.

"Această plimbare în natură este absolut necesară[7]" am întrebat în cele din urmă.

Clara se opri în drum şi se întoarse spre mine.

"înainte de a putea discuta despre ceva semnificativ, va trebui ca măcar să fii conştientă de climatul complicat în care trăieşti." zise ea. "Eu fac tot ce-mi stă în putinţă să te ajut să realizezi acest lucru."

"Despre ce vorbeşti?"" am întrebat. "Ce climat[7]""

Vechea mea proastă dispoziţie puse din nou stăpânire pe mine.

"Mă refer la barajul tău de sentimente şi gânduri obişnuite, la istoria ta personală," explică ea. "Tot ceea ce te determină să fii ceea cc-ţi închipui că eşti: o persoană unică şi deosebită."

"Ce defect au sentimentele şi gândurile mele[0]" am întrebat.

Afirmaţiile ei de neînţeles începuseră să mă agaseze.

"Genul acela de sentimente şi gânduri sunt sursa tuturor necazurilor noastre.'" declară ea.

Cu cât vorbea mai enigmatic, cu atât frustrarea mea devenea mai mare. în acel moment îmi venea să mă iau la palme pentru faptul de-a fi acceptat invitaţia acestei femei. Reacţia era, însă. tardivă.

Temerile care mocniseră în mine atâta vreme, acum explodau în forţă. Mi-a trecut prin minte că ar putea fi a psihopată care, în orice moment, putea scoate un cuţit să mă omoare. Gândindu-mă mai bine, am realizat că. fiind antrenată în artele marţiale aşa cum evident fusese, nici măcar nu avea nevoie de cuţit. O singură lovitură cu piciorul ei vânjos mă putea da gata. Era floare la ureche pentru ea. Deşi mai în vârstă decât mine, era infinit mai puternică. Mă şi vedeam sfârşind ca o altă statistică, o persoană dispărută despre care nu se mai ştia nimic. Am încetinit voluntar pasul pentru a mări distanţa dintre noi.

"Nu aluneca într-o stare de spirit așa de morbidă," zise Clara, pătrunzând, fără doar și poate, în gândurile mele. 'Tot ceea ce am dorit aducându-te aici, a fost să te ajut să te pregătești ca să-ți înfrunți viața cu ceva mai multă grație. Dar se pare că tot ce am reușit să fac a fost să-ți provoc o cascadă de suspiciuni și temeri respingătoare.'"

M-am simțit prost de-a fi avut astfel de gânduri. Mă uimea să constat câtă dreptate avusese referitor la suspiciunile și fricile mele și cum, dintr-o singură lovitură, reușise să-mi calmeze zbuciumul interior. Aș fi Moit să-mi pot cere scuze și sâ-i împărtășesc ce se petrecea în sufletul meu, însă nu eram pregătită pentru asta. Făcând-o, m-ar fi pus într-un dezavantaj și mai mare.

"Ai o putere ciudată să-mi liniștești mintea, Clara." am spus în schimb. "în Orient ai învățat să faci asta?"

"Nu-i mare scofală," admise ea, "și asta nu pentru că mintea ta este ușor de domolit, dar pentru că toți suntem la fel. Pentru a te înțelege pe tine în amănunt, tot ce trebuie să fac este să mă cunosc pe mine. Iar de cunoscut, îți jur că mă cunosc."

"Acum, hai să ne continuăm drumul. Aș vrea să ajungem la grotă înainte să te prăbușești complet."

"Mai spune-mi o dată. Clara, ce vom face în grota aceea[9]" am întrebat, nedorind să continui să înaintez.

"Te voi învăța lucruri de neînchipuit."

"Ce fel de lucruri?"

"Vei afla curând," zise ea, uitându-se la mine cu ochi mari.

Doream cu ardoare mai multe amănunte, dar înainte să o pot antrena în discuție, ea urcase deja jumătate din panta următoare. Mi-am târât picioarele și am urmat-o încă vreo patru șute de metri până când, în sfârșit, ne-am așezat lângă un pârâu. În acel loc frunzișul copacilor era atât de dens, încât nu se mai vedea cerul. Mi-am scos ghetele. Aveam o bășică la călcâi.

Clara apucă un băț foarte ascuțit și mă înțepă în picior, între degetul mare și următorul. Ceva asemănător unui curent electric ușor mi-a străbătut gambele și a urcat spre zona interioară a coapselor. Apoi m-a pus să îngenunchez în patru labe și, luându-mi fiecare picior în parte, mi-a răsucit tălpile în

sus. înțepându-mă exact în punctul de sub protuberanta degetului mare. Am urlat de durere.

"Hai că nu a fost chiar așa de rău," zise ea pe tonul unei persoane obișnuite să trateze bolnavi. "Medicii chinezi clasici obișnuiau să folosească această tclinică pentru a-i stimula și revigora pe cei slabi și lipsiți de putere sau pentru a crea o stare specială de atenție. Astăzi, însă, asemenea învățătură clasică este pe cale de dispariție."

"De ce asta, Clara?"

"Deoarece accentul pus orientarea pragmatico-materialistă a determinat omul să se îndepărteze de studiile sale csotcricc."

"La asta te refereai când îmi spuneai în deșert că legătura cu trecutul s-a rupt'"

"Da. Discontinuități de mare amplitudine produc întotdeauna schimbări profunde în însăși structura energetică a lucrurilor, iar aceste schimbări nu au loc întotdeauna spre bine."

Mi-a spus să bag picioarele în apă și să simt pietrele netede de pe fund. Apa era rece ca gheața și m-a făcut să tremur involuntar.

"Mișcă-ți picioarele din glezne. în sensul acelor de ceasornic," îmi sugeră ea. "Lasă curgerea apei să-ți îndepărteze oboseala."

După câteva minute de rotire a gleznelor, m-am simțit revigorată, dar picioarele îmi erau aproape înghețate.

"Acum încearcă să simți toată tensiunea cum curge spre picioare, după care arunc-o afară printr-o mișcare bruscă a gleznelor în lateral. Astfel, vei scăpa de frig."

Am continuat să arunc apa cu picioarele. în apă, până când acestea mi-au amorțit.

"Nu cred că servește la ceva. Clara." am zis. scoțând picioarele din apă.

""Asta pentru că nu-ți dirijezi tensiunea în exterior," zise ea. "Apa curgătoare îndepărtează oboseala, frigul, boala și orice alt lucru neplăcut dau pentru ca asta să se întâmple, trebuie să o *intenționezi*. Făcând altfel, vei putea să dai din picioare până când pârâul va seca și tot (ără vreun rezultat."

A mai adăugat că dacă acest exercițiu este practicat în pat. atunci trebuie să ne folosim imaginația pentru a vizualiza o apă curgătoare.

"Ce înțelegi mai exact prin a *intenționa*"" am întrebat, șlergându-mi picioarele cu mânecile jachetei.

După ce Ic-am frecat zdravăn, până la urmă s-au încălzit.

"Intenția este puterea care susține universul întreg," zise ca. "Este forța care asigură ca fiecare lucru să se concentreze într-o esență: determină ca lumea să se întâmple."

Nu-mi venea să cred că ascultam tot ceea ce-mi spunea. O schimbare majoră a\usesc cu certitudine loc. transformându-mi obișnuita indiferență plictisită în cea mai nemaipomenită stare de alertă. Nu era aceea că înțelegeam cc-mi spunea Clara, pentru că nu înțelegeam. Ceea ce m-a surprins era faptul că o puteam asculta fără să mă irit și fără să-mi pierd puterea de concentrare.

"Mi-ai putea descrie mai clar această forță'." am întrebat.

"Nu există cu adevărat nici un mod de a vorbi despre asta decât, bineînțeles, metaforic." zise ca.

Mătură pământul cu talpa pantofului, dând frunzele uscate la o parte.

"Sub frunzele uscate se află solul, enormul pământ. Intenția este principiul ce stă la baza oricărui lucru."

Clara luă apă cu mâinile făcute căuș și se stropi pe față. M-am minunat o dată în plus de pielea ci lipsită de riduri. De data aceasta am făcut chiar un comentariu despre aparența ci tânără.

"Felul în care arăt este o chestiune de păstrare a ființei melc interioare în echilibru cu mediul înconjurător." zise ca scuturându-și apa de pe mâini.

"Tot ce facem depinde de acest echilibru. Putem fi tineri și vibrând de energic, asemeni acestui pârâu sau bătrâni și sinistri ca munții de lavă din Arizona. Totul depinde de noi."

M-am surprins întrebând-o. ca și cum credeam cele cc-mi spunea, dacă exista o calc de a dobândi echilibrul despre care vorbea. Fa dădu din cap că da.

"Cu siguranță că poți." zise. "Și vei reuși, practicând exercițiul unic pe care te voi învăța: recapitularea."

"Abia aștept să-l învăț." am spus. încălțându-mi ghetele.

Apoi, fără un motiv explicabil, am devenit extrem de agitată, încât am sărit în picioare spunând:

"N-ar trebui să o luăm din loc!"

"Am ajuns deja," anunță Clara și arătă spre o mică grotă din peretele unei coline.

Uitându-mă la ea, toată emoția se scurse din mine. Gaura aceea căscată avea ceva amenințător și rău-prevestitor în ea, dar era și îmbietoare în același timp. Am simțit un imbold foarte puternic de a o explora, și totuși mă temeam de ceea ce voi putea găsi înăuntru. îmi imaginam că ne aflam undeva în proximitatea casei, gând pe care îl găseam reconfortant. Clara mă informă că acest loc era unul de putere, pe care vechii învățați chinezi[1], cei ce practicau *feng-shui*, l-ar fi ales fără îndoială ca amplasament, pentru templu.

"Aici, elementele apă, lemn și aer sunt în perfectă armonie," zise ea. "Energia circulă din abundență. Vei înțelege despre ce vorbesc în clipa în care vei intra în grotă. Trebuie să folosești energia acestui loc unic, ca să te purifici."

"Vrei să spui că sunt nevoită să rămân aici?"

"Nu știi că în Orientul Antic călugării și erudiții obișnuiau să se retragă în peșteri?" întrebă ea. "Faptul că erau înconjurați de pământ îi ajuta să mediteze."

Mă îndemnă să mă strecor în grotă. îndrăzneață, mi-am făcut loc înăuntru, alungându-mi din minte toate gândurile despre lilieci și păienjeni. Era întunecată și rece și nu era loc decât pentru o singură persoană. Clara mi-a spus să mă așez cu picioarele încrucișate și să mă sprijin cu spatele de perete. Am ezitat, nedorind să-mi murdăresc jacheta, dar odată ce m-am lăsat pe spate, m-am simțit ușurată că mă pot odihni. Deși eram prinsă ca într-o menghină, capul atingându-mi tavanul și solul

---

[1] Referire la cei ce practicau geomanția - tehnică divinatorie fondată pe figurile formate de pietrele sau bolovanii aruncați la întâmplare pe o suprafață plană. (N.T.)

[6] feng-shui (chin.) = practică ce se referă pe de o parte la folosirea și restructurarea energiilor benefice ale pământului în scopul construirii caselor de locuit și, pe de alta, la echilibrarea energiilor din locuință. (N.T.)

prcsându-nn puternic pe zona coccisului. grota era departe de a fi claustrofobică. Un curent ușor de aer. aproape imperceptibil, circula prin ca. M-am simțit revigorată, exact așa cum spusese Clara. Tocmai mă pregăteam să-mi scot jacheta și să mă așez pe ca. când Clara, așezată la gura peșterii, mi se adresă:

`"Punctul culminant al artei speciale pe care doresc să te învăț." începu ea. ""este numit *zborul abstract,* iar calea de a stăpâni această artă. noi o numim recapitulare."

Intră în grotă și-mi atinse partea stângă și dreaptă a frunții.

"Cunoașterea trebuie să treacă de aici. dincoace." zise ea. `"Când suntem copii, putem face acest lucru cu ușurință. însă odată ce sigiliul corpului a fost rupt prin excese risipitoare. numai o manipulare specială a conștiinței, o viață corectă și celibatul, mai pot reface energia care a fost pierdută, energie necesară pentru a face trecerea."

înțelegeam perfect tot ceea ce-mi spunea. Mai mult. am simțit chiar că acea conștiință era ca un curent de energie care circula dintr-o parte a frunții către cealaltă. Și am vizualizat breșa dintre cele două puncte ca fiind un spațiu vast. un gol care împiedica trecerea.

Am ascultat-o în continuare cu atenție.

"Corpul trebuie să fie teribil de puternic, astfel încât conștiința să fie ascuțită și fluidă spre a putea face saltul dintr-o parte a abisului în cealaltă, cât ai clipi din ochi."

Pe când ea își enunța teoriile, se întâmplă ceva extraordinar. Eram absolut sigură că aveam să rămân cu Clara în Mexic. încercam să mă determin să simt că mă voi întoarce în Arizona în câteva zile. însă ceea ce am simțit a fost că. de fapt. nu aveam s-o fac. Am înțeles, de asemenea, că acea intuiție nu reprezenta simpla acceptare a ceea ce Clara dorise de la bun început, ci faptul că eram incapabilă să rezist intențiilor sale. deoarece puterea care mă manevra nu era numai a ei singură.

"De-acum înainte, va trebui să duci o viață în care conștiința are o prioritate absolută." zise ea, de parcă știa că luasem hotărârea tacită de-a rămâne împreună cu ea. "Trebuie să eviți tot ceea ce-ți poate slăbi sau răni corpul sau mintea. De asemenea este esențial, pentru moment, să rupi toate legăturile fizice și emoționale cu lumea."

"De ce este atât de important'."

"Pentru că. înainte de toate, trebuie să capeți unitate."

Clara mi-a explicat că noi. oamenii, suntem convinși de existența unui dualism în noi: mintea este partea noastră nonsubstanțială. iar corpul, cea concretă. Această diviziune ne menține energia într-o slarc de separație haotică și o împiedică să se unifice

"A 11 divizat este condiția noastră umană." admise ca. "însă această diviziune nu este între minte și corp. ci între corpul care adăpostește mintea sau cui și *dublul,* care este receptaculul energici noastre de bază."

Mai spuse că înainte de naștere, dualitatea impusă a omului nu există dar că. din momentul nașterii, cele două părți sunt separate de forța de atracție a intenției omenirii. Una dintre părți se dirijează spre exterior, devenind corpul fizic, cealaltă spre interior și devine *dublul* nostru. în momentul morții, partea cea mai grea. corpul, se întoarce în pământ pentru a fi absorbit de acesta, iar partea ușoară, dublul, se eliberează. Din nefericire însă. dacă acesta nu a fost perfecționat, va putea trăi experiența libertății doar preț de o clipă. înainte de a fi dispersat în univers.

"Dacă murim fără a ne fi șters falsul dualism dintre minte și corp. vom muri o moarte comună.'" continuă ca.

"Cum altfel am putea muri'."

Clara mă scrută din priviri, ridicând dintr-o sprânceană. în loc să-mi răspundă la întrebare. îmi revelă pe un ton sincer că murim datorită faptului că posibilitatea de a ne putea transforma nu face încă parte din concepția noastră despre viață. Sublinic, de asemenea, că această transformare trebuie să aibă loc în timpul vieții și că reușita acestei sarcini este singurul scop adevărat pe care îl poate avea o ființă umană. Toate celelalte realizări sunt efemere, din moment ce moartea le transfomia în neant

"Ce presupune această transformare?" am întrebat.

"Implică o schimbare totală." răspunse ca. "Iar aceasta se desăvârșește prin recapitulare: piatra de temelie a artei de a fi liber. Arta pe care te voi învăța se numește *arta de a fi liber. O* artă extrem de dificilă de practicat, dar încă și mai dificilă de explicat "

Clara mi-a spus că orice metodă îmi va arăta sau orice sarcină îmi va cerc să îndeplinesc, indiferent cât de obișnuită mi-ar putea părea, reprezenta un pas către realizarea țelului absolut al artei de a fi liber: *zborul abstract.*

"Ceea ce îți voi arăta la început sunt niște mișcări simple. pe care va trebui să le faci zilnic." continuă ca "Privcște-le întotdeauna ca pe o parte indispensabilă a vieții tale."

"Mai întâi. îți voi arăta o respirație care a fost ținută secretă timp de generații. Această respirație reflectă forțele dualiste ale creației și distrugerii, ale luminii și întunericului, ale faptului dc-a fi și dc-a nu fi."

Mi-a cerut să ies din grotă, apoi m-a dirijat, prin mișcări blânde, să mă așez aplccându-mă înainte și să-mi ridic genunchii la piept cât de mult puteam. Păstrând tălpile pe pământ, trebuia să-mi înconjor brațele în jurul gambelor, trăgându-lc la piept și. fie să-mi prind mâinile cu fermitate în fața genunchilor fie. dacă doream, să-mi prind genunchii. îmi apăsă ușor capul până când bărbia mi-a atins pieptul.

Trebuia să-mi încordez mușchii brațelor ca să-mi împiedic genunchii să se îndepărteze. Pieptul mi-cra comprimat, la fel și abdomenul Gâtul îmi trosni când mi-am tras bărbia în piept.

`"Aceasta este o respirație foarte puternică." zise ca. ·"Te poate doborî pe loc sau te poate adormi. Dacă te ia somnul. întoarec-te acasă când te trezești. Apropo, grota se găsește chiar în spatele casei. Urmează poteca și vei ajunge în două minute ."

Clara mi-a dat instrucțiuni ca respirația să fie scurtă și superficială . I-am spus că cererea ci era de prisos, din moment ce singurul mod în care puteam respira în poziția aceea era astfel. Ea îmi spuse că dacă micșoram, fie și numai parțial, presiunea creată cu mâinile, respirația revenea la normal. Dar ea nu asta doica de la mine Voia să continui să exersez această respirație pentru încă cel puțin zece minute.

Am rămas în acea poziție probabil vreo jumătate de oră. în tot acest răstimp respirând așa cum mă instruise Clara. După ce crampele inițiale din stomac și picioare mi-au trecut. respirația păru să-mi atenueze tensiunile din corp și să le dizolve. Apoi. după un răstimp extrem de lung. Clara îmi dădu un brânci care făcu să mă răstorn, astfel încât am căzut pe spate, dar nu mi-a permis să micșorez tensiunea brațelor. Când spatele mi-a

atins pământul, am simțit o alinare, dar numai când mi-a dat instrucțiuni să-mi desfac mâinile și să-mi întind picioarele am simțit o ușurare completă în piept și în abdomen. Singurul mod de a descrie ce-am simțit este spunând că respirația aceea descuiase ceva în mine. dizolvase sau eliberase acel ceva. Așa cum prezisese Clara, mi se făcu așa de somn încât m-am târât până în grotă și am adormit.

Trebuie să fi dormit cel puțin vreo două ore. Judecând după poziția în care mă aflam când m-am trezit, nu mișcasem nici un mușchi în timpul somnului. Am crezut că se datora probabil faptului că locul era prea strâmt și nu-mi permitea să mă întorc și să mă agit în somn ca de obicei dar. în același timp, putea fi și faptul că fusesem complet relaxată și nu simțisem nevoia să o fac.

Urmând îndrumările Clarei, m-am întors acasă. Ea era pe patio, stând într-un fotoliu din trestie. Am a\"ut impresia că mai fusese o altă femeie cu ea pe terasă care, auzindu-mă că mă apropii, se ridicase în grabă și plecase.

"Ah. arăți mult mai relaxată acum." zise Clara. "Respirația și postura aceea fac minuni."

Clara a adăugat că dacă respirația este practicată în mod regulat, cu calm și deliberare, treptat ne echilibrează energia internă.

înainte să-i pot spune cât de revigorată mă simțeam, mi-a cerut să mă așez, deoarece voia să-mi arate încă o mișcare, esențială pentru ștergerea falsului nostru dualism. Mi-a cerut să mă așez cu spatele drept și ochii ușor lăsați, astfel încât să-mi pot vedea vârful nasului.

"Această respirație trebuie practicată fără încorsetarea hainelor," începu ea. "Dar decât să umbli goală pușcă prin patio în plină zi. mai bine facem o excepție. Mai întâi, inspiri profund trăgând aerul ca și cum ai respira prin vagin. Trage-ți stomacul și poartă aerul în sus, de-a lungul coloanei vertebrale, trece-l de rinichi, până într-un punct situat între omoplați. Ține-ți respirația acolo pentru un moment, apoi ridic-o și mai sus, până la ceafă, apoi peste vârful capului, până în punctul aflat între sprâncene."

A mai adăugat că, după ce îmi țineam respirația câteva clipe în acel punct, trebuia să expir pe nas. în timp ce ghidam

mental aerul în jos prin fața corpului, mai întâi până la punctul de sub buric, după care înapoi în vagin, acolo unde ciclul începuse.

Am început să practic exercițiul de respirație. Clara își aduse mâna la baza coloanei mele, apoi trasă o linie ascendentă în lungul spatelui, peste cap, după care îmi presă ușor punctul dintre sprâncene.

"încearcă să aduci respirația aici." zise ea. "Motiv-ul pentru care ochii trebuie ținuți pe jumătate deschiși, este pentru a te putea concentra pe rădăcina nasului în timp ce dirijezi aerul în sus pe coloană și peste cap, până în acest punct. De asemenea, în acest fel îți poți folosi privirea pentru a ghida aerul în jos, prin fața corpului, întorcându-l în organul sexual."

Clara susținea că dirijarea respirației în acest mod, crează un scut impenetrabil, care nu permitea influențelor exterioare disruptive să străpungă câmpul energetic al corpului. în același timp împiedicăm astfel ca energia vitală să se disperseze în afară. A subliniat că inspirația și expirația trebuia să fie imperceptibile și că exercițiul putea fi practicat atât stând în picioare, cât și așezat sau lungit, deși la început este mai ușor de practicat în poziția șezând, pe o pernă sau pe un scaun.

"Acum," zise ea trăgându-și scaunul mai aproape de mine. "hai să ne continuăm discuția de azi-dimineață despre recapitulare."

Mă trecu un fior. I-am spus că, deși nu-mi puteam imagina despre ce anume vorbea, știam că avea să fie ceva absolut monumental și că nu eram sigură că sunt pregătită să aud toate acestea.

Clara insistă, spunându-mi că eram nervoasă deoarece o parte din mine sesiza că ea era pe cale să-mi reveleze poate cea mai importantă tehnică de autoregenerare. Răbdătoare, mi-a explicat că recapitularea este o acțiune de reîntoarcere a energiei deja folosite în acțiuni trecute. Recapitularea implica amintirea tuturor oamenilor pe care i-am întâlnit, a tuturor locurilor pe care le-am văzut și a tuturor sentimentelor pe care le-am avut de-a lungul întregii noastre vieți. Această acțiune trebuia începută din prezent și îndreptată către cele mai timpurii amintiri, care trebuiau șterse, una câte una, prin forța acelei respirații purificatoare.

Am ascultat curioasă. în ciuda faptului că nu puteam să nu gândesc că ceea ce-mi spunea era mai mult decât lipsit de sens pentru mine. Înainte să pot face vreun comentariu. îmi prinse ferm bărbia între mâini şi-mi dictă să inspir pe nas. în timp ce-mi întorcea capul spre stânga şi să expir, când mi-l întorcea spre dreapta. După aceea, trebuia să întorc capul la stânga şi la dreapta cu o singură mişcare, iară respiraţie. Ea spunea că acesta reprezenta un mod misterios de a respira şi cheia recapitulării, deoarece inspiraţia ne permite să ne recuperăm energia pierdută. în timp ce expiraţia ne permite să eliminăm energia străină, nedorită, care s-a acumulat în noi. graţie interacţiunii cu semenii noştri.

"Ca să trăim şi să interacţionăm. avem nevoie de energie." continuă Clara. ·"în mod normal, energia consumată pentru a trăi. o pierdem pe vecie. Dacă nu ar exista recapitularea, nu am avea niciodată şansa de a ne regenera. Recapitularea vieţii şi ştergerea trecutului prin intermediul respiraţiei, funcţionează ca o unitate."

Să-mi amintesc de toţi ceî pe care îi cunoscusem şi tot ceea ce făcusem în viaţă, mi se părea o sarcină absurdă şi imposibilă.

"Asta ar putea dura o veşnicie." am spus. sperând că o remarcă practică i-ar putea întrerupe gândirea lipsită de logică.

"Cu siguranţă." acceptă ea. ·"Dar te asigur. Taisha. ai numai de câştigat făcând-o şi nu pierzi nimic."

Am respirat adânc de câteva ori. rotindu-mi capul de la stânga la dreapta, imitând felul în care îmi arătase să respir, ca s-o mai îmbunez şi să-i arăt că îi acordasem atenţie.

Cu un zâmbet sec. mă avertiză că recapitularea nu este un exerciţiu arbitrar sau capricios.

"Când recapitulezi, încearcă să simţi nişte fibre lungi, elastice, care se extind înspre exterior din partea mediană a corpului.'" explică ea. "în acel moment, trebuie să-ţi sincronizezi mişcările capului cu mişcările acestor fibre insesizabile. Ele reprezintă canalele care îţi vor aduce înapoi energia lăsată în urmă. Pentru a ne recupera puterea şi unitatea, trebuie să ne eliberăm energia prinsă în capcana lumii şi să ne-o luăm înapoi."

M-a asigurat că în timpul recapitulării ne extindem acele fibre elastice de energie peste timp şi spaţiu până la persoanele.

locurile și evenimentele pe care le examinăm Rezultatul este că ne putem reîntoarce la fiecare moment și acțiune a vieții, ca și când nc-am afla cu adevărat acolo.

Această posibilitate îmi dădu fiori. Deși intelectual spusele Clarei îmi stârneau curiozitatea, nu aveam nici o intenție să mă întorc în trecutul meu mizerabil, fie chiar și numai în mintea mea. Dacă nu altceva, eram măcar mândră dc-a fi scăpat de o viață insuportabilă. Nu aveam de gând să mă întorc și să retrăiesc mental toate momentele pe care mă străduisem din greu să le uit. Cu toate acestea. Claia părea extrem de serioasă și sinceră în explicațiile sale despre tehnica recapitulării încât, pentru o clipă, mi-am lăsat obiecțiile la o parte și m-am concentrat pe ce îmi spunea.

Am întrebat-o dacă avea importanță ordinea în care ne amintim trecutul. Mi-a răspuns că important este să retrăim evenimentele și sentimentele în cele mai mici detalii posibile și să Ic atingem cu respirația purificatoare, eliberându-ne astfel energia blocată în acele acțiuni.

"Acest exercițiu face cumva parte din tradiția buddhistă[9]" am întrebat.

"Nu." replică ea solemn. "Face parte dintr-o altă tradiție. Într-o zi. curând, vei afla despre ce tradiție este vorba."

5

Nu am re\-ăzut-o pe Clara până a doua zi la micul dejun. După-amiaza trecută, în mijlocul unei discuții purtate pe patio, privirea i s-a golit dintr-o dată. prhind în depărtare, de parcă zărise ceva sau pe cineva pe lângă casă. S-a ridicat în grabă și ' s-a scuzat, lăsându-mă să cântăresc importanța tuturor lucrurilor pe care le spusese.

După ce ne-am așezat să luăm masa de dimineață, compusă din carne tocată și orez, i-am spus Clarei că, întorcându-mă de la grotă cu o zi în urmă, mi se confirmase ideea ei, că aceasta se găsea la o distanță foarte mică de casă.

"De ce am ocolit atât de mult pentru a ajunge acolo. Clara?" am întrebat.

Clara izbucni în râs.

"încercam să te determin să-ți scoți ghetele, așa că a trebuit să trecem pârâul," răspunse ea.

"De ce trebuia să-mi scot ghetele? Din cauza băsicilor?"

"Nu din cauza lor." zise Clara emfatic. "Trebuia să-ți stimulez anumite puncte foarte importante de pe talpa picioarelor, pentru a te putea trezi din letargia ta de o viață. Altfel, nu m-ai fi ascultat niciodată."

"Nu exagerezi, Clara? Te-aș fi ascultat chiar dacă nu mi-ai fi înțepat picioarele."

Ea dădu din cap și-mi aruncă un surâs cu subînțelesuri.

"Cu toții am ajuns să trăim într-un fel de încremenire, în care nimic nu contează cu excepția satisfacțiilor mărunte și imediate," zise ea. "Iar femeile, sunt maestrele acestei stări de-a fi. Numai prin recapitulare ne putem birui educația. Și că veni vorba despre recapitulare..."

Clara obsen-ă expresia mea întristată și râse.

"Trebuie să mă întorc la grotă. Clara[0]* am întrerupt-o, anticipând ceea ce credeam că avea să-mi spună. "Mai degrabă rămân aici, cu tine. Dacă vrei să-mi pozezi, aș putea face câteva schițe și după aceea să-ți pictez portretul."

"Nu, mulțumesc," spuse ea neinteresată. "Ceea ce voi face, în schimb, este să-ți dau câteva instrucțiuni preliminare despre cum să continui cu recapitularea."

După ce am terminat de mâncat, Clara mi-a întins un bloc de hârtie și un creion. M-am gândit că se răzgândise cu privire la portret. Însă, în timp ce împingea materialele de scris înspre mine, mi-a spus că ar trebui să încep să fac o listă cu toți oamenii pe care îi întâlnisem, începând din prezent și mergând în urmă, spre cele mai timpurii amintiri.

"Asta-i imposibil!" am sărit eu. "Cum naiba să-mi amintesc de toți cei pe care i-am întâlnit din prima zi a vieții mele?"

Clara dădu farfuriile la o parte ca să-mi facă loc să scriu.

"Dificil, într-adevăr, dar nu imposibil," zise ea. "Este o parte necesară a recapitulării. Lista constituie o matrice-suport pe baza căreia urmează să se configureze mintea."

Conform spuselor sale, stadiul inițial al recapitulării constă din două lucruri. Primul este lista, iar cel de-al doilea, punerea în scenă. Punerea în scenă constă în \izualizarea tuturor detaliilor care privesc evenimentele pe care urmează să ni le reamintim.

"Odată aranjate toate aceste elemente, folosește respirația purificatoare: mișcarea capului este ca un evantai care animă totul în acea scenă," zise ea. "Dacă îți amintești o cameră, de exemplu, inspiră pereții, tavanul, mobila, oamenii pe care îi vezi. Nu te opri până când nu ai absorbit ultima picătură de energie pe care ai lăsat-o în urmă."

"Când voi ști că am făcut aceasta?" am întrebat.

"Corpul tău îți va spune când va fi îndeajuns," mă asigură ea. "Nu uita, *intenționează* să inspiri toată energia lăsată în scena pe care o recapitulezi și *intenționează* să expiri energia străină pe care alții au introdus-o în tine."

Copleșită de sarcina de a întocmi lista și de începerea recapitulării, nu mai eram în stare să gândesc. O reacție involuntară și îndărătnică a minții mele a fost aceea de a nu-mi aminti absolut nimic. Apoi, un potop de gânduri s-a abătut

asupra mea, făcându-mi imposibil să știu cu ce anume să încep. Clara mi-a explicat că recapitularea trebuie începută focalizându-ne atenția mai întâi pe activitatea noastră sexuală din trecut.

"De ce trebuie să încep cu asta?" am întrebat suspicioasă.

"Pentru că aici este blocată cea mai mare parte a energiei noastre," explică ea. "De aceea, trebuie să eliberăm acele amintiri mai întâi."

"Nu cred că aventurile mele sexuale au fost atât de importante."

"Nu contează, că te uitai pe pereți, plictisită de moarte, sau că vedeai stele verzi, sau focuri de artificii, cineva și-a lăsat, totuși, energia în tine și s-a făcut nevăzut cu o bună parte dintr-a ta."

Eram absolut buimăcită de afirmațiile ei. Îmi repugna faptul de a mă întoarce acum în trecut, la experiențele mele sexuale.

"Este îndeajuns de greu că trebuie să-mi retrăiesc copilăria, ca să mai îmi aduc aminte și ceea ce s-a întâmplat cu bărbații."

Clara mă privi, ridicând din sprâncenă.

"În afară de asta," am adăugat, "te aștepți, probabil, să mă confesez. Dar, pentru Dumnezeu, Clara, ce-am făcut eu cu bărbații nu e treaba nimănui!"

Am crezut că m-am explicat destul de clar. Însă ea dădu cu fermitate din cap și zise:

"Chiar dorești ca bărbații pe care i-ai avut să continue să se hrănească cu energia ta? Vrei ca ei să devină mai puternici, pe măsură ce tu devii mai puternică? Vrei să fii sursa lor de energie pentru tot restul vieții tale? Nu, nu cred că realizezi importanța actului sexual și nici scopul recapitulării."

"Ai dreptate. Nu înțeleg raționea cererii tale bizare. Și ce-i chestia asta cu bărbații care devin mai puternici pentru că sunt sursa lor de energie? Nu sunt sursa sau furnizoarea de energie a nimănui. Îți jur!"

Ea zâmbi și spuse că greșisem forțând o confruntare de idei în acest moment.

"Ai răbdare," mă imploră ea. "Aceasta este o credință a cărei partizană am ales să fiu. Când vei mai progresa cu

recapitularea. îți voi vorbi despre originea acestei credințe. în acest moment c suficient să spun că reprezintă o parte importantă a artei pe care ți-o împărtășesc "

"Dacă este atât de important pe cât pretinzi. Clara, poate că ar trebui să-mi vorbești acum despre asta." am spus. "înainte dc-a merge mai departe cu recapitularea, aș dori să știu în ce mă implic."

"în regulă, dacă insiști." zise ca aprobând din cap.

Turnă puțin ceai de mușețel în căni și adăugă o lingură de miere înlr-a ci.

Cu vocea autoritară a unui profesor care iluminează un neofit, mi-a explicat că femeile, mai mult decât bărbații, sunt adevăratele susținătoare ale ordinii sociale și că. pentru a îndeplini acest rol. ele au fost educate, la fel în lumea întreagă, pentru a se afla în slujba bărbaților.

"N-arc nici o importanță dacă au fost cumpărate la târgul de sclavi sau dacă sunt curtate și iubite."' sublinic ca. "Destinul și scopul lor fundamental este. totuși, același: să hrănească, să protejeze și să servească bărbații."

Clara se uită la mine. mă gândeam cu. ca să aprecieze dacă îi urmăream raționamentul. Iar cu eram chiar convinsă că o lăccam. deși în sinea mea îmi spuneam că întreaga ci premisă era greșită.

"Asta poate fi valabil în anumite cazuri." am zis eu. "însă nu cred că poți face asemenea generalizări. într-atât de cuprinzătoare, pentru a include toate femeile."

Clara dezaprobă vehement.

"Partea diabolică a poziției sen tic a femeilor este aceea că mi parc a fi o simplă lege socială nescrisă, ci o necesitate biologică fundamentală." zise ca.

`"Stai puțin. Clara." am protestat. "Cum ai ajuns la concluzia asta'.""

Mi-a explicat că toate speciile au necesitatea biologică de a se perpetua și că natura a furnizat uneltele trebuincioase pentru a se asigura că fuziunea energiilor feminine cu cele masculine arc loc în modul cel mai eficient. A mai adăugat că în domeniul uman. deși funcția primară a relației sexuale este procreerca. aceasta mai arc și o funcție secundară și ascunsă, și anume aceea

de a asigura un flux continuu de energie dinspre femei spre bărbați.

Clara puse un asemenea accent pe cuvântul "bărbați"; încât am fost nevoită să întreb:

"De ce o spui ca și când ar funcționa doar într-un singur sens? Actul sexual nu este un schimb cinstit de energie între femeie și bărbat ?"

"Nu," spuse ea emfatic. "Bărbații lasă anumite fire energetice în corpul femeii. Acestea sunt asemenea unor tenii luminoase care se mișcă în pântecele ei. sorbind energie."'

"Asta sună absolut sinistru/' am zis, făcându-i pe plac.

își continuă expunerea în deplină seriozitate.

"Acești viermi luminoși sunt puși acolo pentru un motiv încă și mai sinistru." zise ea, ignorându-mi râsul nervos, "și anume acela de a garanta că o cantitate continuă de energie ajunge la bărbatul care i-a depozitat. Acele fire energetice, stabilite în timpul relației sexuale, colectează și fură energie din corpul femeii în beneficiul bărbatului care le-a instalat acolo."

Clara era atât de implacabilă în ceea ce spunea, încât nu mi-am putut permite să-i iau vorbele în glumă și a trebuit să le acord atenția cuvenită. Ascultând-o, am simțit cum zâmbetul meu nervos se transforma în rânjet.

"Nu că accept vreo clipă ceea ce spui, Clara," am zis, "dar, de curiozitate, cum naiba ai ajuns la o idee așa absurdă? Ți-a vorbit cineva despre asta?"

"Da, învățătorul meu. La început, nici eu nu l-am crezut," admise ea. "Dar tot el m-a învățat și arta de a fi liber, ceea ce înseamnă că am învățat să *văd* fluxul de energie. Acum știu că afirmațiile sale erau adevărate, deoarece pot vedea eu însămi filamentele luminoase, ca niște viermi în corpul femeilor. Tu. de exemplu, ai câțiva, toți încă activi."

"Să admitem că este adevărat," am spus jenată. ."De dragul discuției, dă-mi voie să te întreb de ce anume ar fi posibil așa ceva? Acest flux cu sens unic nu este inechitabil pentru femei?"

"Dar lumea întreagă este inechitabilă pentru femei," exclamă ea. "Dar nu asta e problema."

"Atunci spune-mi. Clara, care e problema? îmi scapă."

"Necesitatea naturii este aceea de a perpetua specia umană," explică ea. "Ca să se asigure de continuitatea acestui

proces, femeile trebuie să suporte o povară excesivă la nivelul energetic de bază. Iar asta înseamnă un flux de energie care taxează femeile."

"Dar tot nu mi-ai explicat de ce trebuie să se întâmple astfel," am spus, dominată deja de forța ei de convingere.

"Femeile reprezintă fundamentul pentru perpetuarea speciei umane," îmi spuse Clara. "Cea mai mare parte a energiei vine de la ele, nu numai cea necesară gestației, nașterii și hrănirii copiilor lor, dar de asemenea pentru a garanta faptul că bărbații își joacă roiul în cadrul acestui întreg proces."

Clara a mai explicat că, la nivel intelectual, acest proces garantează că femeia își hrănește energetic bărbatul prin intermediul filamentelor pe care el le-a lăsat în corpul său, astfel încât bărbatul devine în mod misterios dependent de ea, la un nivel eteric. Acest lucru este exprimat prin comportamentul fățiș al bărbatului care revine iarăși și iarăși la aceeași femeie, pentru a-și menține sursa de subzistență. în felul acesta, spunea Clara, natura garantează că bărbații, pe lângă impulsul pentru gratificații sexuale imediate, stabilesc legături mai durabile cu femeile respective.

"Aceste fibre energetice lăsate în pântecele femeii se contopesc cu structura energetică a fătului, în cazul în care are loc concepția," dezvoltă Clara. "S-ar putea ca acestea să stea *\i baza* legăturilor familiale, căci energia de la tată se contopește cu cea a fătului și îi dă capacitatea bărbatului să simtă că acel copil este al său. Acestea sunt câteva adevăruri de viață pe care o mamă nu i le împărtășește niciodată fetei sale. Femeile sunt educate să se lase ușor seduse de bărbați, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce consecințe, în termeni de drenaj energetic, poate avea o relație sexuală. Aceasta este părerea mea și de aceea consider că nu este cinstit."'

Ascultând-o pe Clara vorbind, a trebuit să accept că, la un nivel foarte profund, ceva din ceea ce spunea avea sens pentru mine. Ea m-a sfătuit să nu mă mulțumesc doar să fiu sau nu de acord cu ea, dar să mă gândesc și să-i evaluez vorbele într-un mod inteligent, curajos și lipsit de prejudecăți.

"Este îndeajuns de rău că un singur ins lasă fire energetice în corpul unei femei," continuă Clara, "deși acest lucru este necesar pentru a avea urmași și pentru a le asigura supraviețuirea.

Dar să aibă în corpul său fire energetice de la zece. douăzeci de bărbaţi, hrănindu-se toate cu luminozitatea ci. este mai mult decât se poate suporta. Nici nu-i de mirare că femeile nu ridică niciodată capul "

"Poate o femeie să scape de ele?"' am întrebat, din ce în ce mai corn insă că era o urmă de adevăr în vorbele Clarei.

"Femeia poartă acei viermi luminoşi în pântecul său timp de şapte ani." zise Clara, ' "după care aceştia dispar sau se sting de la sine. Dar partea cea mai teribilă este aceea că. atunci când cei şapte ani sunt pe cale de a se scurge. întreaga armată de viermi, de la primul bărbat a\ut şi până la ultimul. încep să se agite dintr-o dată. astfel încât femeia este obligată să aibă relaţii sexuale din nou. în cazul în care acest lucru se întâmplă, toţi viermii se întorc la viaţă mai puternici ca niciodată, ca să se hrănească din energia luminoasă a femeii pentru alţi şapte ani. Este într-adevăr un ciclu fără sfârşit."

"Dar dacă femeia este celibatară?'" am întrebat. "Aceştia mor, pur şi simplu?"'

"'Da. dacă ea se poate abţine să aibă relaţii sexuale timp de şapte ani. Dar este aproape imposibil pentru o femeie. în timpurile noastre, să rămână singură, doar dacă nu este călugăriţă sau nu are bani să se întreţină singură. Şi chiar şi într-o astfel de situaţie, tot ar trebui să aibă un mod de gândire total diferit."

' "De ce Clara?"

"Pentru că a avea relaţii sexuale reprezintă nu numai un imperativ biologic, dar şi un mandat social."

Clara îmi dădu atunci cel mai confuz şi întristător exemplu. Din moment ce suntem incapabili să vedem fluxul de energie, este posibil să perpetuăm inutil scheme comportamentale sau interpretări emoţionale asociate cu acest flux nevăzut de energic. De exemplu, este greşit ca societatea să ceară femeilor să se căsătorească sau cel puţin să se ofere bărbaţilor, cum este la fel de greşit pentru femei să se simtă neîmplinite până când nu poartă sperma unui bărbat în ele. Este adevărat că firele energetice bărbăteşti le dau scop. le fac să-şi împlinească destinele biologice: să hrănească bărbaţii şi pe odraslele acestora. însă fiinţele umane sunt îndeajuns de inteligente pentru a cere de la ele însele mai mult decât pura desăvârşire a imperativilui de reproducere. A mai adăugat că. de pildă, să evoluezi este un im-

perativ egal. dacă IUI chiar superior celui de a te reproduce şi că. în acest caz. cvolujia arc ca rezultat trezirea femeilor la adevăratul lor rol în schema energetică a reproducerii

Apoi. a adus discuţia la un nivel personal, afirmând că fusesem educată, asemeni oricărei alte femei, de o mamă care privea ca pe o obligaţie primordială să mă crească astfel încât să găsesc un sol potrivit pentru a nu purta stigmatul de fată bătrână. Am fost într-adevăr educată ca un animal, să fac sex. indiferent de numele pe care îl dădea mama acestui lucru.

"Tu. precum toate celelalte femei, ai fost înşelată şi obligată să te supui." zise Clara "Iar partea tristă este că eşti prinsă în capcana acestei scheme, chiar dacă nu ai intenţia să procreezi.""

Afirmaţiile sale erau atât de deprimante. încât am râs din pură nervozitate Clara. în schimb, nu era deloc tulburată

"Poate că toate acestea sunt adevărate. Clara." am spus încercând să nu sune condescendent. "Dar. în cazul meu. cum ar putea faptul că-mi amintesc trecutul să schimbe ceva? Nu sunt deja lucruri trăite pentru care n-ar trebui să ne frământăm?"

"Nu-li pot spune decât că. pentru a te trezi, trebuie să spargi un cerc vicios." mi-o întoarse, ochii ci verzi fixându-mă. plini de curiozitate

l-am repetat că nu cred în teoriile ci despre imperativele biologice diabolice sau despre bărbaţi care. asemeni vampirilor, sug energia femeilor şi am susţinut că stând pur şi simplu într-o peşteră ca să-mi aduc aminte diverse lucruri, nu voi schimba absolut nimic.

"Există anumite lucruri la care nu doresc să mă mai gândesc vreodată." m-am răstit, bătând cu pumnul în masa de bucătărie.

M-am ridicat gata să plec şi i-am spus că nu mai vreau să aud nimic despre recapitulare, listă de nume sau orice imperativ biologic

"Hai să facem o înţelegere." zise Clara, cu acrul unui negustor gata să-şi înşele clientul. "Eşti o persoană cinstită. îţi place să fii onorabilă. Aşa că îţi propun să ajungem la un acord.""

"Ce fel de acord"" am întrebat cu o neliniştc crescândă

A rupt o foaie de hârtie din bloc-notcs şi mi-a întins-o

"Vreau să scrii și să semnezi o declarație de garanție care să ateste că te angajezi să practici recapitularea doar pentru o lună. în caz că, după o lună. nu vei remarca nici o creștere a nivelului energetic, sau orice altă ameliorare a felului în care gândești despre tine sau despre viață. în general, ești liberă să te întorci acasă, oriunde s-ar afla aceasta. Dacă așa va fi să fie, atunci nu ai decât să anulezi înțelegerea, considerând că a fost o cerere bizară din partea unei femei excentrice.'"

M-am așezai să mă liniștesc. Bând câteva înghițituri de ceai, mi-a trecut prin minte gândul că aș putea face măcar atâta lucru după toată bătaia de cap pe care Clara o avusese cu mine. în plus, era evident că nu avea de gând să mă scape așa de ușor din mână. Puteam oricând face mișcările pentru recapitularea amintirilor. La urma urmelor, cine putea ști dacă, în grotă, practicam \izualizarea și respirația sau pur și simplu \isam cu ochii deschiși sau trăgeam un pui de somn?

"Doar o lună," zise ea cu sinceritate. "Nu te angajezi pe viață. Crede-mă. încerc într-adevăr să te ajut."

'"Știu asta,"am zis. "Dar de ce te-ai deranja să faci toate astea pentru mine? De ce eu, Clara?"

"Există un motiv," replică ea, '"dar este atât de complicat, încât nu ți—l pot dezvălui în clipa aceasta. Tot ce-ți pot spune este că, ajutându-te pe tine, îndeplinesc o misiune demnă: să plătesc o datorie. Accepți plata unei datorii ca motiv?"

Clara mă privi cu atâta speranță, că am luat un creion și am scris declarația, făcând în mod special caz de formulare, astfel încât să nu existe nici o confuzie asupra termenului de o lună. S-a tocmit cu mine să nu includ în luna respectivă timpul necesar întocmirii listei de nume. Am acceptat și am făcut o addenda în acest sens. Apoi, deși aveam sentimentul că n-ar trebui s-o fac, am semnat-o.

6

Mi-am spart capul săptămâni întregi ca să întocmesc lista. M-am urât pentru faptul de a-i fi cedat Clarei și de-a nu fi inclus acest răstimp în declarație. în timpul acelor lungi zile, am lucrat în singurătate și liniște absolută. Pe Clara o vedeam doar la micul dejun și la cină, pe care le serveam în bucătărie, dar nu ne vorbeam. îmi respingea orice încercare de conversație cordială, spunându-mi că vom sta de vorbă în clipa în care voi fi terminat lista. Când am făcut-o, și-a lăsat lucrul din mână și m-a însoțit imediat la peșteră. Era ora patru după-masă și, potrivit Clarei, dimineața devTeme și după-amiaza târziu erau momentele cele mai potrivite pentru a începe o acțiune atât de vastă.

La intrarea în grotă mi-a dat câteva instrucțiuni.

"începe cu prima persoană de pe listă și obligă-ți mintea să-și amintească toate experiențele legate de acea persoană, din momentul în care v-ați cunoscut, până la ultima voastră întâlnire. Sau, dacă preferi, poți lucra invers, începând cu ultima oară când ai avut de-a face cu acea persoană, până la prima întâlnire."

înarmată cu lista, am mers la grotă în fiecare zi. La început, recapitularea era o muncă istovitoare. Nu mă puteam concentra, căci mă îngrozea gândul de a-mi răscoli trecutul. Mintea, fie că-mi hoinărea, de la ceea ce consideram a fi un eveniment traumatic la altul, fie pur și simplu visam cu ochii deschiși sau mă odihneam. Dar, după puțină vTeme, m-a intrigat claritatea și minuțiozitatea pe care amintirile mele le căpătau. Am început chiar să fiu mai obiectivă față de experiențele pe care le considerasem întotdeauna tabu.

în mod surprinzător, m-am simțit mai puternică și mai optimistă. Câteodată, când respiram, era ca și cum energia mi se

scurgea încet. înapoi în corp. încălzindu-mi mușchii și făcându-i să se umfle M-am implicat atât de mult în sarcina de a recapitula, încât nu am auit nevoie de o lună întreagă ca sâ-i apreciez valoarea. La două săptămâni de la data stipulată în declarație. în timp ce serveam cina. am rugat-o pe Clara să-mi găsească pe cineva care să-mi elibereze apartamentul și să-mi depoziteze lucrurile undeva. Ea îmi sugerase acest lucru în repetate rânduri în trecut, dar de fiecare dată îi refuzasem oferta, nefiind pregătită să iau o astfel de decizie Cererea mea a încântat-o.

"O voi ruga pe una dintre verișoarele melc să o facă." se oferi Clara "Se va ocupa ca de toate. Nu vreau ca grijile să le împiedice să le concentrezi "

"Acum. că ai pomenii despre asta." am zis. "ar mai fi ceva care mă preocupă "

Clara a așteptat să continui, l-am spus că găsesc foarte ciudat faptul că avem întotdeauna mâncare gala. deși n-o văzusem niciodată pregătind sau gătind ceva.

"Asta pentru că nu ești niciodată acasă în timpul zilei."' spuse Clara pe un ton rece "Iar noaptea te retragi devreme."

Era adevărat că-mi petreceam cea mai marc parte a timpului în grotă. Când mă întorceam acasă, o făceam pentru a lua masa în bucătărie, după care stăteam în camera mea. deoarece mărimea casei mă intimida, era enormă. Nu arăla a fi abandonată, căci era plină ochi cu mobilă, cărți și diferite obiecte decorative din ceramică, argint sau cloazoncuri. Toate camerele erau curate și lipsite de praf. de parcă o servitoare îl ștergea în mod regulat. Cu toate acestea, casa părea goală deoarece nu se afla nimeni altcineva în ca în vreo două rânduri. Clara dispăruse dc-acasă^ în plimbări misterioase, despre care a refuzat să discute. în acele momente, singura ființă care se mai afla în casă. cu excepția mea. era Manfred. Și tot atunci m-am plimbat cu el pe dealurile ce se înălțau deasupra casei. Trasasem schița clădirii și a împrejurimilor dintr-un punct de observație despre care îmi plăcea să cred că cu îl găsisem. Nu voiam să admit, la acea vreme, că Manfred mă ghidase spre el.

Am petrecut ore întregi în promontoriul meu personal, încercând să estimez orientarea casei. Clara îmi spusese că amplasamentul urmărea punctele cardinale. Verificând însă cu o busolă, casa părea să se afle pe un aliniament ușor diferit. Ceea

ce mă înnebunea cel mai tare erau terenurile din junii casei, care nu-mi permiteau să folosesc niciuna din metodele exacte pe care încercam să Ic elaborez în estimarea poziției lor. Din postul meu de observație aceste terenuri păreau mult mai întinse, decât atunci când Ic-am măsurat dinspre casă. Clara îmi interzisese să pun piciorul în fața casei - la est - ca de altfel și pe latura sudică Dar urmând periferia clădirii, calculasem că cele două zone în care aveam acces, spre vest și nord. erau identice. Cu toate acestea, privite de la distanță, ele nu erau deloc identice și nu eram capabilă să-mi explic discrepanța.

Am .renunțat să mai încerc să localizez casa și terenurile și am început să-mi îndrept atenția spre o altă problemă misterioasă: rudele Clarei. Deși în mod indirect ca făcea referire mereu Ia ci. nu văzusem încă nici cea mai mică urmă a lor.

"Când se întorc rudele talc din India'"" am întrebat-o pe Clara foarte direct.

"Curând." replică ca.

își ridică bolul de orez cu o mână și-l ținu așa cum o fac chinezii. Nu o văzusem niciodată folosind bcțișoarelc și m-a uimit incredibila precizie cu care le manevra.

"De ce te preocupă atât de mult rudele melc?" întrebă ca.

'Ca să fiu sinceră. Clara, nici cu nu știu de ce. însă sunt foarte curioasă să-i cunosc," am zis. "Casa asta imensă îmi provoacă tot felul de gânduri și sentimente tulburătoare."

"Vrei să spui că nu-ți place casa'"

"Dimpotrivă. îmi place foarte mult. Doar că este atât de mare și înfricoșătoare."

"Ce fel de gânduri și sentimente te neliniștesc'.'" mă întrebă ca. punându-și bolul pe masă.

"Uneori mi se pare că văd oameni în hol sau că aud voci. în plus. am totdeauna sentimentul că sunt urmărită, dar când mă uit în jurul meu. nu e nimeni."

"Casa asta ascunde mult mai multe decât îți închipui." admise Clara. "însă n-ar trebui să-ți stârnească frică sau îngrijorare. E ceva magic în această casă. în pământul și munții ce înconjoară întrega regiune. De aceea am ales să locuim aici. De fapt. acesta este și moti\Tjl pentru care tu însăți ai decis să locuiești aici. chiar dacă nu ai nici cea mai vagă bănuială că aceasta este rațiunea alegerii tale. Dar așa și trebuie să fie. Tu

ţi-ai adus inocenţa în acest loc, iar casa, cu toată intenţia cu care este înzestrată, o transformă în înţelepciune."

"Toate astea sună foarte bine, Clara, dar ce înseamnă, ele, de fapt?"

"Ţi-am vorbit întotdeauna, sperând că mă vei înţelege," zise ea cu o notă de dezamăgire în glas. "Fiecare dintre rudele mele pe care, te asigur, le vei întâlni mai devreme sau mai târziu, îţi vor vorbi în acelaşi fel. Dar să nu crezi că, doar pentru că tu nu ne înţelegi, înseamnă că vorbim fără noimă."

"Crede-mă, Clara, că nu gândesc deloc aşa şi-ţi sunt foarte recunoscătoare pentru că încerci să mă ajuţi."

"Recapitularea este cea care te ajută, nu eu," mă corectă Clara. "Ai mai observat şi alte lucruri ciudate în legătură cu această casă, altceva decât mi-ai povestit deja?"

I-am vorbit, atunci, despre nepotrivirea dintre evaluările mele vizuale asupra casei, făcute din punctul meu de observaţie şi cele de la nivelul casei.

A râs până a apucat-o tusea.

"Va trebui să-mi revizuiesc comportamentul potrivit acestui nou stadiu," zise Clara, când a putut vorbi din nou.

"Poţi să-mi explici de ce terenurile din jur par a fi nesimetrice, încât busola să-mi indice date atât de diferite când mă aflu jos, faţă de atunci când sunt în vârful dealului?" am întrebat.

"Cu siguranţă că pot, dar nu va avea nici un sens pentru tine. În plus, te-ar putea chiar speria."

"Busola e de vină, sau eu, Clara? Am înnebunit sau ce?"

"Este vorba despre tine, desigur, din moment ce tu eşti cea care face măsurătorile. Dar nu înseamnă că eşti nebună, este cu totul altceva."

"Ce anume? Spune-mi! Toată povestea asta mă bagă în sperieţi. Mă simt de parcă aş fi într-un film ştiinţifico-fantastic, în care nimic nu este real şi se poate întâmpla orice. Iar eu nu suport genul ăsta de filme!"

Clara nu părea să aibă chef să-mi divulge mai multe. În schimb, m-a întrebat:

"Nu-ţi place neprevăzutul?"

I-am spus că faptul de a avea fraţi fusese atât de devastator pentru mine, încât mă istovise şi, din principiu, uram tot ceea ce lor le plăcea. Ei se uitau la televizor la "Zona Crepusculară"

şi le plăcea la nebunie. Pentru mine, era spectacolul cel mai născocit şi mai manipulator.

"Hai să vedem cum aş putea să-ţi explic asta," consimţi Clara. "Mai întâi, casa aceasta nu este în mod categoric una ştiinţifico-fantastică ci, mai degrabă, o casă cu o intenţie extraordinară. Motivul pentru care nu-ţi pot lămuri aceste discrepanţe, este acela că nu-ţi pot explica deocamdată ce anume este *intenţia*."

"Te rog, Clara, nu-mi vorbi în dodii," am implorat-o eu. "Nu numai că mă înspăimântă, dar mă înfurie de-a dreptul."

"Ca să poţi înţelege această problemă delicată, sunt nevoită să-ţi vorbesc pe ocolite," zise Clara. "Aşadar, dă-mi voie să-ţi povestesc despre omul care a fost direct responsabil de venirea mea în această casă şi, indirect responsabil, de întâlnirea mea cu tine. Numele lui era Julian şi era fiinţa cea mai deosebită pe care o poţi întâlni. M-a găsit într-o zi când mă rătăcisem în acei munţi din Arizona şi m-a adus în această casă."

"Stai puţin, Clara, parcă spuneai că această casă aparţine familiei tale de generaţii," i-am amintit.

"De cinci generaţii, ca să fiu exactă," replică ea.

"Cum poţi face două afirmaţii contradictorii cu o asemenea nonşalanţă?"

"Nu mă contrazic. Tu eşti cea care interpretează lucrurile fără un fundament potrivit. Adevărul este că această casă aparţine familiei mele de generaţii. Dar familia mea este una abstractă. Este o familie în acelaşi fel în care această casă este o casă, iar Manfred este câine. Dar tu ştii deja că Manfred nu este un câine adevărat şi nici casa aceasta nu este una reală, asemeni tuturor celorlalte case. Înţelegi ce vreau să spun?"

Nu prea aveam chef de enigmele Clarei. O vreme, am aşteptat în tăcere, sperând că va schimba subiectul. Apoi, m-am simţit vinovată că m-am lăsat purtată de gânduri şi că am fost arţăgoasă.

"Nu, nu înţeleg ce vrei să spui," am spus în cele din urmă.

"Ca să poţi înţelege toate astea, trebuie să te schimbi," zise Clara răbdătoare. "Şi tocmai pentru acest motiv te afli aici: ca să te schimbi. Iar a te schimba presupune că vei fi capabilă să faci zborul abstract, moment în care totul îţi va deveni limpede."

La îndemnurile mele disperate, mi-a explicat că acest zbor inimaginabil era simbolizat de deplasarea din partea dreaptă a frunții, în cea stângă, lucru care însemna, de fapt, aducerea părții noastre eterice, dublul, în conștiința zilnică.

"După cum ți-am explicat deja," continuă ea, "dualismul corp-minte, este o falsă dihotomie. Adevărata diviziune este între corpul fizic, care adăpostește rațiunea și corpul eteric, sau dublul, care ne adăpostește energia. Zborul abstract are loc atunci când reușim să ne aducem dublul în viața de toate zilele. Cu alte cuvinte, în momentul în care corpul nostru fizic devine pe deplin conștient de perechea sa eterico-energetică, am traversat în abstract, într-un domeniu de conștiință complet diferit."

"Dacă asta presupune să mă schimb mai întâi, am serioase îndoieli că voi fi vreodată capabilă să fac acea trecere," am spus. "Totul pare atât de adânc înrădăcinat în mine, încât am senzația că așa voi rămâne toată viața."

Clara îmi turnă niște apă în ceașcă. Puse ulciorul pe masă și mă privi drept în ochi.

"Există un mod de a te schimba," zise ea. "Iar tu ești de acum până peste urechi în asta: este vorba despre recapitulare."

M-a asigurat că o recapitulare profundă și completă ne permite să devenim conștienți de ce anume dorim să schimbăm, dându-ne posibilitatea de a ne privi viața fără să ne amăgim. Ne dă un moment de răgaz, în care putem alege între acceptarea comportamentului obișnuit sau schimbarea acestuia, înainte de a-i cădea complet în mreje, *intenționând* schimbarea.

"Și cum crezi că asta îl va face să dispară," am întrebat. "Spui, pur și simplu: Piei, satană!?"

Clara râse și luă o gură de apă.

"Pentru a ne schimba, trebuie să îndeplinim trei condiții," zise ea. "Prima, trebuie să anunțăm cu voce tare decizia noastră de a ne schimba, astfel încât intenția să ne poată auzi. A doua, trebuie să ne angajăm conștiința pe o anumită perioadă de timp. Nu putem să începem ceva și să o lăsăm baltă de îndată ce ne-am descurajat. Iar a treia, trebuie să privim rezultatul acțiunilor noastre cu o detașare totală. Aceasta înseamnă să nu ne implicăm în ideea de succes sau eșec."

"Urmează acești pași și vei putea schimba orice sentimente și dorințe în tine," mă asigură ea.

"Știu și eu, Clara," am spus sceptică. "Toate acestea par atât de simple în lumina în care le prezinți tu."

Nu era faptul că nu voiam s-o cred, ci doar că fusesem întotdeauna un om practic. Iar dintr-un punct de vedere practic, sarcina de a-mi schimba comportamentul mi se părea covârșitoare, în ciuda programului său din trei etape.

Am terminat de mâncat în tăcere absolută. Singurul zgomot ce se auzea în bucătărie era picuratul constant al apei ce trecea printr-un filtru, dându-mi o imagine concretă despre curățarea gradată prin procesul recapitulării. Dintr-odată, am fost cuprinsă de un val de optimism. Poate că, la urma urmei, era într-adevăr posibil să ne schimbăm, să ne purificăm, picătură cu picătură, gând cu gând, asemeni apei care trecea prin acel filtru.

Deasupra noastră, lumina lampioanelor strălucitoare arunca umbre stranii pe fața de masă albă. Clara lăsă bețișoarele din mână și începu să-și rotească degetele ca și când ar fi pictat cu umbre pe fața de masă. Mă așteptam ca de la un moment la altul să facă un iepure sau o broască țestoasă.

"Ce faci acolo?" am întrebat, rupând tăcerea.

"Aceasta este o formă de comunicare," explică ea, "deși nu cu oameni, ci cu acea forță pe care noi o numim *intenție*."

Apoi, întinse degetul mic și pe cel arătător, după care făcu un cerc, unindu-și degetul mare cu vârful celorlalte două. Mi-a spus că acesta reprezenta un semnal pentru a atrage atenția acelei forțe și pentru a-i permite să intre în corp prin firele energetice care sfârșesc sau pornesc din vârful degetelor.

"Energia intră prin degetul arătător și cel mic, dacă acestea sunt întinse ca niște antene," explică ea, repetându-mi gestul. "Apoi, energia este captată și păstrată în cercul format din celelalte trei degete."

Se pare că prin această poziție specifică a mâinii putem trage suficientă energie în corp, fie pentru a-l vindeca sau a-l fortifica, fie pentru a ne schimba dispoziția sau obiceiurile.

"Hai să mergem în camera de zi, unde vom sta mai comod," zise Clara. "Nu știu dacă și pe tine, dar pe mine a început să mă doară fundul de la banca asta."

Ne-am ridicat și am traversat curtea interioară întunecată, trecând prin ușa din spate și holul corpului principal al casei, în

camera de zi. Spre surpriza mea, lampa cu gaz fusese deja aprinsă, iar Manfred dormea ghemuit lângă un fotoliu. Clara se aşează comod în acel fotoliu, pe care-l considerasem întotdeauna ca fiind favoritul ei. Apucă o broderie la care lucra şi, cu multă grijă, îi mai adăugă câteva ochiuri, împungând ţesătura şi trăgând acul cu mişcări graţioase şi iuţi ale mâinii. Ochii îi erau nemişcaţi, concentraţi asupra lucrului.

Pentru mine era atât de nefiresc să o văd pe această femeie puternică lucrând cu acul, încât mi-am aţintit privirile asupra ei, curioasă, încercând să zăresc ce anume făcea. Clara îmi remarcă interesul şi ţinu broderia astfel încât s-o pot vedea. Era o faţă de pernă cu fluturi brodaţi, atârnând de flori viu colorate. Era prea stridentă pentru gustul meu.

Îmi zâmbi, ca şi cum mi-ar fi simţit opinia critică la adresa broderiei sale.

"Mi-ai putea spune că lucrul meu este de o frumuseţe neasemuită sau că-mi pierd vremea," zise ea, luând un alt ochi, "dar asta nu mi-ar afecta serenitatea interioară. Această atitudine este numită *cunoaşterea propriei valori*."

Apoi puse o întrebare retorică la care îşi dădu singură răspunsul:

"Şi care crezi că este valoare mea? Zero absolut!"

I-am spus că după părerea mea, era o persoană fantastică, cu adevărat însufleţitoare. Cum putea să susţină că era lipsită de valoare?

"Totul este foarte simplu," îmi explică ea. "Atâta vreme cât forţa pozitivă şi cea negativă sunt în echilibru, ele se anulează reciproc, iar asta face ca valoarea mea să fie zero. Înseamnă, de asemenea, că nu mă pot supăra când sunt criticată şi nici bucura când sunt lăudată."

Clara apucă un ac şi, în ciuda luminii slabe, reuşi să bage foarte rapid aţa în el.

"Înţelepţii chinezi antici spuneau că pentru a-ţi cunoaşte valoarea, trebuie să te strecori prin ochiul dragonului," zise ea, înnodând cele două capete ale aţei.

Acei înţelepţi erau convinşi că necunoscutul nemărginit este păzit de un dragon uriaş ai cărui solzi strălucesc cu o lumină uluitoare. Tot ei credeau că acei căutători curajoşi care îndrăznesc să se apropie de dragon sunt înfricoşaţi de privirea lui

orbitoare, de puterea cozii sale care, cu cea mai fină unduire, distruge totul în cale şi de respiraţia lui arzătoare, care transformă totul în cenuşă. Dar aceştia credeau de asemenea că există o cale de a te strecura pe lângă acel dragon de neatins. Clara spunea că ei erau convinşi că prin contopirea cu intenţia dragonului puteai deveni invizibil şi puteai trece prin ochiul său.

"Ce înseamnă asta, Clara?" am întrebat.

"Înseamnă că prin recapitulare ne golim de gânduri şi dorinţe, ceea ce pentru văzătorii din antichitate însemna să devii una cu intenţia dragonului şi, astfel, invizibil."

Am luat o pernă brodată, o altă piesă lucrată de Clara şi mi-am îndesat-o la spate. Am respirat adânc de câteva ori, pentru a-mi limpezi mintea. Voiam să înţeleg ce spunea, dar insistenţa Clarei în folosirea metaforelor chinezeşti făcea ca totul să fie şi mai confuz pentru mine. Cu toate acestea, era aşa o urgenţă în tot ceea ce spunea, încât am simţit că ar fi o pierdere pentru mine dacă nu aş încerca, cel puţin, să o înţeleg.

Privind-o pe Clara brodând, mi-am amintit dintr-o dată de mama. Poate că tocmai această amintire mi-a indus o tristeţe monumentală, un dor de ceva indefinit; sau poate s-a întâmplat ascultând-o pe Clara vorbind. Ori era, poate, doar faptul că mă aflam în casa ei goală şi înspăimântător de frumoasă în lumina aceea stranie a lămpii cu gaz. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi am început să plâng.

Clara sări din fotoliul său şi veni lângă mine, şoptindu-mi ceva la ureche atât de tare, că semăna mai degrabă cu un strigăt:

"Să nu îndrăzneşti să te laşi pradă autocompătimirii în această casă! Dacă o vei face, te va respinge; te va scuipa afară precum scuipi sâmburele unei măsline!"

Avertismentul ei avu efectul scontat asupra mea. Tristeţea îmi dispăru instantaneu. Mi-am şters ochii, iar Clara a continuat să-mi vorbească ca şi când nimic nu se întâmplase.

"Arta *golirii* era o tehnică practicată de înţelepţii chinezi care doreau să treacă prin ochiul dragonului," zise ea, aşezându-se din nou la locul său. "Astăzi, noi o numim arta de a fi liber. Ni se pare că este un termen mai potrivit, deoarece această artă ne conduce cu adevărat într-un domeniu abstract, unde omenescul este lipsit de importanţă."

"Vrei să spui că nu este un domeniu uman?"

Clara lăsă broderia în poală şi se uită la mine.

"Ceea ce vreau să spun este că, aproape tot ce am aflat de la înţelepţii şi văzătorii care au explorat acest domeniu, se configurează în dimensiunile mărunte ale umanului. Însă noi, cei care practicăm arta de a fi liberi, am descoperit prin experienţă directă că această descriere este eronată. Din experienţa noastră, ştim că ceea ce este uman în acel domeniu este atât de insignifiant, încât se pierde în imensitatea aceea."

"Stai puţin, Clara. Dar grupul acela de personaje legendare, numit chinezii nemuritori? Nu şi-au căpătat ei libertatea în felul în care spui?"

"Nu în felul nostru," zise Clara. "Pentru noi, libertatea este să fi detaşat de umanitate. Nemuritorii chinezi erau prizonieri ai miturilor lor de nemurire, de a fi înţelepţi şi de a se fi eliberat, captivi ai imperativul de a se întoarce pe pământ pentru a le arăta altora calea. Erau cărturari, muzicieni, aveau puteri supranaturale. Erau principiali şi capricioşi în acelaşi timp, foarte asemănători zeilor din Grecia antică. Chiar şi nirvana este o stare omenească, în care starea de beatitudine echivalează cu eliberarea de poftele trupeşti."

Clara reuşise să mă facă să mă simt complet pierdută. I-am spus că toată viaţa mi se reproşase că-mi lipsea căldura umană şi înţelegerea. De fapt, mi se spusese că eram cea mai rece fiinţă de pe lume. Acum Clara îmi spunea că libertatea nu avea nimic de-a face cu sentimentul de compasiune umană. Iar eu avusesem întotdeauna impresia că a nu o avea era o pierdere capitală.

Eram pe punctul de a izbucni din nou în lacrimi de autocompătimire, însă Clara îmi veni din nou în ajutor.

"A fi liber de umanitate nu înseamnă o prostie de genul că eşti lipsit de căldură sau compasiune," zise ea.

"Chiar şi aşa, Clara, libertatea, în modul în care mi-o descri tu, este de neconceput pentru mine," am insistat. "Nu sunt sigură că doresc în vreun fel o astfel de libertate."

"Iar eu sunt sigură că doresc fiecare părticică," mi-o întoarse ea. "Cu toate că nici mintea mea nu poate concepe o astfel de libertate, ea există, crede-mă! Şi mai fi sigură de un lucru: că într-o zi, vei spune şi tu la rândul tău altcuiva, tot ceea

ce-ți spun eu ție, acum, despre asta. Poate că vei folosi chiar aceleași cuvinte."

Îmi făcu cu ochiul, de parcă era sigură că toate acestea aveau să se întâmple.

"Continuând să recapitulezi, ți se va arăta intrarea în domeniul în care umanitatea nu are însemnătate," continuă Clara. "Aceea va fi pentru tine invitația de a trece prin ochiul dragonului. Noi o numim zborul abstract. Asta implică, de fapt, traversarea unui abis într-un alt tărâm care nu poate fi descris, deoarece nu este croit după dimensiunile umanului."

Eram paralizată de spaimă. Nu îndrăzneam să o tratez pe Clara cu ușurință, deoarece vorbea întotdeauna foarte serios. Gândul de a-mi pierde umanitatea, așa cum era aceasta și de a sări într-un abis era mai mult decât înspăimântător. Eram pe punctul de a o întreba dacă știa când avea să mi se arate acea intrare, dar ea își continuă explicația.

"Adevărul este că acea intrare se află în fața noastră tot timpul," zise Clara, "dar numai cei a căror minte este liniștită și a căror inimă este ușoară o pot vedea sau îi pot simți prezența."

Ea mi-a explicat că faptul de-a o numi intrare nu era o metaforă, deoarece aceasta apare câteodată sub forma unei uși adevărate, a unei peșteri întunecate, a unei lumini orbitoare sau a oricărui alt lucru imaginabil, fie chiar și ochiul unui dragon. A mai adăugat că, în acest sens, metafora înțelepților chinezi antici nu era deloc exagerată.

"Un alt lucru pe care-l credeau văzătorii chinezi din antichitate era că invizibilitatea este consecința faptului de-a fi atins stadiul unei indiferențe calme," zise ea.

"Ce este aceea o indiferență calmă, Clara?"

În loc să-mi răspundă direct, ea mă întrebă dacă văzusem vreodată ochii cocoșilor de lupte.

"N-am văzut un cocoș de luptă în viața mea," i-am spus.

Clara mi-a explicat că privirea din ochii unui cocoș de luptă nu este privirea pe care o poți întâlni în ochii oamenilor obișnuiți sau ai animalelor, a căror ochi reflectă căldură, compasiune, ură sau frică.

"În ochii cocoșului de luptă nu există nimic din toate acestea," mă informă Clara. "În schimb, ei reflectă o indiferență de nedescris, ceva ce se poate întâlni și în ochii ființelor care au

făcut marea trecere. În loc să privească la lumea din exterior, ei şi-au întors privirile spre interior, pentru a fixa acel ceva ce nu fiinţează încă."

"Ochiul care priveşte spre interior este imobil," continuă Clara. "Nu reflectă grijile sau temerile umane, ci imensitatea. Văzătorii care au privit-o atestă că acel nemărginit îţi răspunde privirii cu o indiferenţă rece, neînduplecată."

7

Într-o după-amiază, chiar înainte de lăsarea întunericului, eu şi Clara ne întorceam de la peşteră pe lungul şi pitorescul drum către casă, când ea mi-a sugerat să ne oprim şi să ne odihnim la umbra unor copaci. Ne uitam la umbrele pe care aceştia le desenau pe sol, când, deodată, o rafală de vânt a făcut ca frunzele să freamăte. Acestea au început să licărească într-o volbură de lumină şi întuneric, făcând umbrele să vălurească. Când vântul s-a oprit, frunzele au devenit iarăşi nemişcate şi la fel şi umbrele.

"Mintea este asemeni acestor umbre," zise Clara uşor. "Când respiraţia noastră este calmă, mintea este şi ea liniştită. Dacă este însă neregulată, atunci mintea se agită ca frunzele în vânt."

Am încercat să observ dacă respiraţia îmi era calmă sau agitată dar, sincer vorbind, nu eram în stare să-mi dau seama.

"Dacă respiraţia îţi este agitată, mintea devine neliniştită," continuă Clara. "Pentru a-ţi potoli mintea, cel mai bine este să începi prin a-ţi controla respiraţia."

Mi-a cerut să-mi îndrept spatele şi să mă concentrez pe respiraţie, până când aceasta devenea uşoară şi ritmică, asemeni respiraţiei unui sugar.

I-am făcut remarcat faptul că, dacă o persoană depune efort fizic, cum tocmai făcusem noi, plimbându-ne pe dealuri, respiraţia sa nu putea fi atât de uşoară pe cât este cea a unui sugar, care nu face decât să stea în pat.

"În plus," am adăugat, "habar n-am cum respiră sugarii. N-am prea văzut, iar atunci când am avut ocazia, nu am fost atentă la felul în care respirau."

Clara se dădu mai aproape de mine şi-mi puse o mână pe spate şi cealaltă pe piept. Spre groaza mea, mă apăsă cu mâinile atât de tare, încât am simţit că aveam să mă sufoc. Am încercat să scap, însă ea m-a ţintuit locului cu o strânsoare de fier. Pentru a compensa, stomacul a început să mi se mişte ritmic spre interior şi spre în afară, de parcă aerul intra din nou în corpul meu.

"Aşa respiră sugarii," zise ea. "Aminteşte-ţi această senzaţie de umflare ritmică a stomacului, pentru a o reproduce indiferent dacă te plimbi, sau exersezi, sau stai lungită, nefăcând nimic. Probabil n-ai să crezi, dar suntem atât de civilizaţi, încât trebuie să reînvăţăm să respirăm corect."

Îşi retrase mâinile de pe pieptul şi spatele meu.

"Acum lasă respiraţia să ţi se ridice şi să umple cavitatea toracică," mă dirijă ea. "Dar nu o lăsa să-ţi invadeze capul."

"Dar aerul n-are cum să ajungă în cap," am spus cu râzând.

"Nu lua tot ce-ţi spun ad litteram," mă dojeni ea. "Când spun aer, mă refer de fapt la energia derivată din respiraţia care pătrunde în abdomen, în piept şi mai apoi în cap."

M-a umflat râsul de seriozitatea cu care vorbea. Mi-am adunat forţele pentru un nou val de metafore chinezeşti.

Ea zâmbi şi-mi făcu cu ochiul.

"Seriozitatea este o consecinţă a mărimii mele," zise, cu un râs plin de satisfacţie. "Noi, oamenii mari, suntem întotdeauna mai serioşi decât cei mici şi joviali. Nu-i aşa, Taisha?"

Nu am înţeles de ce mă includea şi pe mine în discuţia despre oamenii mari. Eram cu cel puţin cinci centimetri mai scundă şi cântăream cu vreo cincisprezece kilograme bune mai puţin decât ea. Mă irita cu adevărat să mi se spună că sunt mare şi, cu atât mai mult, mă deranja aluzia ei cum că aş fi exagerat de serioasă. Însă nu am rostit un cuvânt din toate astea, deoarece ştiam că avea să facă o întreagă tevatură şi o să-mi ceară să fac o recapitulare profundă pe subiectul dimensiunii mele.

Clara mă scrută, încercând parcă să-mi evalueze reacţia la afirmaţia ei. Am zâmbit, prefăcându-mă că nu m-a tulburat câtuşi de puţin. Văzând cât eram de atentă, redeveni serioasă şi continuă să-mi explice că bunăstarea noastră emoţională este direct legată de fluxul ritmic al respiraţiei.

"Respirația unei persoane supărate," zise ea, aplecându-se spre mine, "este rapidă și superficială și este localizată în piept și cap. Respirația unei persoane relaxate coboară, dimpotrivă, în abdomen."

Am încercat să-mi cobor respirația în stomac, astfel încât Clara să nu mă suspecteze că aș fi fost supărată. Însă ea îmi zâmbi cu subînțeles și adăugă:

"Este mai dificil pentru oamenii solizi să respire din abdomen, deoarece centrul lor de greutate este situat puțin mai sus. De aceea, este cu atât mai important pentru noi să rămânem calmi și impasibili."

Continuă explicându-mi diviziunea corpului uman din punct de vedere energetic. Acesta este divizat în trei magazii principale de energie: abdomenul, pieptul și capul. Îmi atinse stomacul, imediat sub buric, apoi plexul solar și centrul frunții. Mi-a explicat că aceste trei puncte sunt centrii-cheie ai celor trei cavități. Cu cât mintea și corpul sunt mai relaxate, cu atât mai mult aer poate fi inhalat în fiecare dintre aceste trei diviziuni ale corpului.

"Sugarii pot inspira o cantitate imensă de aer raportat la dimensiunea lor," zise Clara. "Cu toate acestea, pe măsură ce îmbătrânim ne contractăm, în special în zona plămânilor și, astfel, inspirăm mai puțin aer."

Clara inspiră adânc înainte de a continua.

"Din moment ce emoțiile sunt direct legate cu respirația," zise ea, "o foarte bună cale de a ne calma este aceea de a ne regulariza respirația. De exemplu, ne putem antrena să absorbim mai multă energie, prelungind în mod deliberat fiecare respirație."

Se ridică și-mi ceru să-i observ cu atenție umbra. Am observat că aceasta era perfect nemișcată. Apoi, mi-a cerut să mă ridic și să privesc la propria-mi umbră. Nu am putut să nu detectez un tremur ușor, asemănător umbrei copacilor ale căror frunze erau atinse de briză.

"De ce umbra mea tremură?" am întrebat. "Credeam că stau perfect nemișcată."

"Umbra ta tremură deoarece vântul emoțiilor suflă prin tine. În prezent ești mai liniștită decât erai când ai început recapitularea, dar a mai rămas încă multă agitație în tine."

Îmi ceru să stau în piciorul stâng, cu piciorul drept ridicat şi îndoit din genunchi. M-am clătinat, încercând să-mi menţin echilibrul. M-am minunat să văd că stătea într-un picior la fel de sigur pe cât stătuse pe ambele şi, cu toate acestea, umbra ei era absolut nemişcată.

"Se pare că nu prea reuşeşti să-ţi menţii echilibrul," remarcă ea, lăsându-şi piciorul jos şi ridicându-l pe celălalt. "Aceasta înseamnă că gândurile şi sentimentele tale nu sunt liniştite şi, în consecinţă, nici respiraţia nu este."

Am ridicat celălalt picior, ca să încerc din nou exerciţiul. De data aceasta echilibrul îmi era mai bun dar, când am văzut cât de liniştită era umbra Clarei, am avut un acces neaşteptat de invidie, încât am fost nevoită să pun piciorul jos, ca să nu cad.

"Ori de câte ori avem un gând," explică ea, lăsându-şi din nou piciorul jos, "energia noastră se mişcă în direcţia acelui gând. Gândurile sunt ca cercetaşii: determină corpul să se deplaseze pe o anumită traiectorie."

"Uită-te din nou la umbra mea acum," îmi ordonă ea. "Dar încearcă să nu o priveşti doar ca pe o simplă umbră. Încearcă să pătrunzi în esenţa Clarei, aşa cum îţi este ea dezvăluită în imaginea pe care ţi-o oferă această umbră."

M-am încordat imediat. Eram pusă la încercare şi capacităţile mele urmau a fi evaluate. Sentimentele competitive din copilărie, acelea de-a fi nevoită să-mi întrec fraţii, au ieşit la suprafaţă.

"Nu te încorda," zise Clara aspru." Aceasta nu este o întrecere, e pur şi simplu o plăcere. Înţelegi? Plăcere!"

Fusesem întotdeauna condiţionată să reacţionez la cuvinte. Cuvântul "plăcere" m-a aruncat într-o totală confuzie şi, în cele din urmă, în panică. Nu foloseşte corect cuvântul, a fost tot la ce mă puteam gândi. Trebuie să înţeleagă altceva prin asta. Dar Clara repetă iarăşi şi iarăşi acelaşi cuvânt, vrând parcă să se asigure că realizam pe deplin semnificaţia acestuia.

Mi-am ţinut ochii aţintiţi pe umbra ei. Îmi părea frumoasă, serenă, plină de putere. Nu era pur şi simplu o zonă întunecată, părea să aibă profunzime, inteligenţă şi vitalitate. Apoi, dintr-o dată, am avut impresia că am văzut umbra Clarei mişcându-se independent de orice altă mişcare a corpului său. Mişcarea a fost atât de incredibil de rapidă, că a trecut aproape

neobservată. Am aşteptat, ţinându-mi respiraţia, străpungând-o cu privirea, fixându-mi toată atenţia pe ea. Şi se întâmplă din nou, dar de această dată eram pregătită. A tremurat, apoi s-a lăţit, de parcă umerii şi pieptul său se umflaseră dintr-o dată. Umbra părea să fi prins viaţă.

Am scos un ţipăt şi am sărit în picioare. I-am strigat Clarei că umbra ei era vie. Mă aflam pe punctul de a o lua la goană, îngrozită că umbra va fugi după mine, când Clara m-a reţinut, apucându-mă de umăr.

Când m-am calmat îndeajuns ca să pot vorbi din nou, i-am spus ceea ce văzusem, evitând să privesc în jos pe pământ, de frică să nu mai dau cumva cu ochii de umbra sinistră a Clarei.

"Faptul că ai putut prinde mişcarea umbrelor înseamnă că ai eliberat o porţiune imensă de energie prin recapitulare," remarcă ea.

"Eşti sigură că nu sunt doar închipuirile mele?" am zis, sperând să răspundă că da.

"Intenţia ta a fost cea care i-a determinat mişcarea," zise ea autoritară.

"Dar nu crezi că recapitularea poate, de asemenea, să tulbure mintea?" am întrebat. "Trebuie să fiu serios deranjată dacă am început să văd umbre mişcându-se singure."

"Nu. Scopul recapitulării este acela de a anula principiile de bază pe care le-am acceptat de-a lungul vieţii noastre," mi-a explicat Clara răbdătoare. "Dacă acestea nu sunt anulate, nu putem împiedica umbrirea conştiinţei de către puterea procesului de rememorare."

"Ce înţelegi exact prin puterea de rememorare, Clara?"

"Lumea este un ecran gigantic de amintiri. Dacă rupem anumite convenţii," zise ea, "puterea de aducere aminte este nu numai ţinută sub control, dar poate fi şi anulată."

Nu înţelegeam despre ce vorbeşte şi mă enerva că era aşa de obscură.

"Probabil că vântul ridica praful pe care era proiectată umbra ta," am zis, oferindu-i o explicaţie rezonabilă.

Clara clătină din cap.

"Încearcă să mai priveşti o dată, ca să fii sigură," mi-a sugerat ea.

Am simțit că mi se face pielea găinii pe brațe. Nu m-aș mai fi uitat pentru nimic în lume la umbra ei.

"Insiști să crezi că umbrele nu se mișcă singure, deoarece asta îți spune capacitatea ta de aducere aminte," zise Clara. "Îți amintești să le fi văzut mișcându-se vreodată?"

"Nu, bineînțeles că nu."

"Vezi? Dar ceea ce tocmai ți s-a întâmplat, este că abilitatea ta normală de rememorare a fost ținută sub control pentru o clipă și, astfel, mi-ai putut vedea umbra mișcându-se."

Clara mă atenționă cu degetul și chicoti:

"Și nu era nici vântul care spulbera praful," zise ea.

Apoi își acoperi capul cu brațul, imitând un copil timid. Mi s-a părut ciudat că, deși era o femeie în toată firea, nu arăta niciodată ridicol făcând gesturi copilărești.

"Am ceva să-ți spun," continuă Clara. "Ai mai văzut și înainte, copil fiind, umbre mișcându-se, dar la acea epocă nu gândeai rațional încă și, în consecință, ți se părea normal să le vezi mișcându-se. Pe măsură ce ai crescut, energia ta a fost consumată de constrângeri sociale, uitând în felul acesta că le văzuseși mișcându-se și amintindu-ți numai ceea ce considerai că este permis să-ți amintești."

Încercam să apreciez care era intenția Clarei când, dintr-o dată, mi-am amintit că în copilărie obișnuiam să văd umbre ce șerpuiau și se contorsionau pe trotuare, în special în zilele călduroase și senine. Crezusem întotdeauna că încercau să se elibereze de oamenii cărora le aparțineau. Mă înspăimânta ideea că umbrele se arcuiau într-o parte pentru a-i iscodi de la spate. Mi s-a părut întotdeauna straniu că adulții dădeau complet uitării poznele umbrelor lor.

Când i-am vorbit Clarei despre acest episod, ca a fost de părere că faptul care mă înfricoșa era rezultatul conflictului dintre ceea ce vedeam în realitate și ceea ce mi se spusese deja că este posibil și acceptabil să văd.

"Nu cred că înțeleg ce vrei să spui, Clara," am răspuns.

"Încearcă să-ți închipui că ești un depozit gigantic de amintiri," îmi sugeră ea. "În acest depozit, altcineva decât tine, a stocat sentimente, idei, dialoguri mintale și scheme de comportament. Ținând cont de faptul că magazia îți aparține, poți intra să cotrobăi și să folosești tot ceea ce există acolo, oricând dorești.

Problema este că tu nu ai nici un control asupra acestui inventar, deoarece el a fost deja stabilit înainte ca tu să intri în posesia lui. Din acest motiv, alegerea ta este limitată în mod drastic."

A mai adăugat că viața noastră pare a fi un fir neîntrerupt de timp, deoarece inventarul din magazia noastră nu se schimbă niciodată. Ea a subliniat că dacă nu golim acest depozit, atunci nu avem nici o șansă să fim ceea ce suntem în realitate.

Copleșită de amintiri și de explicațiile Clarei, m-am așezat pe o piatră mare. Cu colțul ochiului mi-am privit umbra și am avut o tresărire de panică pe când mă întrebam "Și dacă umbra mea nu stă exact în poziția în care eu stau?"

"Nu suport asta, Clara," am zis, sărind în picioare. "Hai să ne întoarcem acasă."

Clara mi-a ordonat să stau pe loc.

"Potolește-ți mintea," zise ea, fixându-mă cu privirea. "și corpul ți se va liniști și el. Altfel, vei exploda."

Clara își ridică mâna stângă în fața corpului, cu încheietura mâinii odihnindu-se imediat deasupra ombilicului: palma privind spre dreapta, cu degetele strâns lipite și îndreptate spre pământ. Mi-a cerut să adopt această poziție a mâinii și să privesc vârful degetului mijlociu. M-am uitat peste rădăcina nasului, ceea ce m-a obligat să privesc în jos, încrucișându-mi puțin privirea. Mi-a explicat că acest mod de a ne fixa privirea, ne plasează atenția în afara noastră, pe sol, diminuându-ne astfel agitația interioară.

Apoi, cu degetele îndreptate spre pământ, urma să inspir adânc, intenționând să extrag de acolo o scânteie de energie, ca o picătură de clei pe vârful degetului meu mijlociu. După aceea, trebuia să-mi ridic mâna din încheietură, până când baza degetului mare îmi atingea sternul. Trebuia să-mi privesc vârful degetului mijlociu numărând până la șapte, după care să-mi transfer imediat conștiința asupra frunții, într-un punct situat între ochi și chiar deasupra rădăcinii nasului. Această schimbare, zicea ea, trebuie să fie însoțită de intenția de a transfera scânteia de energie de pe degetul mijlociu, în acel punct dintre ochi. Dacă transferul este realizat, o lumină apare pe ecranul întunecat din spatele ochilor închiși. Mi-a mai spus că putem trimite acest punct luminos de energie către orice parte a corpului, pentru a alina durerea, boala, anxietatea sau frica.

După aceasta şi-a mutat mâna pe plexul meu solar, apăsându-mă uşor.

"Dacă ai nevoie de un surplus rapid de energie, aşa cum e cazul acum, practică respiraţia de putere pe care ţi-o voi arăta acum şi îţi garantez că te vei simţi reîncărcată."

Am privit-o pe Clara executând o serie de scurte inspiraţii şi expiraţii pe nas, într-o succesiune rapidă, care îi făceau diafragma să vibreze. Am imitat-o şi eu şi, după vreo douăzeci de astfel de respiraţii, contractând şi relaxând muşchii diafragmei, am simţit o căldură invadându-mi partea mediană a corpului.

"Ne vom aşeza aici să practicăm respiraţia de putere şi să privim la lumina din spatele ochilor până când îţi va trece frica," zise ea.

"N-am fost chiar atât de speriată," am mințit eu.

"Înseamnă că nu te-ai văzut," ripostă Clara. "Pentru că, din locul în care stau eu, am văzut o persoană care era pe punctul de a leşina."

Şi avea absolută dreptate. Nu încercasem niciodată un sentiment de frică mai mare ca atunci când am văzut umbra Clarei dilatându-se. Amintiri pierdute au ieşit la suprafaţă din profunzimile uitate ale fiinţei şi, pentru o clipă sau două, m-am simţit cu adevărat din nou copil.

Urmând recomandările Clarei, mi-am ţinut palma întoarsă într-o parte, uitându-mă fix la vârful degetului. După aceea, mi-am deplasat atenţia în centrul frunţii. N-am văzut nici o lumină, dar treptat m-am liniştit.

Era aproape întuneric. Îi vedeam silueta Clarei conturată lângă mine. Vocea îi era liniştitoare.

"Hai să mai rămânem puţin aici, să-i permitem acelei scântei de energie să se instaleze în corpul tău."

"Această tehnică ai învăţat-o în China?" am întrebat-o.

Ea clătină din cap.

"Ţi-am spus că am avut un învăţător aici, în Mexic," zise, după care adăugă reverenţios:

"Învăţătorul meu era un om extraordinar, care şi-a dedicat viaţa învăţăturii şi mai apoi instruirii noastre în arta de a fi liber."

"Dar această metodă de respiraţie nu este orientală la origine?"

Ea păru să delibereze înainte de a-mi răspunde. Am crezut că ezitarea ei se datora dorinței de a păstra secretul.

"Dar învățătorul tău de unde a învățat-o?" am sondat eu. "A fost și el în China?"

"Tot ceea ce știa a învățat de la învățătorul său." zise Clara evaziv.

Când i-am cerut să-mi spună mai multe despre învățătorul său și despre ce anume o învățase. Clara și-a cerut scuze că nu avea permisiunea să-mi dea alte detalii despre acest subiect.

"Ca să înțelegi despre ce este vorba," explică ea. "tu trebuie să acumulezi un anumit tip de energie care în acest moment îți lipsește."

Mă bătu pe mână.

"Nu grăbi lucrurile." zise ea plină de înțelegere. "Intenția noastră este să te învățăm tot ceea ce știm. Așadar, de ce atâta grabă?"

"Mă intrigă ori de câte ori spui "noi", Clara, deoarece am sentimentul că mai sunt și alte persoane în casă și încep să văd și să aud lucruri despre care rațiunea îmi spune că nu pot fi adevărate."

Clara râse până când am crezut că avea să cadă de pe bolovanul pe care stătea. Ieșirea ei neașteptată și exagerată mă deranjă și mai mult decât refuzul de a-mi vorbi despre învățătorul ei.

"Nici nu știi cât de mult mă amuză dilema ta," zise ea în chip de explicație. "Aceasta, împreună cu faptul că vezi umbre mișcându-se, îmi dovedește că-ți eliberezi energia. Începi să-ți golești magazia. Cu cât excluzi mai multe elemente din inventarul tău, cu atât mai mult loc va rămâne pentru alte lucruri."

"Ca de exemplu?" am spus eu, supărată încă. "Să văd umbre mișcându-se și să aud voci?"

"Poate," zise ea vag. "Ori s-ar putea chiar să-i vezi pe oamenii cărora le aparțin umbrele și vocile."

Voiam să știu la cine se referea, însă ea a refuzat să-mi spună mai multe. Brusc, s-a ridicat și m-a anunțat că dorea să se întoarcă acasă să dea drumul generatorului înainte să se întunece prea tare.

8

Nu o văzusem pe Clara de trei zile. O plimbare misterioasă o ținea departe de casă. Era în obiceiul ei de-acum, să plece fără să mă avertizeze și să mă lase singură preț de mai multe zile, având-l doar pe Manfred drept companie. Și, în ciuda faptului că am avut întreaga casă la dispoziția mea, nu am îndrăznit niciodată să mă aventurez dincolo de spațiul camerei de zi, de dormitorul meu, de sala de gimnastică a Clarei, de bucătărie și, bineînțeles, de dependințe. Ceva legat de casa Clarei și împrejurimi, în special când era plecată, mă umplea de o frică irațională. Rezultatul a fost că, odată singură, urmam o rutină strictă, care mă consola.

Mă trezeam pe la ora nouă, îmi pregăteam micul dejun pe o plită electrică, deoarece tot nu învățasem încă să aprind soba cu lemne, îmi luam o gustare cu mine și plecam la grotă să recapitulez sau făceam lungi plimbări, cu Manfred. Mă întorceam după-amiaza târziu, să practic kung-fu în sala de arte marțiale a Clarei. Aceasta era o cameră mare, cu tavanul boltit, cu podeaua de lemn lustruit și un stativ negru lăcuit, pe care erau expuse o varietate de arme folosite în artele marțiale. De-a lungul peretelui opus ușii se afla o platformă înălțată, acoperită cu rogojini. Odată am întrebat-o pe Clara la ce servea platforma și mi-a răspuns că era locul în care medita.

Nu o văzusem niciodată meditând, căci de fiecare dată când intra singură în clădire, încuia ușa în urma ei. Ori de câte ori o întrebasem ce fel de meditație practica, ea refuzase să-mi vorbească despre asta. Singurul lucru pe care l-am putut afla a fost că ea o numea "visare".

Clara îmi permisese accesul în sala ei de gimnastică, atunci când nu o folosea ea însăși. Când mă aflam singură în

casă, gravitam spre acea cameră, găsind acolo mângâiere emoțională, căci era impregnată de prezența și puterea Clarei. Acolo m-a învățat cel mai intrigant stil de kung-fu întâlnit vreodată. Nu mă interesaseră niciodată artele marțiale chinezești, deoarece profesorii mei japonezi de karate insistaseră întotdeauna asupra faptului că mișcările lor erau prea elaborate și incomode, ca să aibă vreo valoare practică. Aceștia detronau stilul chinezesc pentru a-l ridica în slăvi pe al lor, afirmând că, deși karatele își aveau rădăcinile în stilul chinezesc, formele și aplicațiile sale au fost complet modificate și perfecționate în Japonia. Fiind o ignorantă în artele marțiale, mi-am crezut profesorii și am desconsiderat complet toate celelalte stiluri. În consecință, nu știam ce să fac cu stilul Clarei de kung-fu. În ciuda ignoranței mele, un lucru era evident: Clara era, indiscutabil, o maestră a acestuia.

După ce mă istoveam preț de vreo oră în sala de gimnastică, mergeam să mă schimb și apoi să mănânc în bucătărie. În mod invariabil, mâncarea mea era acolo, așezată pe masă, dar eram întotdeauna atât de înfometată după un astfel de antrenament, încât înfulecam tot ce găseam pregătit, fără să mă îngrijorez de modul în care ajunsese acolo.

Când o chestionasem referitor la acest subiect, Clara îmi spusese că, în lipsa ei, îngrijitorul venea și îmi gătea mâncarea. Trebuie că-mi spăla și rufele, căci îmi găseam hainele împăturite cu grijă și aranjate în teanc, la ușa dormitorului meu; tot ce aveam de făcut era să le calc.

Într-o seară, după un antrenament serios, în timp ce Manfred mă privea mârâind critic din când în când, aveam un asemenea surplus de energie, încât am hotărât să sparg rutina și să mă întorc la grotă pe întuneric pentru a continua recapitularea. Mă grăbeam așa de tare să ajung, încât am uitat să-mi iau lanterna cu mine. Era o noapte înnorată, dar, în ciuda faptului că era beznă, nu m-am împiedicat de nimic de-a lungul drumului. Am ajuns la grotă și am început să recapitulez, vizualizând și inspirând toate amintirile legate de instructorii de karate și de fiecare demonstrație și turneu la care participasem. Mi-a luat cea mai mare parte a nopții, însă când am terminat m-am simțit complet curățată de prejudecățile pe care le moștenisem de la profesorii mei, ca parte integrantă a pregătirii mele.

În ziua următoare Clara tot nu se întorsese încă, aşa că m-am dus la peşteră ceva mai târziu decât de obicei. Pe drumul de întoarcere, am ales ca exerciţiu să merg pe acelaşi drum de până atunci, numai că, de data aceasta, cu ochii închişi, pentru a simula întunericul. Voiam să aflu dacă pot merge fără să mă împiedic, pentru că realizasem numai ceva mai târziu că fusese un lucru cu totul neobişnuit ca noaptea trecută să mă fi putut plimba până la grotă, fără să mă poticnesc. Mergând pe lumină, dar cu ochii închişi, m-am prăvălit de câteva ori peste trunchiuri de copaci şi pietre, umplându-mă de vânătăi.

Stăteam pe podeaua din camera de zi, bandajându-mi juliturile, când Clara apăru pe neaşteptate în cadrul uşii.

"Ce-ai păţit?" mă întrebă ea cu un aer surprins. "Te-ai luptat cu câinele?"

Exact în acel moment Manfred intră cu paşi mărunţi în cameră. Eram convinsă că înţelesese ce-mi spusese Clara. Lătră supărat, ca şi cum s-ar fi simţit jignit. Clara se puse în faţa lui, se înclină uşor din talie, în felul în care discipolul oriental se înclină în faţa maestrului său şi rosti cea mai întortocheată scuză bilingvă.

"Îmi pare extrem de rău, dragul meu *señor*, că am vorbit fără respectul cuvenit despre purtarea voastră ireproşabilă şi manierele extrem de alese şi, mai presus de toate, despre delicateţea voastră sufletească, care vă face să fiţi *un señor entre señores, el más ilustre entre todos ellos* - un domn între domni şi cel mai ilustru dintre toţi."

Eram absolut buimăcită. Am crezut că biata Clara îşi pierduse minţile în cele trei zile cât lipsise. Nu o mai auzisem niciodată vorbind astfel. Am vrut să râd, însă figura ei serioasă a făcut ca râsul să-mi înţepenească în gât.

Era pe punctul de a începe o nouă cascadă de scuze, când Manfred căscă, uitându-se plictisit la ea, se întoarse şi părăsi camera.

Clara se aşeză pe canapea, corpul zguduindu-i-se de un râs înăbuşit.

"Când este ofensat, singura modalitate de a scăpa de el, este să-l plictiseşti de moarte cu scuzele," mărturisi ea.

Trăsesem nădejde că poate Clara avea să-mi spună unde fusese în ultimele trei zile. Am aşteptat câteva clipe, pentru cazul

în care ar fi adus vorba despre absența ei, însă nu o făcu. I-am povestit că în răstimpul în care a lipsit, Manfred mă vizitase în fiecare zi la grota în care făceam recapitularea. Era ca și cum, din când în când, venea acolo să verifice dacă totul era în regulă cu mine.

I-am dat din nou răgazul ca să spună ceva despre natura călătoriei sale, însă Clara adăugă fără surprindere:

"Da, este foarte grijuliu și extrem de preocupat de soarta celorlalți. Din această cauză așteaptă să fie tratat la fel și, fie și numai dacă suspectează că nu se bucură de aceeași atitudine, turbează. Când este în starea asta, e foarte periculos. Îți amintești seara aceea în care aproape că ți-a spart capul când i-ai spus că este un câine râios?"

Am vrut să schimb subiectul. Nu-mi plăcea să mă gândesc la Manfred ca la un câine nebun. De-a lungul ultimelor luni de zile devenise mai mult un prieten, decât o fiară pentru mine. Îmi era atât de apropiat, încât certitudinea tulburătoare că era singurul care mă înțelegea cu adevărat, pusese stăpânire pe mine.

"Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu picioarele tale," îmi aminti Clara.

I-am povestit despre încercarea mea eșuată de a merge cu ochii închiși. I-am explicat că nu avusesem nici o dificultate, cu o noapte în urmă, să fac același lucru pe întuneric.

Ea se uită la zgârieturile și semnele de pe picioarele mele și mă bătu pe cap, ca pe Manfred.

"Noaptea trecută nu plănuiseși să mergi la plimbare," zise ea. "Erai determinată să ajungi la grotă, așa că pașii te-au purtat în mod automat într-acolo. În după-amiaza asta ai încercat să imiți în mod conștient plimbarea de astă-noapte, însă ai eșuat lamentabil pentru că te-ai lovit de obstacolul rațiunii."

Se gândi o clipă și adăugă:

"Sau poate că n-ai ascultat vocea spiritului care te-ar fi putut ghida fără riscuri."

Clara își ținu buzele într-un gest de nerăbdare când i-am spus că nu remarcasem nici o voce, dar că mi s-a părut că aud câteodată șoapte bizare în casă, deși eram convinsă că nu putea fi decât vântul care sufla prin culoarul gol.

"Parcă ne-am înțeles că nu vei lua ad litteram tot ceea ce spun, decât dacă te avertizez dinainte," îmi reaminti Clara sever.

"Golindu-ţi depozitul, îţi schimbi inventarul. Acum există loc pentru altceva nou, cum ar fi mersul în întuneric. De aceea m-am gândit că ar putea fi loc şi pentru vocea spiritului."

Mă străduiam atât de mult să înţeleg ce voia Clara să-mi spună, încât trebuie că mi se încreţise fruntea. Clara se aşeză în fotoliul său preferat şi începu să-mi explice cu răbdare la ce se referea.

"Înainte să vii în această casă, inventarul tău nu cunoştea nimic despre câinii care pot fi mai mult decât nişte câini. Dar, mai apoi, l-ai cunoscut pe Manfred, iar întâlnirea cu el te-a forţat să-ţi modifici acea parte a inventarului." Dădu din mână ca o italiancă, întrebând: "*Capisce*?".

"Vrei să spui că Manfred este vocea spiritului?" am întrebat, buimacă.

Clara râdea cu atâta poftă, încât abia mai putea vorbi.

"Nu, nu este tocmai ceea ce voiam să spun. Este ceva mai abstract," mormăi ea.

Mi-a sugerat să-mi scot rogojina din debara.

"Să mergem pe patio şi să ne aşezăm sub sapotier," zise ea, luând un balsam dintr-un dulăpior. "Amurgul este momentul cel mai bun pentru a asculta vocea spiritului."

Mi-am desfăşurat rogojina sub copacul imens plin cu fructe verzi ce semănau cu nişte piersici. Clara m-a masat cu puţin balsam pe pielea învineţită. Durea cumplit, însă am încercat să nu tresar din cauza durerii. Când a terminat, am observat că vânătaia cea mai mare aproape dispăruse. Se lăsă pe spate şi se rezemă de trunchiul gros al copacului.

"Totul are o formă," începu ea, "dar dincolo de forma exterioară, există o conştiinţă interioară care guvernează lucrurile. Această conştiinţă tăcută este spiritul. Este o forţă atotcuprinzătoare care se manifestă în mod diferit, în lucruri diferite. Această energie comunică cu noi."

Mi-a spus să mă relaxez şi să respir adânc, pentru că avea să-mi arate cum să-mi exersez auzul interior.

" capisce = de la it. *a înţelege* (N.T.)

"Cu urechea din interiorul tău poți deslușî comenzile spiritului." zise ea. "Când respiri, lasă energia să iasă prin urechi." continuă ea.

"Cum să fac asta." am întrebat?

"Când expiri, fixează-ți atenția pe orificiul urechii și folosește-ți intenția și concentrarea pentru a direcționa fluxul."

O vreme mi-a supravegheat încercările, corectându-mă.

"Expiră pe nas, cu gura închisă și cu vârful limbii atingând cerul gurii." zise ea. "Expiră fără zgomot."

După câteva încercări, mi-am simțit urechile pocnind și sinusurile desfundate. Apoi, mi-a dat instrucțiuni să-mi frec palmele până se încălzesc și să le plasez pe urechi, cu degetele aproape atingându-se în spatele capului.

Am făcut întocmai cum m-a învățat. Clara mi-a sugerat să-mi masez urechile folosind o ușoară presiune circulară. După aceea, cu urechile acoperite și degetul arătător încrucișat peste cel mijlociu, trebuia să lovesc în mod repetat în spatele urechilor, pocnind din degetele arătătoare la unison. Lovind cu degetele, am auzit un sunet asemănător unui clopot înfundat, reverberându-mi în cap. Am repetat loviturile de optsprezece ori, conform instrucțiunilor sale. Luându-mi mâinile de pe urechi, am remarcat că puteam auzi foarte distinct chiar și sunetele cele mai slabe din vegetația înconjurătoare, sunete care, mai devreme, păreau să fie nediferențiate și înăbușite.

"Acum, cu urechile desfundate, poate că vei putea auzi vocea spiritului." zise Clara. "Dar nu te aștepta la un strigăt din vârful copacilor. Ceea ce noi numim vocea spiritului este mai mult un sentiment. Sau poate fi o idee care îți izvorăște pe neașteptate în minte. Câteodată, poate fi o dorință de-a te afla într-un loc vag familiar sau un dor de-a face ceva la fel de vag familiar."

Poate că era doar puterea ei de sugestie cea care m-a făcut să aud un murmur ușor în jurul meu. Acordându-i mai multă atenție, murmurul se transformă în voci umane vorbind în depărtare. Am putut distinge râsul cristalin al unei femei și vocea de bariton a unui bărbat, cântând. Toate sunetele le auzeam de parcă vântul le purta spre mine în rafale. Mi-am încordat atenția să înțeleg ce anume spuneau vocile și, cu cât ascultam mai mult vântul, cu atât eram mai extaziată. Energia efervescentă din mine

mă făcu să sar în picioare. Eram atât de fericită că voiam să cânt, să dansez, să alerg de jur-împrejur ca un copil. Şi, fără să realizez ce făceam, am început să cânt şi să ţopăi şi să mă învârtesc pe terasă ca o balerină, până când m-am prăbuşit complet epuizată.

Când, într-un sfârşit, m-am dus să mă aşez lângă Clara, transpiram, însă nu era deloc o sudoare fizică sănătoasă. Era mai mult ca o transpiraţie rece de epuizare. Clara nu mai putea respira nici ea, de râs, văzându-mi bufoneriile. Reuşisem să mă fac serios de râs săltând şi zburdând prin patio.

"Nu ştiu ce m-a apucat," am zis, negăsind altă explicaţie.

"Descrie ce s-a întâmplat," zise Clara pe un ton serios.

Când, stânjenită, am refuzat, a adăugat:

"Altfel, mă văd nevoită să cred că eşti puţin... mă rog, că-ţi lipseşte o doagă, dacă înţelegi ce vreau să spun."

I-am explicat că tocmai auzisem cel mai obsedant cântec şi râset şi că toate acestea m-au determinat să mă învârt dansând.

"Crezi că sunt pe cale de-a înnebuni?" am întrebat-o, îngrijorată.

"Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş îngrijora pentru asta," zise ea. "Zbenguiala ta a fost o reacţie normală la auzirea vocii spiritului."

"Dar nu a fost o voce, au fost o mulţime de voci," am corectat-o.

"Iată-te din nou, domnişoara-perfecţiune care ia lucrurile ad litteram," mă ironiză ea.

Potrivit spuselor ei, tendinţa de a lua lucrurile ad litteram este o chestiune majoră a inventarului nostru şi trebuie să fim conştienţi de acest lucru pentru a-l putea depăşi. Vocea spiritului este o abstracţie care nu are nimic de-a face cu vocea propriu-zisă şi, cu toate acestea, câteodată este posibil să auzim voci. Se pare că în cazul meu, având o educaţie catolică, calea mea de readaptare a inventarului ar fi aceea de a transforma spiritul într-un fel de înger păzitor: un bărbat bun şi protector care veghează asupra mea.

"Însă spiritul nu este gardianul nimănui," continuă ea. "Este o forţă abstractă, nici bună, nici rea. O forţă care nu este nicicum interesată de persoana noastră, dar care răspunde, totuşi, la puterea pe care o avem. Nu la rugăciunile noastre, bagă de

seamă, ci la puterea noastră. Aminteşte-ţi asta data viitoare când vei dori să te rogi pentru iertare!"

"Dar spiritul nu este bun şi iertător?" am întrebat alarmată.

Clara spuse că, mai devreme sau mai târziu, aveam să renunţ la toate prejudecăţile mele despre bine şi rău, Dumnezeu şi religie şi voi gândi numai în funcţie de un inventar complet nou.

"Vrei să spui că binele şi răul nu există?" am întrebat, înarmată cu o serie de argumente logice gata făcute despre libera voinţă şi existenţa răului, pe care le învăţasem în timpul orelor de religie catolică.

Şi chiar înainte de-a începe să-mi prezint pledoaria, Clara zise:

"Prin aceasta ne diferenţiem, eu şi companionii mei, de ordinea prestabilită. Ţi-am explicat că pentru noi adevărata libertate este lipsită de umanitate. Iar asta îl include pe Dumnezeu, binele şi răul, sfinţii, pe Fecioara Maria şi Sfântul Duh. Noi credem că un inventar non-uman este singura libertate posibilă pentru fiinţele umane. Dacă magazia noastră rămâne plină ochi cu dorinţe, sentimente, idei şi obiecte ale inventarului uman, atunci unde este libertatea noastră? Înţelegi ce spun?"

Înţelegeam, însă nu atât de bine pe cât mi-aş fi dorit, pe de o parte pentru că mă împotriveam ideii de a renunţa la umanitatea mea şi, de asemenea, pentru că nu recapitulasem încă toate prejudecăţile religioase moştenite din sistemul şcolar catolic. Pe de altă parte, eram obişnuită să nu mă gândesc la nimic din ceea ce nu mă privea în mod direct.

Pe când încercam să găsesc lacune raţionamentului său, Clara m-a scos din speculaţiile mele mentale cu o lovitură uşoară între coaste, spunându-mi că avea să-mi arate un alt exerciţiu pentru a opri gândurile şi a simţi firele de energie. Altfel, aş face ceea ce făcusem întotdeauna: să fiu sedusă de ideea sinelui meu.

Clara mi-a cerut să mă aşez cu picioarele încrucişate şi să mă balansez într-o parte în timp ce inspiram, la început spre dreapta, apoi spre stânga, şi să simt cum eram trasă de un fir orizontal care îmi ieşea din ureche. A mai spus că, în mod surprinzător, acea linie nu se înclina odată cu mişcarea corpului, ci

rămânea perfect orizontală şi că acesta era unul dintre misterele pe care ea şi tovarăşii săi le descoperiseră.

"Înclinându-te astfel, îţi deplasează conştiinţa, care de obicei este direcţionată înspre înainte, în lateral."

Mi-a ordonat să-mi decontractez muşchii faciali, mestecându-mi şi înghiţând saliva de trei ori la rând.

"Şi asta ce face," am întrebat, înghiţind cu un nod în gât.

"Mestecatul şi înghiţitul salivei aduce o parte din energia adunată în cap înapoi în stomac, reducând din tensiunea ce apasă asupra creierului," zise ea chicotind. "În ceea ce te priveşte, ar trebui să practici des această manevră."

Am vrut să mă ridic şi să fac câţiva paşi, deoarece îmi amorţeau picioarele. Însă Clara mi-a cerut să mai aştept şi să practic acest exerciţiu.

M-am aplecat într-o parte şi cealaltă, străduindu-mă din răsputeri să simt acea linie orizontală greu sesizabilă, dar nu am putut. Am reuşit, totuşi, să-mi opresc gândurile din obişnuita lor avalanşă. Trecu o oră poate, în felul acesta, stând în tăcere absolută, fără urmă de gânduri. În jurul nostru greierii cântau şi frunzele foşneau, dar vântul nu mai aducea sunetul niciunei voci. O vreme am ascultat lătratul lui Manfred venind din camera lui, situată într-o latură a casei. Apoi, stârnite parcă de o comandă nerostită, gândurile mi-au năvălit din nou în minte. Am fost conştientă de totala lor absenţă şi de cât de împăciuitoare fusese acea tăcere absolută.

Foiala mea fără astâmpăr trebuie să-i fi dat de ştire Clarei că revenisem la starea mea obişnuită, pentru că începu din nou să vorbească.

"Vocea spiritului vine de niciunde," continuă ea, "din adâncurile tăcerii, din tărâmul ne-fiinţei. Acea voce poate fi auzită numai atunci când suntem perfect liniştiţi şi echilibraţi."

Mi-a explicat că cele două forţe contrare care ne guvernează, cea masculină şi cea feminină, pozitivă şi negativă, lumina şi întunericul, trebuie ţinute în echilibru, astfel încât să se creeze o deschidere în câmpul de energie care ne înconjoară: o deschidere prin care conştiinţa noastră să se poată strecura. Spiritul se manifestă prin această breşă în energia care ne împresoară.

"Ceea ce căutăm noi este echilibrul." continuă ea. "Dar aceasta nu presupune numai o porţiune egală din fiecare forţă. Mai înseamnă că, ţinând cont de faptul că sunt egale, noua şi echilibrata combinaţie prinde avânt şi începe să se mişte singură."

Am simţit cum Clara îmi cerceta faţa în întuneric, căutând semne cum că am înţeles. Negăsind niciunul, spuse pe un ton aproape tăios:

"Nu suntem atât de inteligentă, nu-i aşa?"

Mi-am simţit tot corpul tensionându-se. I-am spus că, nimeni, în viaţa mea, nu mă acuzase că n-aş fi inteligentă. Părinţii, profesorii, mă lăudaseră întotdeauna că eram una dintre cele mai inteligente eleve din clasă. Când a fost să-mi dau examenul de final, aproape că m-am îmbolnăvit învăţând pentru a mă asigura că voi avea note mai bune decât fraţii mei.

Clara oftă şi ascultă cu atenţie bombastica reafirmare a inteligenţei mele. Înainte să-mi fi epuizat argumentele care să o convingă că greşise, Clara încuviinţă:

"Da, bineînţeles că eşti inteligentă, însă tot ce-ai spus se referă strict la viaţa de toate zilele. Mai mult decât inteligentă, eşti sârguincioasă, harnică şi vicleană. Nu eşti de acord?"

Am fost nevoită să fiu de acord cu ea, deoarece propria raţiune îmi spunea că dacă aş fi fost cu adevărat atât de inteligentă pe cât pretindeam, n-ar fi fost nevoie să mă omor, aproape, învăţând.

"Pentru a fi inteligentă în lumea mea trebuie să ai putere de concentrare, să-ţi poţi fixa atenţia pe orice lucru concret, la fel de bine ca pe orice manifestare abstractă."

"Despre ce fel de manifestări abstracte vorbeşti, Clara?"

"O deschidere în câmpul de energie ce ne înconjoară este o manifestare abstractă," zise ea. "Dar nu te aştepta să o simţi sau să o vezi în acelaşi fel în care simţi şi vezi lumea concretă. Altceva se întâmplă."

Clara sublinie faptul că pentru a ne fixa atenţia pe orice manifestare abstractă, trebuie să contopim cunoscutul cu necunoscutul într-un amalgam spontan. În felul acesta, ne putem implica raţiunea şi, în acelaşi timp, să rămânem indiferenţi.

Îmi ceru apoi să mă ridic şi să fac câţiva paşi.

"Acum, că s-a întunecat, încearcă să mergi fără să privești în jos," zise ea. "Fă asta nu ca pe un exercițiu conștiincios, dar ca un *not-doing*[8] magic."

Am vrut să-i cer să-mi explice ce înțelegea prin *not-doing* magic, dar știam că dacă ar fi făcut-o, m-aș fi gândit la explicația ei și mi-aș fi gradat deliberat acțiunea împotriva acestui concept nou, chiar dacă nu eram sigură ce înseamnă. Mi-am amintit, cu toate acestea, că mai folosise termenul de "not-doing" cu o altă ocazie și, în ciuda reticenței mele de a pune întrebări, am încercat totuși să-mi amintesc ce anume îmi spusese despre acest subiect. Pentru mine, cunoașterea, chiar dacă era minimă și imperfectă, era mai bună decât nimic, deoarece îmi dădea o senzație de control, pe când lipsa cunoașterii mă făcea să mă simt complet vulnerabilă.

"Not-doing este un termen care vine din tradiția noastră magică," continuă Clara, evident conștientă de nevoia mea de a primi explicații. "Se referă la tot ceea ce nu este inclus în inventarul ce ne-a fost impus. Când angajăm un element aparținând inventarului impus, atunci *facem (doing)*: tot ceea ce nu face parte din acel inventar, este *not-doing*."

Toată starea de relaxare pe care o acumulasem a fost spulberată de afirmația pe care tocmai o făcuse.

"Când te-ai referit la tradiția ta, ai folosit termenul magie. Ce înțelegi prin asta, Clara?" am întrebat.

"Prinzi orice detaliu, când dorești, Taisha. Nu-i de mirare că ai niște urechi așa de mari," zise ea râzând, dar nu mi-a răspuns imediat.

M-am uitat la ea, așteptându-i răspunsul.

Într-un târziu, a spus:

"N-aveam de gând să-ți vorbesc încă despre asta, dar dacă tot am ajuns aici, dă-mi voie să-ți spun doar că arta de a fi liber este produsul intenției vrăjitorilor."

"Despre ce vrăjitori vorbești?"

---

[8] not-doing (engl.)= a nu face. Aici termenul se referă la acțiunea de a determina mintea și corpul, prin anumite tehnici, să renunțe la reproducerea comportamentului repetitiv, născut din rutină, în favoarea *simțirii* lumii prin firele energetice care ne leagă de ea.

"Au existat oameni aici, în Mexic, şi încă mai sunt unii preocupaţi de adevăruri absolute. Familia mea magică şi cu mine îi numim vrăjitori. De la ei am moştenit toate conceptele cu care încerc să te familiarizez. Cunoşti deja termenul de recapitulare, iar not-doing-ul este un altul."

"Dar cine sunt oamenii ăştia, Clara?"

"Vei afla despre ei tot ceea ce este de aflat foarte curând," mă asigură ea. "Pentru moment, hai să practicăm unul dintre not-doing-urile lor."

Potrivit opiniei Clarei, un exemplu de not-doing, valabil în acest moment precis, ar fi fost pentru mine să mă oblig să mă încred în spirit, abandonând implicit firea mea calculată.

"Nu te preface numai că ai încredere atunci când, de fapt, nutreşti îndoieli ascunse," mă avertiză Clara. "Numai când forţa ta pozitivă şi cea negativă vor fi în acord perfect vei fi capabilă să simţi şi să vezi breşa în câmpul de energie care te înconjoară sau să mergi cu ochii închişi şi să fii sigură de reuşită."

Am luat câteva guri de aer şi am început să merg fără să mă uit pe unde calc, însă cu mâinile întinse înainte, să nu mă lovesc de ceva. O vreme m-am tot împiedicat şi o dată chiar am dat peste un ghiveci de flori, unde aş fi căzut dacă nu mă apuca Clara de braţ. Încetul cu încetul, m-am poticnit tot mai puţin, până când am putut merge fără probleme. Era ca şi cum picioarele mele vedeau limpede totul pe terasă şi ştiau exact unde trebuia să păşească şi unde nu.

9

Într-o după-amiază, în timp ce recapitulam în peşteră, am adormit. La trezire, am găsit lângă mine, pe pământ, o pereche de cristale de cuarţ minunat şlefuite. Preţ de câteva clipe m-am gândit dacă să le ating sau nu, pentru că arătau destul de ameninţător. Aveau aproximativ treisprezece centimetri lungime şi erau perfect transparente. Vârfurile le fuseseră lucrate într-o formă ascuţită şi păreau să strălucească cu o lumină proprie. Când am văzut-o pe Clara îndreptându-se spre grotă, le-am luat cu grijă în podul palmei şi m-am strecurat afară, ca să i le arăt.

"Da, sunt nemaipomenite", aprobă ea din cap, de parcă le-ar fi recunoscut.

"De unde au apărut?" am întrebat.

"Au fost lăsate aici pentru tine de cineva care veghează îndeaproape asupra ta," zise ea, lăsând din mână bocceaua pe care o adusese.

"Nu am văzut pe nimeni lăsându-le."

"Cel care le-a adus a venit în timp ce moţăiai. Te-am avertizat să nu adormi când recapitulezi."

"Dar cine a fost? Una din rudele tale?" am întrebat emoţionată.

Am aşezat fragilele cristale pe o grămadă de frunze şi m-am încălţat. Clara mă avertizase să nu port niciodată încălţăminte în timpul recapitulării, deoarece strângându-mi picioarele îmi împiedica circulaţia energiei.

"Dacă ţi-aş spune cine a lăsat cristalele s-ar putea să nu înţelegi nimic şi chiar să te sperii," zise ea.

"Încearcă, totuşi. După ce ţi-am văzut umbra mişcându-se, nu cred că mă mai poate speria ceva."

"Bine, dacă insişti," zise ea, desfăcând nodurile boccelei. "Persoana care te urmăreşte este un maestru vrăjitor, cum puţini mai sunt ca el pe-acest pământ."

"Vrei să spui, un vrăjitor adevărat? Dintre aceia care fac lucruri rele?"

"Un vrăjitor adevărat, dar nu unul care face lucruri rele. El este o fiinţă care produce şi modelează percepţia, în felul în care tu ai picta un tablou cu pensulele tale. Dar asta nu înseamnă că este arbitrar. Când manipulează percepţia cu intenţia sa, comportamentul lui este impecabil."

Clara l-a comparat cu maeştrii pictori chinezi, despre care se spune că au pictat dragoni atât de veridici, încât atunci când, cu o ultimă atingere din condei, le-au făcut pupilele, dragonii au zburat practic de pe pereţi sau de pe pânza pe care fuseseră pictaţi. Cu o voce scăzută, ca pentru a-mi anunţa o dezvăluire foarte importantă, Clara mi-a spus că în momentul în care un vrăjitor desăvârşit este pregătit să părăsească lumea, tot ce are de făcut este să manipuleze percepţia, să intenţioneze o uşă, să treacă prin ea şi să dispară.

Pasiunea profundă din vocea ei mă nelinişti. M-am aşezat pe o stâncă mare şi plată şi, ţinând cristalele în mână, am încercat să înţeleg cine putea fi maestrul vrăjitor. Din ziua în care sosisem, nu schimbasem o vorbă cu altcineva în afară de Clara şi Manfred, pentru că, pur şi simplu, nu mai era nimeni altcineva în casă. Nici îngrijitorul despre care amintise Clara nu se lăsase vreodată văzut. Tocmai mă pregăteam să-i amintesc că ea şi Manfred erau singurele fiinţe pe care le cunoscusem de la venirea mea, când mi-am dat seama că mai văzusem, totuşi, pe cineva: un bărbat, care părea să fi ieşit de nicăieri, într-o dimineaţă în timp ce desenam câţiva copaci, în apropierea peşterii. Stătea ghemuit într-un luminiş situat la aproximativ treizeci de metri de locul unde mă aflam. Frigul mă făcea să tremur şi, în acelaşi timp, să-mi focalizez atenţia pe canadiana lui verde. Purta pantaloni bej şi pălărie de paie mexicană cu boruri largi, tipică pentru nordul Mexicului. Nu i-am putut vedea faţa pentru că avea pălăria trasă pe ochi, dar părea musculos şi suplu.

Se uita pieziş; l-am văzut încrucişându-şi braţele peste piept. Apoi, s-a întors cu spatele la mine şi, spre totala mea surprindere, şi-a dus mâinile la spate până când şi-a putut atinge

vârful degetelor. După aceasta, s-a ridicat şi s-a îndepărtat, dispărând în tufişuri.

Am făcut repede o schiţă a poziţiei sale ghemuite, după care am pus jos blocul de desen şi am încercat să-i imit mişcarea. Dar, indiferent cât de mult mi-am întins braţele şi mi-am contorsionat umerii, nu a fost chip să-mi ating degetele la spate. Am continuat să stau ghemuită, cu braţele încrucişate în jurul meu. Într-o clipă m-am oprit din tremurat şi, în ciuda frigului, am simţit căldură şi confort.

"Ah, deci l-ai întâlnit deja?" a spus Clara, când i-am povestit despre el.

"El este maestrul vrăjitor?"

Clara dădu afirmativ din cap şi bagă mâna în boccea, scoţând o bucată de tamal[9] pe care mi-o adusese de mâncare.

"Este foarte suplu," zise ea. "Pentru el nu înseamnă nimic să-şi disloce umărul din încheietură, după care să şi-l pună la loc. Dacă vei continua recapitularea şi vei acumula suficientă energie, te-ar putea învăţa arta sa. Când l-ai văzut prima dată ţi-a arătat numai cum poţi lupta împotriva frigului cu o anumită poziţie: ghemuită, cu braţele încrucişate în jurul corpului."

"Este o poziţie de yoga?"

Clara înălţă din umeri nepăsătoare.

"Poate căile voastre se vor mai întâlni şi-ţi va răspunde chiar el la această întrebare. Între timp, sunt convinsă că aceste cristale te vor ajuta să-ţi clarifici anumite lucruri în tine."

"Ce înţelegi prin asta?"

"Ce aspect din viaţa ta recapitulai înainte să adormi?" mă întrebă ea, ignorându-mi întrebarea.

I-am spus Clarei că-mi amintisem cât de mult detestam să mă ocup cu treburile casnice. Mi se părea că nu mai termin de spălat vasele. Ceea ce făcea să fie şi mai rău, era faptul că în tot acest timp îi vedeam, prin fereastra de la bucătărie, pe fraţii mei bătând mingea. Îi invidiam pentru că nu aveau treburi casnice de făcut şi o detestam pe mama fiindcă mă obliga la asta. Îmi venea să fac ţăndări toate farfuriile ei preţioase, dar bineînţeles că nu puteam.

---

[9] tamal (span.)= un fel de crochetă din mămăligă cu diferite adausuri

"Cum te simți acum, recapitulând toate astea?"

"Îmi vine să-i iau la palme pe toți, inclusiv pe mama. Nu i-o pot ierta."

"Poate că cele două cristale te vor ajuta să-ți recanalizezi intenția și energia blocată," zise Clara ușor.

Condusă de un impuls ciudat, mi-am strecurat cristalele între degetul arătător și cel mijlociu. Se potriveau de minune, de parcă mi-ar fi fost lipite de mâini.

"Văd că știi deja cum să le ții," remarcă ea. "Maestrul vrăjitor mi-a dat instrucțiuni ca în cazul în care voi constata că știi să le ții corect, să-ți arăt o mișcare indispensabilă, pe care o poți executa cu aceste cristale."

"Ce fel de mișcare, Clara?"

"O mișcare de putere," zise ea. "Îți voi explica mai multe ceva mai târziu despre originea și scopul acesteia. Pentru moment, dă-mi voie să-ți arăt cum se face."

Mi-a spus să presez cu fermitate cristalele între degetul arătător și cel mijlociu. Ajutându-mă din spate, mi-a întins brațele în față, până la înălțimea umerilor, și le-a rotit în sensul contrar acelor ceasornicului. Apoi, m-a pus să fac cercuri largi care se micșorau din ce în ce mai mult, până când mișcarea se oprea, iar cristalele deveneau doar două puncte îndreptate spre infinit; proiecția lor imaginară convergea într-un punct la orizont.

"Când faci cercurile, asigură-te că palmele privesc tot timpul una spre cealaltă," mă corectă ea. "Și începe întotdeauna prin a face cercuri largi, complete. Astfel, aduni energie pe care apoi o vei putea focaliza pe orice vei dori să schimbi, indiferent dacă este vorba despre un obiect, un gând sau un sentiment."

"Cum poate faptul că direcționez astfel cristalele să le afecteze în vreun fel?" am întrebat.

"Mișcând cristalele și manipulându-le în felul în care ți-am arătat, scoți energia din lucruri," îmi explică ea. "Efectul este asemănător celui de dezamorsare a unei bombe. Este exact lucrul pe care dorești tu să-l faci în această etapă a pregătirii. În consecință, nu-ți roti niciodată brațele în sensul acelor de ceasornic, în timp ce lucrezi cu cristalele."

"Ce s-ar întâmpla dacă aș face-o?"

"Nu numai că ai fabrica o bombă, dar ai aprinde fitilul şi ai provoca o explozie gigantică. O mişcare în sensul acelor ceasornicului serveşte la încărcarea lucrurilor, pentru acumularea energiei necesare întreprinderii unei acţiuni. Partea aceasta o păstrăm pentru o ocazie ulterioară, când vei fi mai puternică."

"Dar nu de asta am acum nevoie, să acumulez energie? Mă simt atât de epuizată!"

"Bineînţeles că ai nevoie să acumulezi energie," admise ea, "însă, pentru moment, trebuie să o faci distrugându-ţi înclinaţia de-a te complace în absurdităţi. Există suficient de multă energie pe care o poţi folosi, pur şi simplu, nemaifăcând lucrurile pe care eşti obişnuită să le faci, cum ar fi să te plângi, să-ţi fie milă de tine însăţi, sau să te îngrijorezi pentru lucruri care nu pot fi schimbate. Dezamorsând aceste griji, vei câştiga o energie pozitivă, hrănitoare, care te va ajuta să te echilibrezi şi te va vindeca."

"Pe de altă parte, energia pe care o vei acumula prin mişcarea cristalelor în sensul acelor de ceasornic este o energie periculoasă, un suflu devastator căruia nu îi poţi face faţă în prezent. Aşadar, promite-mi că nu vei încerca niciodată."

"Îţi promit, Clara, deşi e cam tentant."

"Maestrul vrăjitor care ţi-a oferit cristalele îţi urmăreşte progresele," mă avertiză ea. "Va trebui, deci, să fii atentă cum le întrebuinţezi."

"De ce se interesează acest vrăjitor de soarta mea?"

Era o tentă de curiozitate bolnăvicioasă în întrebarea mea. Mă neliniştea dar, cu toate acestea, mă simţeam flatată să ştiu că un bărbat îşi dădea osteneala să mă observe, chiar dacă o făcea de la distanţă.

"Are anumite intenţii cu tine," replică ea indiferentă.

Alarma mea interioară fu instantanee. Mi-am încleştat pumnul şi am sărit în picioare, indignată.

"Nu fi atât de idioată încât să tragi concluzii pripite", zise Clara, supărată. "Te asigur că nu vrea nimeni să ţi-o pună. Taisha, ca să te poţi debarasa de aceste suspiciuni absurde ai într-adevăr nevoie să-ţi recapitulezi profund experienţele sexuale."

Tonul ei, lipsit de orice sentiment, precum şi alegerea cuvintelor vulgare, te trezea, într-un fel, la realitate. M-am aşezat la loc, mormăind o scuză.

Îşi duse un deget la gură.

"Nu ne-am angajat în acţiuni obişnuite," mă asigură ea. "Cu cât vei înţelege mai repede acest lucru, cu atât mai bine. Când vorbesc despre intenţii, mă refer la intenţii sublime; manevre pentru un spirit îndrăzneţ. În ciuda opiniei tale, eşti o persoană foarte îndrăzneaţă. Uită-te unde ai ajuns! Îţi petreci zilnic ore întregi singură, într-o grotă, recapitulându-ţi viaţa. Asta cere curaj."

I-am mărturisit că ori de câte ori mă gândesc că o urmasem şi că, în prezent, locuiesc în casa ei de parcă ar fi lucrul cel mai natural, mă apucă groaza.

"Întotdeauna m-a uimit, dar nu te-am întrebat niciodată în mod direct, ce te-a făcut să mă urmezi aşa, fără rezerve? Eu, una, n-aş fi făcut-o," zise ea.

"Părinţii şi fraţii mei mi-au spus întotdeauna că sunt nebună," i-am mărturisit. "Asta trebuie să fi fost. Există emoţii ciudate refulate în mine şi, ca atare, sfârşesc întotdeauna prin a face lucruri stranii."

"Ca de exemplu?"

Ochii ei strălucitori mă îndemnau să mă destăinui.

Am ezitat. Erau zeci de lucruri la care mă puteam gândi. Fiecare dintre ele, un eveniment traumatic ce mi se contura în minte ca o piatră de hotar, pentru a marca momentul în care viaţa mea se schimba - totdeauna în mai rău. Nu vorbisem niciodată despre aceste catastrofe, deşi eram dureros de conştientă de ele, iar în aceste ultime luni de recapitulare intensivă, multe dintre aceste emoţii se acutizaseră, devenind chiar mai chinuitoare.

"Uneori fac lucruri prosteşti," am spus, nedorind să intru în detalii.

"Ce înţelegi prin lucruri prosteşti?" mă sondă Clara.

După mai multe îndemnuri din partea ei, am ales un exemplu, povestindu-i despre o experienţă avută nu cu mult timp în urmă, în Japonia, unde mă dusesem să particip la un turneu internaţional de karate. Acolo, în Budokan-ul din Tokyo mă dezonorasem în faţa a zeci de mii de oameni.

"Zeci de mii de oameni?" repetă ea. "Nu exagerezi puţin?"

"Câtuşi de puţin!" am spus. "Budokan-ul este cea mai mare sală din oraş şi era plină ochi."

Amintindu-mi acel eveniment, am simţit cum mâinile mi se încleştau şi gâtul mi se încorda. Nu mai aveam chef să continui.

"N-ar fi mai bine să nu zgândărim rănile vechi?" am întrebat. "În plus, am recapitulat deja experienţele mele de karate."

"Este important să vorbeşti despre experienţele tale," insistă Clara. "Poate că nu le-ai vizualizat îndeajuns de limpede sau nu ai inspirat complet energia blocată în ele. Se pare că mai au încă putere asupra ta. Uită-te la tine, ai început să transpiri nervos."

Ca să-i fac pe plac, i-am povestit cum profesorul meu de karate lăsase odată să se înţeleagă că, după părerea lui, femeile erau inferioare chiar şi câinilor. Pentru el, femeile nu-şi aveau locul în lumea karatelor şi, cu atât mai puţin, în turnee. De data aceea, el voia ca numai discipolii bărbaţi să iasă în arenă, în Budokan. I-am spus că nu am bătut atâta drum până în Japonia doar ca să stau pe tuşă şi să privesc toată echipa masculină în competiţie. El m-a avertizat să fiu mai respectuoasă, dar în loc de asta eu m-am înfuriat şi mai tare, încât am făcut un lucru cumplit.

"Ce-ai făcut?" mă întrebă Clara.

I-am spus că eram atât de furioasă, încât am urcat pe platforma centrală, am smuls gongul din mâna maestrului de ceremonii, l-am sunat şi mi-am anunţat singură numele în mod oficial, ca de altfel şi numele exerciţiului de karate pe care aveam să o demonstrez.

"Iar ei te-au aplaudat frenetic?" mă întrebă Clara, surâzând.

"Am dat-o rău în bară," am zis, aproape în lacrimi. "În mijlocul unei lungi suite de mişcări, mintea mi s-a întunecat. Nu-mi mai aminteam ce urmează. Tot ce vedeam era o mare de figuri umane care se holbau la mine dezaprobator. Am reuşit cumva să execut şi sfârşitul acelei kata şi să părăsesc arena în stare de şoc."

"Era îndeajuns de grav că preluasem controlul asupra întregii ceremonii, dând peste cap tot programul, dar faptul că mi-am uitat programul în faţa a mii de spectatori era o ultimă insultă adusă Federaţiei. Mă făcusem de râs şi atrăsesem oprobiul asupra profesorilor mei şi, cred, asupra tuturor femeilor, în general."

"Ce s-a întâmplat după aceea?" întrebă Clara, încercând să-şi suprime un chicot.

"Am fost dată afară din şcoală, se discuta chiar să mi se retragă centura neagră şi n-am mai practicat karate niciodată de-atunci."

Clara izbucni în râs. Eu, dimpotrivă, eram atât de mişcată din cauza experienţelor mele ruşinoase încât am început să plâng. În plus, eram cu atât mai stânjenită pentru că-i destăinuisem Clarei toată povestea.

Ea mă apucă de umeri şi mă scuturâ.

"Fă respiraţia purificatoare," îmi zise. "Inspiră acum."

Mi-am mişcat capul de la dreapta la stânga, inspirând energia care mai era încă captivă, fără speranţă, în sala de competiţii. Aducându-mi iarăşi capul spre dreapta, mi-am expirat toată stânjeneala şi autocompătimirea ce mă învăluiseră. Am repetat mişcarea de câteva ori, făcând o respiraţie după cealaltă, până când agitaţia mea emoţională se domoli. Apoi, am mişcat capul de la dreapta la stânga şi înapoi, fără respiraţie, tăind prin aceasta toate legăturile cu acel moment specific al trecutului meu. Când am terminat, Clara îmi scană corpul şi apoi aprobă din cap.

"Eşti vulnerabilă din cauza sentimentului de autoimportanţă," declară ea, întinzându-mi o batistă brodată ca să-mi suflu nasul. "Toată acea ruşine a fost cauzată de simţul valorii personale prost înţeles. După aceea, ratându-ţi demonstraţia, aşa cum era de aşteptat, ţi-ai lezat şi mai tare mândria deja rănită."

Clara rămase tăcută o vreme, dându-mi timp să mă adun.

"De ce ai renunţat să mai practici karate?" mă întrebă ea într-un final.

"Mă săturasem de asta şi mai ales de toată ipocrizia," am trântit eu.

Ea dezaprobă din cap.

"Nu, ai abandonat deoarece nimeni nu ţi-a mai acordat atenţie după acel incident şi pentru că nu ai primit aprecierea pe care considerai că o meriţi."

Trebuia să admit, cu toată onestitatea, că avea dreptate. Crezusem că meritam să fiu apreciată. Ori de câte ori făcusem ceva nesăbuit, impulsiv, era în sprijinul imaginii proprii sau pentru a concura cu cineva şi a dovedi că eram mai bună. Un sentiment de tristeţe şi descurajare puse stăpânire pe mine. Ştiam că, în ciuda tuturor respiraţiilor mele şi a recapitulării, nu aveam nici o şansă.

"Inventarul tău se schimbă în mod natural şi armonios," zise Clara, bătându-mă uşor pe cap. "Nu-ţi face atâtea griji. Concentrează-te pe recapitulare şi lucrurile se vor aranja de la sine."

"Poate că ar trebui să consult un terapeut," am zis. "Deşi, recapitularea nu este o formă de psiho-terapie?"

"Nicidecum," mă contrazise Clara. "Oamenii care au descoperit pentru prima dată recapitularea, au trăit acum sute, dacă nu chiar mii de ani în urmă. Deci, cu siguranţă că nu ar trebui să te gândeşti la acest proces antic de reînnoire ca la o psihanaliză modernă."

"De ce nu? Trebuie să admiţi că reîntoarcerea la amintirile copilăriei şi punerea accentului pe actul sexual seamănă cu domeniul psihanaliştilor, în special a celor de inspiraţie freudiană."

Clara era inflexibilă. Sublinie că recapitularea este un act magic, în care intenţia şi respiraţia jucau un rol indispensabil.

"Respiraţia adună energia şi o face să circule," explică ea. "Apoi, este dirijată de intenţia prestabilită a recapitulării, aceea de a ne elibera de legăturile noastre biologice şi sociale."

"Intenţia recapitulării este un dar care ne-a fost oferit de *văzătorii* antici care au descoperit această metodă şi au transmis-o mai departe descendenţilor lor," continuă Clara. "Orice persoană care o practică trebuie să-şi adauge propria intenţie, însă acea intenţie este pur şi simplu dorinţa sau nevoia de a face recapitulare. Intenţia rezultatului final, care este libertatea absolută, a fost stabilită de acei *văzători* antici. Şi tocmai pentru că a fost stabilită independent de noi, este un dar inestimabil."

Clara mi-a explicat că recapitularea ne revelează o faţetă esenţială a fiinţei noastre: faptul că pentru o clipă, chiar înainte să plonjăm în oricare dintre acţiunile noastre, suntem capabili să-i evaluăm cu precizie rezultatul, şansele pe care le avem, motivele şi aşteptările noastre. Cum, în general, această cunoaştere nu este niciodată comodă pentru noi sau nu ne satisface, o suprimăm imediat.

"Ce vrei să spui cu asta?"

"Vreau să spun că tu, de exemplu, pentru o fracţiune de secundă ai ştiut că ar fi o greşeală enormă să te arunci pe scena sălii de competiţie şi să întrerupi reprezentaţia, dar ai suprimat acea certitudine din diferite motive. Ai cunoscut, de asemenea, pentru un moment, motivul real pentru care ai renunţat să mai practicai karate, şi-anume pentru că te-ai simţit ofensată de-a nu fi fost lăudată sau pentru că nu ţi-au fost recunoscute meritele. Dar ai acoperit instantaneu această cunoaştere cu o alta, o explicaţie mult mai convenabilă pentru tine: aceea că erai sătulă de ipocrizia celorlalţi."

Clara a continuat spunând că acest moment de cunoaştere directă era numit de către oamenii care au conceptualizat pentru prima oară ideea de recapitulare, *văzătorul*, deoarece ne permite să vedem direct în lucruri, cu ochi limpezi. Cu toate acestea, în ciuda clarităţii şi acurateţii aprecierilor *văzătorului*, nu îi acordăm niciodată atenţie sau vreo şansă de-a se face auzit. Printr-o suprimare constantă, îi înăbuşim creşterea şi îl împiedicăm să se dezvolte la adevăratul său potenţial.

"În final, *văzătorul* din noi se umple de amărăciune şi ură," continuă Clara. "Înţelepţii antici care au inventat recapitularea, credeau că veşnica noastră încercare de subordonare a văzătorului ne va distruge în cele din urmă. Dar ne-au asigurat, de asemenea, că prin intermediul recapitulării îi permitem acestuia să se dezvolte şi să se desfăşoare aşa cum era menit s-o facă."

"Nu am înţeles niciodată ce face cu adevărat recapitularea," am spus eu.

"Scopul recapitulării este să asigure *văzătorului* libertatea de a *vedea*," îmi reaminti Clara. "Acordându-i credit, putem să-l transformăm într-o forţă misterioasă şi eficace în

același timp, o forță care, în loc să ne ucidă, ne-ar putea ghida, eventual, spre libertate."

"Acesta este motivul pentru care insist întotdeauna să-mi vorbești despre descoperirile făcute în timpul recapitulării," zise Clara. "Trebuie să-l aduci pe văzător la suprafață și să-i dai posibilitatea să vorbească și să-ți spună ce vede."

Înțelegeam perfect ce-mi spunea și eram de acord cu ea. Eram pe deplin conștientă că exista ceva în mine care știa întotdeauna ce și cum. Știam, de asemenea, că îi suprimam orice posibilitate de a mă sfătui, deoarece ceea ce îmi spune este de obicei contrar celor ce aștept sau doresc să aud.

Una din revelațiile mele de moment, pe care a trebuit să o împărtășesc Clarei, era aceea că singura dată când am invocat ajutorul văzătorului, a fost când priveam spre sud, solicitându-i în mod deliberat să mă ghideze, deși nu putusem niciodată să-mi explic de ce am făcut asta.

"Într-o zi toate lucrurile astea vor avea un răspuns," îmi promise ea, dar din felul în care îmi zâmbea, am dedus că nu voia să-mi spună nimic mai mult pentru moment.

Clara îmi sugeră să mă întorc la grotă pentru câteva ore după care să vin acasă și să dorm puțin înainte de cină.

"Îl voi trimite pe Manfred să te aducă," se oferi ea.

Am refuzat. Mi-era imposibil să mă mai întorc la peșteră în acel moment. Eram mult prea istovită. Faptul de a-i fi revelat Clarei momente stânjenitoare din viața mea și de-a fi fost nevoită să fac față atacurilor sale, mă sleiseră cu totul din punct de vedere emoțional. Pentru o clipă, atenția mi-a fost atrasă de lumina ce se reflecta pe unul din cristale. Focalizându-mi atenția pe ele, m-a calmat. Am întrebat-o pe Clara dacă ea cunoștea motivul pentru care maestrul vrăjitor îmi dăduse cristalele. Mi-a răspuns că acesta nu mi le dăduse de fapt, ci mai degrabă le recuperase pentru mine.

"Le-a găsit într-o peșteră în munți. Cineva trebuie să le fi lăsat demult acolo," zise ea aspru.

Tonul său nerăbdător mă făcu să mă gândesc că nu dorea să vorbească nici despre maestrul vrăjitor, așa că am întrebat-o altceva.

"Ce altceva mai știi despre aceste cristale?"

Am ridicat unul dintre ele să-l privesc în transparența soarelui.

"Folosirea cristalelor era domeniul vrăjitorilor din Mexicul antic," explică ea. "Sunt arme folosite să distrugă orice dușman."

Auzind asta, am tresărit atât de tare, încât unul dintre cristale aproape că mi-a scăpat din mână. Am încercat să i le dau Clarei, nedorind să mai am de-a face cu ele, însă ea a refuzat să le ia.

"Odată ce ai ținut în mâini asemenea cristale, nu le mai poți da nimănui," mă mustră ea. "Nu este corect. De fapt, e periculos. Aceste cristale trebuie tratate cu o grijă infinită, căci sunt daruri de putere."

"Îmi cer scuze, nu am vrut să fiu nerespectuoasă. Atâta doar că m-am speriat când te-am auzit spunând că au fost folosite ca arme," am zis eu.

"În trecut, da, dar nu și în zilele noastre," mă lămuri Clara. "Am pierdut cunoașterea care ne permitea să le transformăm în arme."

"Exista o asemenea cunoaștere în Mexicul antic?"

"Cu siguranță. Face parte din tradiția noastră," declară ea. "Tot așa cum în China existau credințe vechi atât de exotice, încât s-au transformat în legende, în Mexic avem și noi credințele și legendele noastre."

"Dar cum se face că nimeni nu cunoaște mare lucru despre ce s-a petrecut în Mexicul antic, în timp ce toată lumea este la curent cu practicile și credințele din China antică?"

"Aici, în Mexic, au existat două culturi antagonice: spaniolii și indienii," explică ea. "Știm totul despre vechea Spanie, dar nu și despre Mexicul antic, deoarece spaniolii, fiind învingători, au încercat să șteargă din memorie tradițiile indiene. Dar în ciuda eforturilor lor sistematice și neobosite, nu au reușit în totalitate."

"Care erau practicile asociate cristalelor?" am întrebat.

"Se presupune că vrăjitorii din timpurile străvechi obișnuiau ca, într-o stare de concentrare intensă și de focalizare puternică - stare de-a dreptul unică și, în orice caz, imposibil de descris - să-și fixeze mental imaginea inamicilor lor. Într-o ase-

menea stare de conştiinţă mentală şi fizică, aceştia manipulau acea imagine până când îi găseau centrul energetic."

"Ce făceau cu imaginea duşmanilor lor?" am întrebat, animată de o curiozitate morbidă.

"Căutau o deschizătură, localizată de obicei în zona inimii, asemănătoare unui vârtej minuscul în jurul căreia circulă energia. Imediat ce o găseau, îndreptau vârful cristalelor ca pe nişte săgeţi, spre ea."

Simpla menţionare a faptului că îndreptau acele cristale spre imaginea inamicului lor, mi-a dat fiori. În ciuda disconfortului meu, m-am simţit constrânsă să o întreb pe Clara ce se întâmpla cu persoana a cărei imagine era manipulată de acei vrăjitori.

"Poate că asta îi îmbătrânea corpul," propuse ea. "Sau se putea întâmpla să aibă un accident. Se crede că nici vrăjitorii înşişi nu ştiau exact ce anume se întâmpla deşi, dacă intenţia şi puterea lor erau îndeajuns de mari, aceştia îşi distrugeau cu siguranţă inamicul."

Doream mai mult ca niciodată să las cristalele din mâini, dar, copleşită de vorbele Clarei, nu îndrăzneam să le profanez. Mă întrebam, totuşi, de ce naiba să vrea cineva să-mi dea mie cristalele acelea.

"Cândva, armele magice erau teribil de importante," continuă Clara. "Arme ca aceste cristale deveneau un fel de extensie a corpului acelor vrăjitori. Erau pline cu o energie care putea fi canalizată şi proiectată spre exterior, în timp şi spaţiu."

Clara spunea că arma absolută nu este, cu toate acestea, cristalul ascuţit, sabia sau chiar arma de foc, ci corpul uman, deoarece poate fi transformat într-un instrument capabil să acumuleze, să înmagazineze şi să dirijeze energie.

"Putem privi corpul uman fie ca pe un organism biologic, fie ca pe o sursă de putere," explică ea mai departe. "Totul depinde de starea în care se află inventarul depozitului nostru; corpul poate fi greu şi rigid sau uşor şi flexibil. Dacă magazia este goală, corpul însuşi este gol, iar energia infinitului poate curge prin el."

Clara repetă că, pentru a ne goli, trebuie să ne cufundăm într-o stare de recapitulare profundă şi să lăsăm energia să curgă nestânjenită prin noi. Numai în stare de relaxare totală, sublinie

ea, îi putem da putere deplină văzătorului din noi sau putem permite energiei impersonale a universului să se transforme în forţa foarte personală a intenţiei.

"Când ne-am golit îndeajuns de inventarul nostru învechit şi stânjenitor, energia vine spre noi şi se acumulează în mod natural," continuă ea. "Când o suficientă cantitate din această energie se contopeşte în noi, se transformă în putere. Şi orice îi poate anunţa prezenţa: un sunet puternic, o voce suavă, un gând care nu este al tău, un val neaşteptat de vitalitate şi bunăstare."

Clara scoase în evidenţă faptul că, la o analiză finală, nu avea nici o importanţă dacă puterea cobora în noi într-o stare de veghe sau în vis; era la fel de validă în ambele cazuri, ultima fiind, totuşi, mai puţin sesizabilă, dar mai eficace.

"Ceea ce experimentăm în stare de veghe, în sens de putere, trebuie pus în practică în vis şi toată puterea acumulată în vis, trebuie s-o folosim în stare de trezie. Ceea ce contează cu adevărat este să fim conştienţi, indiferent dacă suntem treji sau dormim."

Repetă, străpungându-mă cu privirea:

"Important este să fim conştienţi."

Clara rămase tăcută câteva momente, după care îmi spuse ceva absolut irațional, după părerea mea.

"Fiind conştient de timp, de exemplu, omul poate face ca viaţa sa să se prelungească de-a lungul a mai multe sute de ani."

"Este absurd," am spus. "Cum poate un om să trăiască atât de mult?"

"A fi conştient de timp este o stare de conştiinţă aparte care ne împiedică să îmbătrânim rapid şi să murim în câteva zeci de ani," a explicat Clara. "Există o credinţă, transmisă de vrăjitorii antici, potrivit căreia dacă am fi capabili să ne folosim corpurile drept arme sau, în termeni moderni, dacă ne-am goli magaziile, ne-am putea strecura din lumea aceasta pentru a hoinări prin alte părţi."

"Şi unde ne-am duce?" am întrebat.

Clara mă privi surprinsă, de parcă ar fi trebuit să cunosc răspunsul.

"În necunoscut, pe tărâmul umbrelor," răspunse ea. "Se crede că odată ce magazia e goală devenim atât de uşori, încât ne-am putea înălţa, străbătând vidul şi nimic n-ar putea să stea în calea zborului nostru. După aceea, revenim în această lume, plini de energie şi revigoraţi."

Mi-am schimbat poziţia pe stânca aceea deloc confortabilă, unde amorţisem.

"Dar asta e doar o credinţă, nu-i aşa, Clara?" am întrebat. "O legendă din timpurile vechi."

"În prezent nu-i decât o credinţă," încuviinţă ea. "Este bine ştiut, însă, că timpurile, ca toate lucrurile dealtfel, se schimbă. Acum, mai mult ca oricând, omul are nevoie să se regenereze şi să trăiască experienţa vidului şi a libertăţii."

Preţ de-o clipă m-am întrebat cum ar fi să devin vaporoasă ca un nor şi să plutesc în aer, fără ca ceva să-mi împiedice venirile şi plecările. Apoi m-am întors din nou cu picioarele pe pământ şi m-am simţit obligată să spun:

"Clara, îmi este imposibil să înţeleg sau să accept toată vorbăria asta despre a fi conştient de timp şi de trecerea în lumea umbrelor. Nu face parte din tradiţia mea sau, cum ai spune tu, nu face parte din inventarul depozitului meu."

"Nu, nu face," mă aprobă ea. "Aceasta e vrăjitorie!"

"Vrei să spui că vrăjitoria mai există şi este practicată încă?" am întrebat.

Clara se ridică dintr-o dată şi îşi apucă bocceaua.

"Nu mă mai întreba nimic în plus," zise ea categorică. "Mai târziu vei afla tot ceea ce doreşti să ştii, dar de la cineva care este mai în măsură decât mine să-ţi explice aceste lucruri."

10

Clara se aşeză pe fotoliul de nuiele aflat la marginea terasei, periindu-şi strălucitorul său păr negru. După aceea îşi trecu degetele prin el, până când totul fu la locul său. După ce se dichisi, şi-a dus palma stângă la frunte, atingându-şi-o uşor, într-o mişcare circulară. Apoi îşi duse mâna spre creştetul capului, coborând-o pe deasupra capului, spre ceafă. La sfârşit, scutură în aer din încheietura mâinii şi degete. A mai repetat mişcarea şi scuturatul mâinii de mai multe ori.

Eram fascinată privindu-i mişcările. Nu era nimic neglijent sau întâmplător în ele. Făcea totul cu o concentrare intensă, ca şi cum executa o sarcină din cele mai importante.

"Ce faci?" am întrebat-o, rupând tăcerea, "Un masaj facial?"

Clara îşi aţinti privirea asupra mea, cum stăteam într-un fotoliu ca al ei şi îi imitam mişcările.

"Această mişcare circulară împiedică formarea ridurilor pe frunte," zise ea. "Îţi poate părea ca un masaj facial, dar nu este. Acestea sunt *pase magice*, mişcări ale mâinii menite să adune energia pentru un scop specific."

"Şi care ar fi acela?" am întrebat, scuturându-mi încheietura mâinii ca ea.

"Scopul acestor pase magice este acela de a ne face să arătăm tineri, împiedicând formarea ridurilor," zise ea. "Scopul a fost stabilit cu mult timp înainte, nu de mine sau de tine, ci de putere însăşi."

Trebuia să admit că indiferent ce anume făcea Clara, cu siguranţă că dădea rezultate. Avea o piele minunată, care punea în evidenţă ochii săi verzi şi părul întunecat. Crezusem întotdeauna că aparenţa ei tinerească se datora genelor sale indi-

ene. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că se ocupa în mod special de asta, practicând anumite mişcări.

"Când energia este adunată, ca în cazul paselor magice, noi o numim *putere*," continuă Clara. "Nu uita acest lucru, Taisha! Puterea este energia care se acumulează, fie că o faci singură sau sub îndrumarea cuiva. Vei auzi vorbindu-se mai multe despre putere, nu numai de la mine, dar şi de la ceilalţi. De altfel, pot să apară în orice moment de-acum."

Deşi Clara făcea aluzie în mod constant la rudele sale, abandonasem orice speranţă de a-i mai întâlni vreodată. Menţionarea cuvântului "putere" era deja altă poveste. Nu înţelesesem niciodată ce voia să spună prin asta.

"Am să-ţi arăt câteva pase magice pe care va trebui să le practici în fiecare zi de-aici înainte," mă anunţă ea.

Am oftat în semn de protest. Îmi ceruse să fac atât de multe lucruri zilnic: respiraţia, recapitularea, exerciţiile de kung-fu, lungile plimbări. Dacă le puneam pe toate cap la cap, ziua n-ar fi fost suficient de lungă nici pentru jumătate din ele.

"Pentru Dumnezeu, nu mai lua totul atât de ad litteram," zise Clara, observându-mi expresia chinuită. "Încerc să îndes în creierul tău de bibilică tot ce pot, pentru că vreau să cunoşti lucrurile acestea. Cunoaşterea adună energie, şi din acest motiv, ea înseamnă putere. Pentru ca magia să funcţioneze, trebuie să ştim ce facem atunci când intenţionăm rezultatul - nu scopul, reţine, - ci rezultatul actului de vrăjitorie. Dacă am intenţiona scopul acţiunilor noastre magice, ar însemna să creăm vrăjitorie şi, nici tu, nici eu nu avem atât de multă putere."

"Nu cred că te urmăresc," Clara, am spus, dându-mi scaunul mai aproape de al ei. "Pentru ce nu avem suficientă putere?"

"Vreau să spun că niciuna dintre noi nu dispunem de acea energie copleşitoare necesară pentru a crea un scop nou. Individual însă, putem în mod cert să adunăm suficientă energie pentru a intenţiona rezultatul acestor pase magice: nici un rid pentru noi. Asta este tot ce putem face, din moment ce scopul lor - acela de a ne păstra tineri şi cu o înfăţişare tânără - a fost deja stabilit."

"Este acelaşi lucru cu recapitularea al cărei scop final a fost prestabilit de vrăjitorii antici?" am întrebat.

"Exact," zise Clara. "Intenţia tuturor actelor magice a fost deja stabilită. Tot ce avem de făcut este să ne agăţăm conştiinţa de ea."

Şi-a tras scaunul în faţa mea, astfel încât genunchii aproape că ni se atingeau. Apoi, îşi frecă viguros degetul mare al fiecărei mâini în palma mâinii opuse, după care le plasă la rădăcina nasului. Cu mişcări uşoare şi regulate, abia atingându-le, îşi trecu degetele în lungul sprâncenelor, spre tâmple.

"Această pasă te ve ajuta să nu faci cute între sprâncene," explică ea.

După ce şi-a frecat foarte rapid degetele arătătoare între ele - în felul în care freci două beţe ca să faci focul - le-a pus vertical de fiecare parte a nasului, trăgându-le uşor spre exterior, peste obraji, de mai multe ori.

"Aceasta este destinată să cureţe cavitatea sinusurilor," zise ea, astupându-şi nările cu mâna. "În loc să te scobeşti în nas, fă această mişcare."

Nu mi-a făcut deloc plăcere că a pomenit despre faptul că mă scobeam în nas, dar am încercat mişcarea respectivă şi mi-a desfundat într-adevăr sinusurile, aşa cum spusese.

"Următoarea este pentru a-ţi împiedica pielea obrajilor să atârne," spuse ea.

Îşi frecă foarte energic palmele şi, cu atingeri lungi şi ferme, le făcu să alunece în susul obrajilor, spre tâmple. Repetă această mişcare de şase, şapte ori, de fiecare dată folosind aceleaşi mişcări lente, ferme şi ascendente.

Am remarcat că era aprinsă la faţă, însă nu s-a oprit. Îşi plasă latura interioară a mâinii, cu degetul mare pliat înăuntru, deasupra buzei superioare şi frecă, înainte şi înapoi, cu o mişcare viguroasă ca de ferăstrău.

Mi-a explicat că dacă frecăm energic punctul în care nasul întâlneşte buza superioară, energia este stimulată să curgă în cantităţi mici şi regulate. Dacă, însă, avem nevoie de o infuzie mai mare de energie, atunci acest lucru poate fi obţinut înţepând punctul aflat în mijlocul gingiei superioare, sub buza de sus şi mai jos de septul nazal.

"Dacă te ia somnul în peşteră, în timp ce recapitulezi, freacă energic acest punct şi te va revigora temporar," zise ea.

Mi-am frecat buza superioară şi mi-am simţit urechile şi nasul degajate. De asemenea, am încercat o senzaţie de amorţeală în cerul gurii. Nu a durat decât câteva secunde, dar mi-a tăiat respiraţia, lăsându-mă cu senzaţia că eram pe punctul de a deschide ceva ce fusese acoperit.

Mai departe, Clară îşi mişcă degetele arătătoare sub bărbie, folosind din nou acea mişcare rapidă de du-te-vino, ca de ferăstrău. Mi-a explicat că prin stimularea punctului de sub bărbie se produce în corp o stare de alertă calmă. Punctul respectiv mai putea fi activat, după spusele ei, aşezându-ne pe podea, cu bărbia sprijinită de o masă joasă.

Urmându-i sugestiile, mi-am pus perna pe podea şi m-am aşezat pe ea, cu bărbia sprijinită pe o ladă de lemn care îmi ajungea exact până la nivelul feţei. Aplecându-mă înainte, am presat încet punctul indicat de Clara. După câteva momente, am simţit cum corpul mi se liniştea; o senzaţie de furnicături îmi urca de-a lungul şirii spinării, îmi pătrunse în cap şi respiraţia îmi deveni din ce în ce mai profundă şi mai ritmică.

"Un alt mod de a trezi centrul de sub bărbie," continuă Clara, "este să te întinzi pe burtă, cu pumnii strânşi, unul deasupra celuilalt, sub bărbie."

Mi-a recomandat ca atunci când practicăm acest exerciţiu, să încordăm pumnii pentru a crea o presiune sub bărbie şi să-i relaxăm apoi, reducând presiunea. Tensionarea şi relaxarea pumnilor, zicea ea, produce o mişcare pulsatorie care trimite mici fluxuri de energie unui centru vital care este direct conectat cu baza limbii. De asemenea, a subliniat că acest exerciţiu trebuie executat cu maximă precauţie pentru a evita posibilele dureri de gât.

M-am dus să mă aşez din nou în fotoliul de răchită.

"Acest grup de pase magice pe care ţi le-am arătat, trebuie practicat zilnic până când vor înceta să mai semene cu mişcări de masaj şi vor deveni ceea ce sunt în realitate, adică pase magice. Uită-te la mine!" îmi ordonă ea.

Am privit-o repetând mişcările pe care mi le arătase, doar că, de data aceasta, ea îşi făcea mâinile şi degetele să danseze. Mâinile sale păreau să penetreze adânc în pielea feţei; alteori, treceau uşor pe deasupra, alunecând parcă pe suprafaţa pielii

şi mişcându-se atât de rapid, încât păreau să dispară. Mişcările ei armonioase m-au fascinat.

"Genul acesta de atingere nu a existat niciodată în inventarul tău," zise ea râzând, când a terminat. "Aceasta este vrăjitorie şi necesită o intenţie diferită de cea a lumii de toate zilele. Cu toată tensiunea pe care o aduce feţei, avem cu siguranţă nevoie de un alt fel de intenţie dacă vrem să ne relaxăm muşchii şi să tonifiem centrii localizaţi aici."

Clara spunea că emoţiile lasă urme pe chipul nostru, mai mult decât în orice altă parte a corpului. Din acest motiv, trebuie să eliminăm stresul acumulat, prin practicarea paselor magice, însoţite de intenţia acestora.

Mă măsură o clipă şi zise:

"Văd după tensiunea de pe faţa ta că recapitularea îţi dă de gândit. Fă pasele înainte de-a te culca astă seară ca să îndepărtezi cutele acelea de pe frunte."

Trebuia să admit că recapitularea mă îngrijora.

"Problema este că petreci prea mult timp în peşteră," zise Clara făcându-mi cu ochiul. "Nu vreau să devii o superwoman. Cred că ai acumulat suficientă energie de-acum, ca să începi să înveţi alte lucruri."

Sări de pe scaun de parcă stătuse pe un resort. Era atât de nepotrivit să vezi o femeie aşa de puternică sărind în picioare cu atâta agilitate, încât m-a umflat râsul. Eu însămi mă ridicam mult mai încet, de parcă eram de două ori mai mare ca ea.

Se uită la mine şi dădu din cap.

"Eşti prea rigidă," remarcă ea. "Ai nevoie de anumite exerciţii fizice pentru a-ţi debloca centrii vitali."

Ne-am îndreptat către cuierul unde erau ţinute hainele şi pălăriile, dincolo de uşa din spatele casei. Îmi întinse o pălărie de paie cu borurile mari şi mă conduse spre un luminiş aflat în apropierea anexei bucătăriei.

Soarele strălucea foarte puternic. Era o zi neobişnuit de călduroasă. Clara mi-a cerut să-mi pun pălăria pe cap. Arătă către o zonă împrejmuită cu un gard de sârmă, unde pământul fusese săpat în brazde sădite cu răsaduri aranjate îngrijit, în rânduri paralele.

"Cine a curăţat terenul şi a sădit toate plantele astea?" am întrebat, surprinsă pentru că nu o văzusem pe Clara lucrând acolo. "Este o muncă imensă. Tu singură ai făcut-o?"

"Nu, am chemat pe altcineva să o facă pentru mine."

"Dar când? Am fost aici în fiecare zi şi n-am văzut pe nimeni."

"Nu-i nici un mister în asta," zise Clara. "Persoana care a lucrat în grădina de zarzavat venea când tu erai la peşteră."

Explicaţia ei nu m-a satisfăcut. Grădina era atât de bine aranjată, că nu părea să fi fost făcută doar de un singur om. Înainte să apuc să o întreb, Clara mă anunţă:

"De-acum înainte tu ai să te ocupi de această grădină. Consideră că este noua ta sarcină."

Am încercat să-mi ascund dezamăgirea de a-mi fi fost dată încă o sarcină care necesita atenţie zilnică. Crezusem că prin exerciţiu fizic, Clara înţelegea un nou tip de arte marţiale, de preferat unul dintre acelea ce folosesc o armă chinezească clasică, cum ar fi spada lată sau lancea. Observându-mi privirea abătută, Clara m-a asigurat că lucratul grădinii este foarte bun pentru mine, deoarece îmi va da activitatea fizică şi expunerea la soare de care aveam nevoie pentru sănătate şi bunăstare. A mai scos în evidenţă faptul că, de mai bine de şase luni, nu făcusem nimic altceva decât să mă concentrez pe evenimente din viaţa mea şi că, ocupându-mă cu ceva exterior fiinţei, m-ar fi împiedicat să devin încă şi mai preocupată de sine. Am avut un şoc realizând că trecuse mai bine de jumătate de an de când mă aflam acolo. Mie mi se părea că numai ieri venisem în casa Clarei şi că viaţa mea se schimbase într-un mod atât de drastic, încât nimic nu mai era la fel.

"Majoritatea oamenilor nu ştiu să se ocupe decât de ei înşişi," zise Clara, scoţându-mă brusc din gândurile mele. "Din cauza acestei atenţii exagerate, sinele se deformează, saturat de tot felul de pretenţii ridicole."

Ne-am îndreptat spre o poartă de lemn, intrarea în grădină.

"Lucrând în această grădină vei primi un tip special de energie pe care nu-l vei putea obţine recapitulând, respirând sau practicând kung fu," zise Clara.

"Ce fel de energie este asta?"

"Energia pământului," răspunse ea, cu ochii la fel de verzi ca plantele tinere. "Întregeşte energia soarelui. O vei simţi, poate, intrându-ţi prin mâini când vei lucra pământul. Sau va începe să-ţi curgă în sus, prin tălpi, când te vei ghemui pe pământ."

Nu mai lucrasem niciodată în grădină şi nu ştiam ce trebuie să fac. I-am cerut să-mi arate ce am de făcut. Ea mă scrută din priviri, întrebându-se parcă dacă alesese persoana potrivită pentru o asemenea treabă.

"Pământul e încă moale după ploaia de ieri," zise ea, aplecându-se să atingă solul. "Dar când se va usca, va trebui să cari apă cu găleata din pârâu. Sau, dacă eşti foarte isteaţă, poţi să construieşti un sistem de irigaţie."

"Chiar am s-o fac," am spus încrezătoare. "Voi construi o pompă electrică, după modelul uneia văzută într-o casă de la ţară şi o voi conecta la dinam. În felul acesta nu voi mai fi nevoită să urc dealul cu găleţile pline."

"Nu contează cum o faci, atâta vreme cât plantele sunt udate. De asemenea, va trebui să îngraşi pământul la fiecare două săptămâni, din grămada de compost din fundul grădinii. Şi ai grijă să smulgi toate buruienile. Pe aici se înmulţesc foarte repede. Iar poarta trebuie să stea închisă, ca să nu intre iepurii."

"Nici o problemă," am asigurat-o eu, fără prea multă tragere de inimă.

"Foarte bine. Atunci, poţi începe."

Clara arătă spre o găleată şi-mi ceru să o umplu cu gunoi şi să-l amestec cu solul din jurul fiecărei plante. Când m-am întors cu găleata plină de ceea ce eu speram să nu fie fecale, mi-a dat o lopată pentru a afâna pământul. O vreme m-a privit cum lucrez, avertizându-mă să nu sap prea aproape de plantele firave.

În timp ce mă concentram pe sarcina mea, o senzaţie ciudată de bunăstare şi de pace puse stăpânire pe mine. Pământul era rece şi moale în mâinile mele. Pentru prima oară de când venisem în casa Clarei, m-am simţit cu adevărat în largul meu, în siguranţă şi protejată.

"Energia pământului este hrănitoare," remarcă ea, parcă observându-mi schimbarea de dispoziţie. "Eşti îndeajuns de golită de recapitulare pentru ca o parte din această energie să se

poată strecura în corpul tău. Te simți în largul tău, deoarece știi că pământul este mama tuturor lucrurilor."

Își trecu mâinile pe deasupra rândurilor de plante.

"Totul se trage din pământ. Pământul ne susține și ne hrănește, iar când murim corpurile noastre se întorc la el."

După o scurtă pauză, adăugă:

"Asta doar dacă, bineînțeles, nu reușim să facem marea trecere."

"Vrei să spui că există vreo șansă să nu murim?" am întrebat. "Serios, Clara, nu crezi că exagerezi?"

"Toți avem o șansă de libertate," zise ea ușor, "dar depinde de fiecare dintre noi să o prindem și să o transformăm în realitate."

Mi-a explicat că, acumulând energie, ne putem dizolva prejudecățile despre lume și corp, făcând astfel loc în magazia noastră și altor posibilități. Șansa de a nu muri era una dintre acestea. Potrivit opiniei Clarei, cea mai bună explicație pentru o alternativă atât de extravagantă, a fost dată de către înțelepții din China antică. Ei susțineau că este posibil pentru conștiința personală, sau *"te"*, să se unească de bunăvoie cu conștiința atotcuprinzătoare sau *Tao*. Apoi, când moartea survine, conștiința individuală nu se dispersează, ca în cazul unei morți obișnuite, ci se dilată, unificându-se cu întregul mai mare.

A mai adăugat că recapitularea practicată în spațiul unei grote de forma unui cocon, îmi permisese să acumulez și să înmagazinez energie. În prezent, aveam nevoie să folosesc acea energie pentru a-mi întări legătura cu forța abstractă numită *spirit*.

"Din acest motiv trebuie să lucrezi grădina, ca să absorbi energia pământului și, de asemenea, pe cea a soarelui," zise ea. "Soarele dă energie pământului și face lucrurile să crească. Dacă vei permite luminii soarelui să-ți pătrundă în corp, energia ta se va dezvolta și ea, din plin."

Clara mi-a cerut să mă spăl pe mâini într-o găleată cu apă și să mă așez pe o buturugă din preajma poieniței de dincolo de gardul grădinii, deoarece dorea să mă învețe cum trebuia să-mi direcționez atenția către soare. Trebuia să port întotdeauna o pălărie de paie cu boruri largi pentru a-mi proteja fața și capul. M-a avertizat, de asemenea, să nu practic niciodată *pasele de*

respirație pe care avea să mi le arate, mai mult de câteva minute odată.

"De ce sunt numite pase de respirație?" am întrebat.

"Pentru că intenția programată a acestor pase este să treacă energia din respirație, spre regiunea în care ne plasăm atenția. Aceasta poate fi un organ intern sau un canal energetic, poate chiar un gând sau o amintire, ca în cazul recapitulării. Important este faptul că energia este transmisă, împlinind în acest fel intenția prestabilită. Rezultatul este magie pură, deoarece se produce de parcă ar fi apărut de nicăieri. De aceea noi numim aceste mișcări *pase magice de respirație*."

Clara îmi dădu instrucțiuni să închid ochii și să mă întorc cu fața la soare, după care să inspir adânc pe gură, trăgând lumina și căldura soarelui în stomac. Acolo trebuia să le păstrez cât mai mult posibil, după care să le înghit și, în final, să expir tot aerul rămas în plămâni.

"Închipuie-ți că ești o floarea-soarelui," mă tachină ea. "Ține-ți tot timpul chipul îndreptat spre soare în timp ce respiri. Lumina lui încarcă respirația cu putere. Ai grijă să iei înghițituri mari de aer și să-ți umpli complet plămânii. Fă acest lucru de trei ori."

Mi-a explicat că în timpul acestui exercițiu energia soarelui se împrăștie automat în întreg corpul. Noi, însă, putem trimite în mod voit razele sale vindecătoare în orice zonă a corpului, prin simpla atingere a locului respectiv, sau folosin-du-ne mintea pentru a le dirija.

"De fapt, când vei fi practicat această respirație îndeajuns de mult, nu vei mai avea nevoie să-ți folosești mâinile," continuă ea. "Vei vizualiza numai razele soarelui scurgându-se lent, direct spre acea parte a corpului."

Mi-a sugerat apoi să repet exercițiul dar, de data aceasta, să respir pe nas, vizualizând lumina curgându-mi în jos prin spate și energizându-mi canalele aflate de-a lungul coloanei. Făcând astfel, căldura soarelui mi-ar fi invadat întregul corp.

"Dacă dorești să depășești stadiul respirației pe gură sau nas, poți respira direct cu stomacul, pieptul sau spatele," zise Clara. "Poți chiar să tragi energia prin tălpile picioarelor."

Clara mi-a cerut să mă concentrez pe regiunea inferioară a abdomenului, pe punctul situat imediat sub buric și să respir

relaxat până când reuşesc să simt că între mine şi soare se formează o legătură.

Inspirând sub îndrumarea ei, mi-am simţit stomacul încălzindu-se şi plin de lumină. La puţin timp după aceea, îmi ceru să respir cu alte părţi ale corpului. Îmi atinse punctul dintre ochi. Când mi-am focalizat atenţia pe el, capul mi se umplu de o lumină galbenă. Clara mi-a recomandat să absorb cât mai mult din vitalitatea soarelui, ţinându-mi respiraţia, după care, înainte de a expira, să-mi rotesc ochii în sensul acelor ceasornicului. Am făcut aşa cum mi-a cerut şi lumina galbenă se intensifică.

"Acum ridică-te şi încearcă să respiri cu spatele," zise ea, ajutându-mă să-mi scot jacheta.

M-am întors cu spatele la soare şi am încercat să-mi plasez atenţia pe diferiţi centri pe care ea mi-i indica prin atingere. Unul dintre aceştia era situat între omoplaţi, un altul în ceafă. În timp ce respiram, vizualizând soarele pe spatele meu, am simţit o căldură urcând şi coborând pe coloană, dându-mi apoi năvală în cap. Am ameţit atât de tare, încât aproape că mi-am pierdut echilibrul.

"De-ajuns pentru astăzi," zise Clara, întinzându-mi jacheta.

M-am aşezat; capul mi se învârtea de parcă eram ameţită de băutură.

"Lumina soarelui este putere pură," zise Clara. "La urma urmelor, este energia acumulată în modul cel mai intens."

Ea spunea că o linie invizibilă de energie iese direct din creştetul capului şi se îndreaptă în sus, spre domeniul necunoscutului. Sau poate coborî din acel domeniu în noi, printr-o deschidere aflată chiar în centrul vârfului capului.

"Dacă doreşti, o poţi numi linia vieţii care ne leagă de o conştiinţă mai mare," zise ea. "Soarele, dacă este folosit în mod adecvat, încarcă această linie şi o face să intre în acţiune. Pentru acest motiv, creştetul capului trebuie să fie întotdeauna protejat."

Clara spunea că înainte de a ne întoarce acasă avea să-mi arate o altă pasă magică, foarte puternică, ce implica o serie de mişcări ale corpului. Aceasta trebuia executată dintr-o singură mişcare, cu forţă, precizie şi graţie, însă fără încordare exagerată.

"Nu te pot îndemna îndeajuns să practici toate pasele pe care ţi le-am arătat," zise ea. "Sunt tovarăşele indispensabile ale recapitulării, care a făcut minuni pentru mine. Priveşte-mă cu atenţie; încearcă să-mi vezi dublul."

"Să-ţi văd ce?" am întrebat, intrând în panică.

Mi-era teamă că aveam să ratez ceva crucial sau că nu am să ştiu ce să fac cu ceea ce, eventual, aveam să văd.

"Priveşte-mi dublul," repetă ea, rostind cu grijă fiecare cuvânt. "Este ca o dublă expunere. În prezent, ai suficientă energie pentru a intenţiona împreună cu mine rezultatul acestei pase magice."

"Dar mai spune-mi o dată, Clara, care este rezultatul?"

"Dublul. Corpul eteric. Opusul corpului fizic, despre care trebuie să ştii de-acum, sau măcar să bănuieşti, că nu este pur şi simplu o proiecţie a minţii."

Se mută pe o zonă cu teren plat şi stătu cu picioarele apropiate şi braţele pe lângă corp.

"Clara, aşteaptă. Sunt sigură că nu am suficientă energie să văd ceea ce spui, pentru că nici măcar teoretic nu înţeleg despre ce vorbeşti."

"Nu contează dacă înţelegi teoretic. Priveşte numai foarte atent, poate că am eu suficientă putere pentru amândouă ca să-mi intenţionez dublul."

Şi cu una dintre mişcările ei cele mai agile, îşi duse mâinile peste cap, cu palmele împreunate ca într-un gest de rugăciune. Apoi, se arcui în spate, formând un arc elegant cu mâinile întinse înapoi, aproape atingând pământul. Se răsuci foarte iute în lateral, spre stânga, astfel încât, după numai o clipă, se opri aplecată înainte, din nou aproape atingând pământul. Înainte să pot deschide gura de surpriză, ea sărise deja înapoi, iar corpul îi era arcuit graţios în spate.

Se mai arcui de câteva ori înainte şi înapoi, ca să-mi dea parcă posibilitatea să-i văd mişcările neverosimil de rapide şi graţioase, sau poate o şansă de a-i vedea dublul. Într-un anumit moment al mişcării i-am văzut corpul ca pe o formă estompată, exact asemeni unei fotografii în mărime naturală, ce fusese expusă de două ori. Pentru o fracţiune de secundă, am văzut două Clare mişcându-se, una cu o mimă de secundă în urma celeilalte.

Ceea ce am văzut m-a lăsat complet perplexă şi, când m-am gândit la asta, nu mi-am putut-o explica decât printr-o iluzie optică, creată de viteza mişcării ei. La nivel corporal însă, ştiam că ochii mei văzuseră ceva de neconceput. Avusesem suficientă energie ca să-mi suspend aşteptările raţionale şi să mă deschid către o nouă posibilitate.

Clara se opri din acrobaţiile ei uluitoare şi stătu lângă mine, fără ca măcar să gâfâie câtuşi de puţin. Mi-a explicat că această pasă magică îngăduie corpului să se unifice cu dublul în tărâmul ne-fiinţei, a cărui intrare se găseşte deasupra capului şi uşor în spatele acestuia.

"Lăsându-ne pe spate cu braţele întinse, creăm un pod," zise Clara. "Şi, din moment ce corpul şi dublul sunt ca cele două capete ale curcubeului, putem intenţiona ca ele să se unească."

"Există un moment anume când trebuie să practic această pasă?" am întrebat.

"Aceasta este o pasă magică pentru amurg," zise ea. "Dar pentru a o putea practica îţi trebuie foarte multă energie şi trebuie să fi extrem de calmă. Amurgul te ajută să devii calmă şi îţi dă o cantitate suplimentară de energie. De aceea, sfârşitul zilei este cel mai potrivit moment să o practici."

"Să încerc acum?" am întrebat.

La privirea ei plină de îndoială, am asigurat-o că făcusem gimnastică în copilărie şi că eram nerăbdătoare să încerc.

"Problema nu este dacă ai făcut sau nu gimnastică în copilărie, ci cât de calmă eşti în acest moment," replică ea.

I-am spus că eram cât se poate de calmă. Clara râse neîncrezătoare, dar mă îndemnă să încerc. Ea avea să mă supravegheze ca să nu-mi rup ceva aplecându-mă prea tare.

Mi-am înfipt picioarele în pământ, am îndoit genunchii şi am început să execut încet ceea ce intenţionam să fie cea mai bună aplecare a mea. Dar, când am depăşit un anumit punct, gravitaţia şi-a spus cuvântul şi am căzut, neîndemânatică.

"Eşti oricum, numai calmă nu," concluzionă Clara binevoitoare, pe când mă ajuta să mă ridic. "Ce te frământă, Taisha?"

În loc să-i destăinui Clarei ce se întâmpla cu mine, am întrebat-o dacă mai pot încerca o dată. A doua oară, însă, mi-a,

fost şi mai greu ca înainte. Eram sigură că preocupările mele mentale şi emoţionale mă făcuseră să-mi pierd echilibrul. Ştiam că exigenţele eul-ui erau într-adevăr cumplite şi, după cum spusese Clara, îmi acaparau toată atenţia. Nu vedeam altă soluţie decât să-i mărturisesc ce aveam pe suflet. I-am spus că ceea ce mă îngrijora cel mai mult era faptul că se părea că mă aflam în impas cu recapitularea.

"Ce anume îţi provoacă acest sentiment?" mă întrebă ea.

I-am recunoscut că era în legătură cu părinţii mei.

"Acum ştiu, fără urmă de dubiu, că nu mă iubeau," am spus tristă. "Nu că nu mi-aş fi dat seama până acum, pentru că am făcut-o şi asta obişnuia să mă înfurie rău de tot. În prezent însă, mi-am revăzut trecutul şi constat că nu mă mai supără la fel ca înainte. Aşa că, nu ştiu ce să fac."

Clara mă privi critic, dându-şi capul pe spate pentru a mă putea măsura.

"Ce-ar fi de făcut?" întrebă ea. "Ţi-ai terminat treaba şi ai aflat că nu te iubeau. Asta-i foarte bine. Nu văd care este problema."

Tonul său nepăsător mă deranjă. Mă aşteptam, dacă nu la simpatie, măcar la puţină înţelegere şi la un comentariu inteligent din partea ei.

"Problema este," am spus eu emfatic, pe punctul de a izbucni în plâns, "că sunt blocată. Ştiu că trebuie să merg mai în profunzime decât am făcut-o, dar nu pot. Tot ce sunt în stare să gândesc este că ei nu mă iubeau, în timp ce eu ţineam la ei."

"Stai, stai puţin. Parcă ziceai că îi urăşti? Mi-amintesc foarte limpede că..."

"Da, aşa am spus, însă la vremea aceea nu ştiam ce spun. Am ţinut cu adevărat la ei şi la fraţii mei. După aceea am învăţat să-i disprefuiesc, dar asta a venit mult mai târziu. Nu pe când eram copil. La acea epocă nu voiam decât să-mi acorde atenţie şi să se joace cu mine."

"Cred că înţeleg ce vrei să spui," zise Clara, aprobând din cap. "Hai să ne aşezăm şi să discutăm despre asta."

Ne-am aşezat din nou pe buturugă.

"Aşa cum văd eu, problema ta îşi are rădăcina într-o promisiune făcută pe când erai copil. Ai făcut într-adevăr o

asemenea promisiune, nu-i aşa, Taisha?" întrebă ea, privindu-mă drept în ochi.

"Nu-mi amintesc să fi promis nimic," am spus sinceră.

Pe un ton prietenesc, Clara sugeră că probabil nu-mi aminteam deoarece fusesem foarte tânără când o făcusem sau poate pentru că aceasta îmi păruse a fi mai degrabă un sentiment decât o promisiune, exprimată de obicei în mai multe cuvinte. Clara mi-a explicat că adesea, copii fiind, facem anumite jurăminte care mai apoi ne ţin legaţi, chiar dacă nu ne mai amintim să le fi făcut vreodată.

"Asemenea făgăduinţe impulsive ne pot costa libertatea," zise Clara. "Uneori, suntem legaţi de o devoţiune copilărească absurdă sau de jurăminte de dragoste statornică, eternă."

Mai spunea că există momente în viaţa fiecăruia dintre noi, în special în fragеda copilărie, când ne-am dorit ceva atât de mult, încât ne-am fixat în mod automat întreaga intenţie pe acel lucru, intenţie care, odată fixată, rămâne în acel loc până când ne împlinim dorinţa. Continuă spunând că legămintele, jurămintele, promisiunile ne înlănţuie intenţia astfel încât, din acea clipă înainte, acţiunile, sentimentele şi gândurile noastre sunt în mod constant dirijate spre îndeplinirea sau menţinerea acelor angajamente, indiferent dacă ne amintim sau nu să le fi făcut vreodată.

M-a sfătuit ca în timpul recapitulării să revăd toate promisiunile făcute în viaţa mea şi, în particular, pe cele făcute în pripă sau din ignoranţă, ori datorită unor raţionamente greşite. Intenţia nu se va elibera pentru a fi exprimată în prezent, decât cu condiţia ca eu să o retrag în mod deliberat din toate acele promisiuni.

Încercam să înţeleg ce spunea, însă mintea îmi era într-o confuzie totală. Apoi, dintr-odată, mi-am amintit o scenă din copilăria mea timpurie. Trebuie să fi avut şase ani. Voiam ca mama să mă ia în braţe, însă ea m-a împins, spunându-mi că eram prea mare pentru aşa ceva şi m-a trimis să fac în cameră. Cu toate acestea, pe cel mai tânăr dintre fraţii mei, care era cu patru ani mai mare decât mine şi favoritul mamei, îl lua întotdeauna în braţe. Am jurat atunci că nu-i voi mai iubi şi că nu mă voi mai apropia niciodată de vreunul dintre ei. Din ziua aceea, se pare că-mi ţinusem promisiunea, înstrăinându-mă de toţi.

"Dacă este adevărat că n-au ţinut la tine," zise Clara, "înseamnă că asta ţi-a fost soarta, să nu fi iubită de ai tăi. Acceptă! În plus, ce mai contează acum dacă te-au iubit sau nu?"

Era încă important pentru mine, dar nu i-am spus-o Clarei.

"Am avut şi eu o problemă foarte asemănătoare cu a ta," continuă Clara. "Am crezut întotdeauna că eram o fată grasă, nenorocită şi fără prieteni dar, prin recapitulare, am aflat că, de fapt, mama mă îndopase cu bună ştiinţă încă din clipa în care m-am născut. Îşi făcuse ea socotelile că o fată grasă, lipsită de frumuseţe, nu va părăsi niciodată casa, iar ea mă voia acolo, să-i fiu servitoare pe viaţă."

Eram îngrozită. Era prima dată când Clara îmi revela ceva despre trecutul ei.

"M-am dus la învăţătorul meu, care era în mod categoric învăţătorul cel mai bun pe care îl poate avea cineva, ca să-i cer sfatul în această problemă," continuă ea. "Iar acesta mi-a spus: *Clara, mi-e milă de tine, dar îţi pierzi vremea pentru că atunci a fost atunci, acum este acum. Iar acum, nu e timp decât pentru libertate.*"

"Vezi tu, eu credeam cu adevărat că mama îmi distrusese viaţa; eram grasă şi nu mă puteam opri din mâncat. Mi-a luat mult timp să înţeleg ce voia să însemne: *Atunci a fost atunci, acum este acum. Iar acum nu e timp decât pentru libertate.*"

Clara rămase tăcută o clipă, de parcă dorea ca impactul vorbelor ei să-şi găsească locul în mine.

"Nu mai ai timp decât să lupţi pentru libertate, Taisha," zise ea, dându-mi un ghiont. "*Acum este acum.*"

11

Se întuneca şi eram din ce în ce mai preocupată de îndeplinirea sarcinii ce-mi fusese încredinţată. Clara îmi ceruse să greblez frunzele de pe pajiştea din spatele casei şi, de asemenea, să car nişte pietre din râu pentru a mărgini de o parte şi de alta cărarea ce ducea de la grădina de legume în spatele patioului. Greblasem frunzele şi mă grăbeam să aliniez pietrele de râu de-a lungul cărării, când Clara ieşi din casă pentru a vedea cum mă descurcam.

"Ai aşezat pietrele la întâmplare," zise ea, aruncând o privire cărării. "Şi n-ai greblat frunzele încă. Ce-ai făcut toată după-amiaza, ai visat iarăşi cu ochii deschişi?"

Spre disperarea mea, o rafală de vânt neaşteptată împrăştiase grămezile de frunze, bine aranjate, înainte să apuc să le încarc într-un coş.

"Mie mi se pare că aleea arată destul de bine," am spus eu, apărându-mă. "Cât despre frunze, ce pot să fac dacă vântul le-a împrăştiat?"

"Când ţintim către perfecţiune, 'destul de bine' nu este îndeajuns de bine," mi-o tăie Clara. "Trebuia să ştii de-acum că forma exterioară a tot ceea ce facem este expresia reală a stării noastre interioare."

I-am răspuns că nu văd cum aranjarea pietrelor ar putea fi altceva decât muncă brută.

"Asta pentru că tu faci totul doar ca să te debarasezi," mi-o întoarse ea.

Apoi, se îndreptă spre şirul de pietre pe care le aliniasem şi clătină din cap.

"Pietrele astea arată de parcă le-ai fi dat drumul din mână care cum s-a nimerit."

"Se întuneca şi nu mai aveam timp," i-am explicat eu.

Nu aveam nici un chef de o discuţie prelungită despre estetică sau compoziţie. În plus, aveam sentimentul că ştiam deja mai multe decât Clara despre compoziţie, de la cursurile mele de artă plastică.

"Aranjarea pietrelor este ca şi cum ai practica kung fu," zise Clara. "Important este cum facem lucrurile, nu cât de mult sau cât de repede le facem."

Mi-am scuturat încheieturile mâinilor, ca să-mi relaxez degetele înţepenite.

"Vrei să spui că şi căratul pietrelor face parte din antrenamentul de arte marţiale?" am întrebat, surprinsă.

"Ce crezi tu că este kung fu?" contră ea.

M-am gândit că era o întrebare capcană, aşa că am reflectat o clipă ca să găsesc răspunsul potrivit.

"Este un set de tehnici de luptă din artele marţiale," am zis plină de convingere.

Clara dezaprobă din cap.

"Bizuie-te pe Taisha pentru un răspuns pragmatic," zise ea, râzând.

Se aşeză într-unul din scaunele de nuiele de la marginea patio-ului, de unde aveam o vedere bună asupra cărării. M-am prăbuşit în scaunul de lângă ea. După ce m-am instalat confortabil, cu picioarele sprijinite de marginea unui ghiveci uriaş de ceramică, Clara a început să-mi explice că termenul de "kung fu" este derivat din juxtapunerea a două caractere chinezeşti, unul însemnând "lucru făcut într-o anumită perioadă de timp", celălalt semnificând "om". Când aceste două caractere sunt combinate, termenul se referă la încercarea omului de a se perfecţiona prin efort constant. Ea susţinea că acţiunile noastre sunt întotdeauna expresia stării interioare, indiferent dacă facem exerciţii, aranjăm pietre sau greblăm frunze.

"Din acest motiv, a ne perfecţiona acţiunile înseamnă să ne perfecţionăm pe noi înşine," zise Clara. "Asta înseamnă cu adevărat kung fu."

"Totuşi, nu văd legătura dintre grădinărit şi practicarea kung fu-ului," am spus.

"Dă-mi voie să-ţi explic atunci," replică, pe un ton ce exprima o răbdare exagerată. "Ţi-am cerut să cari pietrele de la

rău, astfel încât, urcând poteca povârnită cu greutate să-ți dezvolți rezistența interioară. Prin asta nu urmărim pur și simplu dezvoltarea mușchilor, ci mai degrabă cultivarea energiei interne. De asemenea, toate pasele de respirație pe care ți le-am arătat până acum și pe care ar trebui să le practici zilnic, sunt menite să-ți mărească această rezistență interioară."

Mă făcu să mă simt vinovată. Din felul în care mă privise, când a spus că ar trebui să practic zilnic exercițiile de respirație, știam că era conștientă de faptul că nu le făceam cu sfințenie.

"Ceea ce înveți aici, cu mine, este cunoscut în China sub numele de kung fu interior sau *nei kung*," continuă Clara. "Kung fu-ul interior folosește respirația controlată și circulația energiei pentru întărirea corpului și îmbunătățirea sănătății: artele marțiale exterioare, în schimb, cum ar fi formele de karate pe care le-ai învățat de la profesorii tăi japonezi și câteva din cele pe care ți le-am arătat eu, se concentrează pe dezvoltarea mușchilor și pe reacții rapide din partea corpului, în care energia este eliberată și dirijată spre exterior."

Kung fu-ul interior, spunea Clara, era practicat în China de către călugări cu mult înainte ca aceștia să dezvolte kung fu-ul exterior, sau stilurile dure de luptă, foarte populare astăzi sub titulatura de kung fu.

"Dar înțelege următorul lucru," continuă Clara. "Indiferent dacă înveți artele marțiale sau disciplina pe care ți-o împărtășesc, scopul antrenamentului tău trebuie să fie acela de a-ți perfecționa ființa interioară. Astfel, vei putea transcede forma exterioară pentru a realiza zborul abstract."

Un sentiment de depresie se abătu asupra mea ca un nor sumbru. Am simțit iar cum vechea mea teamă de eșec punea stăpânire pe mine. În ciuda faptului că făceam pasele de respirație așa cum îmi recomandase Clara, simțeam că nu voi fi niciodată capabilă să reușesc în indiferent ce anume era acel ceva ce dorea ea. Nici măcar nu știam ce însemna *marea trecere*, darămite să mi-o mai închipui în termeni pragmatici.

"Ai fost foarte răbdătoare toate aceste luni," zise Clara, bătându-mă pe spate, simțind parcă nevoia mea de încurajare. "Nu m-ai descusut niciodată cu adevărat de ce consider mereu că a preda vrăjitoria echivalează cu o disciplină exactă."

M-am folosit de prilejul oferit pentru a-i pune o întrebare pe care o avusesem în gând de când rostise pentru prima dată cuvântul "vrăjitorie".

"De ce numeşti vrăjitoria o disciplină exactă?" am întrebat.

Clara mă străpunse cu privirea. Expresia de pe faţa ei era seriozitatea însăşi.

"Este greu de spus. Ezitările mele provin din faptul că nu vreau să-i dau un nume greşit care să te pună pe fugă," răspunse. "Cred că a venit, totuşi, timpul să vorbim despre asta. Mai întâi însă, dă-mi voie să-ţi spun ceva mai multe despre oamenii din Mexicul antic."

Clara se aplecă spre mine şi cu o voce scăzută îmi spuse că oamenii din Mexicul pre-hispanic se asemănau, în multe privinţe, cu chinezii din antichitate. Probabil pentru că având aceleaşi origini, împărtăşeau aceeaşi viziune universală. Cu toate acestea, vechii indieni din Mexic deţineau un uşor avantaj asupra lor, spunea ea, deoarece lumea în care trăiau se afla în tranziţie. Asta i-a făcut foarte eclectici şi curioşi să cunoască fiecare faţetă a existenţei. Voiau să înţeleagă universul, viaţa, moartea şi şirul de posibilităţi umane legate de conştiinţă şi percepţie. Goana lor după cunoaştere i-a determinat să dezvolte unele practici care le-au permis să atingă nivele inimaginabile de conştiinţă. Ei au făcut descrieri amănunţite ale practicilor lor şi au întocmit hărţi ale domeniilor dezvăluite de acele practici. Această tradiţie, transmisă din generaţie în generaţie, a fost păstrată întotdeauna secretă.

Cu respiraţia aproape întretăiată de emoţie, sau poate de uimire, Clara îşi încheie povestirea despre vechii indieni spunând că erau cu adevărat vrăjitori. Se uită la mine cu ochii mari; în lumina amurgului, pupilele sale păreau enorme. Mi-a împărtăşit faptul că primul său învăţător, un indian mexican, poseda o cunoaştere completă a acelor practici antice, iar acesta i le-a transmis ei.

"Mă vei învăţa şi pe mine, Clara?" am întrebat-o, cu vocea tremurându-mi de aceeaşi emoţie. "După spusele tale, cristalele erau folosite ca arme de vechii vrăjitori, pasele magice purtau încărcătura intenţiei lor, iar recapitularea a fost, de ase-

menea, inventată în antichitate. Asta înseamnă că eu învăţ vrăjitoria?"

"Este adevărat în parte," zise Clara. "Pentru moment, însă, este mai bine să nu ne focalizăm pe faptul că aceste practici reprezintă vrăjitoria."

"De ce nu?"

"Pentru că pe noi ne interesează ceva cu mult peste ritualurile esoterice şi aberante, şi incantaţiile acelor vechi vrăjitori. Vezi tu, noi credem că practicile lor bizare şi dorinţa obsesivă de putere au avut drept rezultat doar o întărire şi mai mare a eului. Aceasta este o cale moartă, căci nu duce niciodată la libertatea totală, ceea ce căutăm noi. Pericolul constă în faptul că putem fi foarte uşor influenţaţi de temperamentul acelor vrăjitori."

"Pe mine nu mă va influenţa," am asigurat-o.

"E tot ce pot să-ţi spun pentru moment," zise ea exasperată. "Dar vei afla mai multe pe parcurs."

M-am simţit trădată şi am protestat vehement. Am acuzat-o că se juca intenţionat cu nervii şi cu sentimentele mele, ţinându-mă agăţată cu frânturi de informaţii ce-mi stârneau curiozitatea şi cu promisiuni că voi înţelege totul cândva, într-un viitor nedefinit.

Clara îmi ignoră complet protestele. Era ca şi cum nu spusesem o vorbă. Se ridică, se îndreptă spre mormanul de pietre şi ridică una cu atâta uşurinţă, de parcă era un fulg. După ce deliberă o clipă, parcă pe ce parte să o întoarcă, aşeză piatra pe marginea aleii. Apoi, mai aranjă alte două, de mărimea unor mingi de fotbal, de fiecare parte a acesteia. Când păru satisfăcută de amplasamentul lor, se dădu înapoi să studieze efectul obţinut. A trebuit să admit că aleea grădinii, rocile gri şi netede pe care le aşezase şi frunzele verzi şi zimţate, alcătuiau o compoziţie dintre cele mai armonioase.

"Lucrurile importante trebuie să le manipulezi cu graţie," îmi aminti Clara, în timp ce apuca o altă piatră. "Starea ta interioară e reflectată de felul în care te mişti, vorbeşti, mănânci sau aşezi pietrele. Nu contează ce faci, atâta vreme cât prin acţiunile tale aduni energie şi o transformi în putere."

Clara măsură o clipă cărarea, reflectând parcă unde să aşeze piatra pe care o ţinea în mână. Când i-a găsit locul potrivit, o puse cu grijă jos şi o mângâie cu afecţiune.

"Ca artist ar trebui să ştii că pietrele trebuie aşezate acolo unde se află în echilibru," zise ea, "şi nu acolo unde îţi vine mai uşor să le arunci. Bineînţeles, dacă ai fi avut suficientă putere, le-ai fi putut arunca la întâmplare, iar rezultatul ar fi fost frumuseţea întruchipată. Adevăratul scop al exerciţiului este tocmai să înţelegi acest lucru."

Judecând după tonul vocii sale şi după modul haotic în care aranjasem pietrele, am înţeles că ratasem şi această sarcină. M-am simţit profund deprimată.

"Clara, nu sunt un artist," i-am mărturisit. "Nu fac decât să studiez. De fapt, am studiat, pentru că am abandonat şcoala de artă în urmă cu un an. Îmi place să las să se creadă că sunt un artist, dar asta-i tot. În realitate nu sunt nimic."

"Niciunul dintre noi nu este nimic," îmi reaminti Clara.

"Ştiu, însă tu eşti un nimic misterios şi puternic, în timp ce eu nu sunt decât un nimic, stupid şi neînsemnat. Nu sunt în stare nici măcar să aşez o grămadă de pietre. N-am nici o..."

Clara îmi astupă gura cu mâna.

"Nu mai spune nici un cuvânt," mă avertiză ea. "Îţi repet, fii atentă la ce rosteşti în această casă. Mai ales în amurg!"

Era aproape întuneric şi totul era absolut nemişcat, straniu de nemişcat. Păsările nu cântau. Totul se oprise, chiar şi vântul care fusese atât de supărător mai devreme, pe când încercam să greblez frunzele, se potolise.

"Este timpul fără umbre," îmi şopti Clara. "Hai să ne aşezăm sub acest copac pe întuneric şi să aflăm dacă poţi chema lumea umbrelor."

"Aşteaptă puţin, Clara," am zis într-un şoptit puternic, ce aducea mai degrabă cu un strigăt ascuţit. "Ce-ai de gând să faci cu mine?"

Valuri de nervozitate îmi strângeau stomacul şi, în ciuda frigului de-afară, fruntea îmi transpira.

Clara mă întrebă atunci de-a dreptul dacă practicam respiraţiile şi pasele magice pe care mă învăţase. Mai mult decât orice pe lume aş fi vrut să-i pot spune că da, dar ar fi fost o minciună. Adevărul era că făcusem minimum posibil, atât cât să nu le uit, căci recapitularea îmi lua toată energia disponibilă şi nu-mi lăsa timp pentru nimic altceva. Iar noaptea eram mult

prea obosită ca să mai fac ceva, aşa că mergeam direct să mă culc.

"Nu le faci cu regularitate, altfel nu ai fi în starea asta jalnică de acum," zise Clara, dându-se mai aproape de mine. "Tremuri ca o frunză. Respiraţiile şi pasele magice pe care te-am învăţat au un secret ce le face să fie inestimabile."

"Care anume?" am spus clănţănind.

Clara mă bătu uşor pe cap.

"Trebuie practicate zilnic, altfel nu au nici un efect. Nu ţi-ar da prin cap să trăieşti fără să mănânci sau să bei apă în fiecare zi, nu-i aşa? Exerciţiile pe care te-am învăţat sunt chiar mai importante decât mâncarea sau apa."

Pusese punctul pe "i". Am jurat în sinea mea că le voi face în fiecare noapte înainte să mă culc şi în fiecare dimineaţă înainte să plec la peşteră.

"Corpul uman are un sistem energetic suplimentar care intră în acţiune în momente de stress," explică ea în continuare. "Iar stressul apare ori de câte ori facem un lucru în exces, cum ar fi, de exemplu, grija exagerată pentru propria persoană şi pentru acţiunile sale, aşa cum faci tu în acest moment. Din acest motiv, unul dintre preceptele fundamentale ale artei de a fi liber este acela de a evita excesele."

A mai spus că mişcările învăţate, fie că le numea mişcări de respiraţie sau pase magice, erau importante deoarece acţionau direct asupra sistemului de rezervă; că acestea puteau fi numite pase indispensabile deoarece permiteau surplusului de energie să pătrundă şi să treacă prin canalele noastre de rezervă. Apoi, când ni se cere să acţionăm, în loc să fim complet epuizaţi din cauza stressului, devenim mai puternici şi avem un surplus de energie pentru sarcini extraordinare.

"Acum, înainte de a chema lumea umbrelor, îţi voi arăta alte două pase magice indispensabile, care îmbină respiraţia cu mişcările," continuă ea. "Fă-le în fiecare zi şi nu numai că nu vei mai obosi sau nu te vei îmbolnăvi, dar vei avea un surplus de energie foarte mare pentru a *intenţiona*."

"Pentru ce?"

"Pentru a *intenţiona*," repetă Clara. "Ca să intenţionezi rezultatul oricărui lucru pe care îl faci, îţi aminteşti?"

Mă apucă de umeri şi mă întoarse, astfel încât să stau cu faţa spre nord.

"Această mişcare este în mod deosebit importantă pentru tine, Taisha, deoarece plămânii tăi sunt slăbiţi de prea mult plâns," zise ea. "O viaţă plină de regrete şi autocompătimire şi-a lăsat, cu siguranţă, amprenta asupra plămânilor tăi."

Afirmaţia sa îmi captă atenţia. Am privit-o îndoindu-şi genunchii şi gleznele şi adoptând o postură de arte marţiale, numită "postura călăreţului", pentru că simulează poziţia unui călăreţ în şa, cu picioarele depărtate la nivelul unei lăţimi de umeri şi genunchii uşor îndoiţi. Indexul mâinii sale stângi era îndreptat în jos, în timp ce toate celelalte degete erau pliate din a doua falangă. Inspirând, întoarse capul complet spre dreapta, încet, dar cu forţă, şi îşi roti braţul stâng din încheietura umărului, peste cap, într-un cerc complet, până în spate, sfârşind cu podul mâinii stângi odihnindu-se pe noadă. Simultan, îşi duse braţul drept în spate, prin jurul taliei, şi plasă pumnul drept pe dosul mâinii stângi, îndoite, fixând-o pe încheietura acesteia.

Folosindu-se de pumnul drept, îşi împinse în sus braţul stâng, de-a lungul coloanei vertebrale, îndoindu-şi cotul stâng în afară şi terminând inspiraţia. Îşi reţinu respiraţia cât numără până la şapte, apoi detensionă braţul stâng, coborându-l din nou spre coccis şi, cu el întins, îl roti din umăr peste cap, în faţă, încheind cu podul palmei stângi pe pubis, de astă dată. Simultan, îşi aduse braţul drept în faţă, în jurul taliei, cu pumnul pe dosul mâinii stângi şi, sfârşind expiraţia, împinse braţul stâng în sus, spre abdomen.

"Fă această mişcare o dată cu braţul stâng şi încă o dată cu cel drept," zise ea. "În felul acesta îţi vei echilibra ambele părţi."

Îmi mai făcu o demonstraţie, repetând aceleaşi mişcări şi alternând braţele, întorcându-şi de această dată capul spre stânga.

"Acum este rândul tău să încerci, Taisha," zise ea dându-se într-o parte pentru a-mi face loc să-mi rotesc braţele.

I-am imitat mişcările. În timp ce balansam braţul înapoi, am simţit o tensiune dureroasă de-a lungul părţii interioare a braţului întins, din vârful degetelor şi până la subţioară.

"Relaxează-te şi lasă energia respiraţiei să curgă prin braţ şi să iasă prin vârful degetului arătător," zise ea. "Ţine-l întins şi celelalte degete îndoite. Astfel, vei reuşi să eliberezi orice blocaj de-a lungul canalului energetic al braţului."

Durerea se acutiză pe măsură ce-mi împingeam braţul îndoit în sus, de-a lungul coloanei. Clara îmi remarcă expresia chinuită.

"Nu forţa prea tare," mă avertiză ea, "dacă nu vrei să faci o întindere de tendoane. Şi roteşte-ţi umerii ceva mai mult când împingi."

După ce am executat mişcarea cu braţul drept, am simţit o arsură în muşchii coapselor de la statul cu genunchii şi gleznele îndoite. Chiar dacă stătusem în aceeaşi poziţie în fiecare zi practicând kung fu, de-acum picioarele păreau să-mi vibreze de parcă erau străbătute de un curent electric. Clara îmi sugeră să mă ridic şi să-mi scutur picioarele de câteva ori pentru a elibera tensiunea.

Îmi atrase atenţia că în această pasă magică, rotirea şi împingerea braţelor în concordanţă cu respiraţia, trimite energie organelor de la nivelul pieptului şi le vitalizează, masând centrii profunzi situaţi la acest nivel, care sunt rareori activaţi. Rotirea capului masează glandele din zona gâtului şi deschide, de asemenea, calea energiei spre spatele capului. A mai explicat că dacă sunt treziţi şi hrăniţi cu energia respiraţiei, aceşti centri ne pot revela mistere de neînchipuit.

"Pentru următoarea pasă magică," zise Clara, "stai cu picioarele alăturate şi priveşte drept înainte, ca şi cum ai avea în faţă o uşă pe care te pregăteşti să o deschizi."

Îmi ceru să ridic mâinile până la nivelul ochilor şi să-mi îndoi degetele de parcă voiam să le plasez în scobitura de la mânerul unor uşi pivotante, ce se deschid de la mijloc.

"Ceea ce vei deschide tu este o crăpătură în firele energetice ale lumii," explică ea. "Imaginează-ţi că acele fibre sunt ca nişte corzi verticale rigide, care alcătuiesc un ecran în faţa ta. Acum, apucă un mănunchi din ele şi trage-le într-o parte, cu toată puterea. Împinge-le la o parte, până când deschizătura este suficient de mare ca să treci prin ea."

O dată ce făcusem acea gaură, trebuia să păşesc înăuntru cu piciorul stâng şi foarte rapid apoi, pivotând pe laba

piciorului stâng, să mă rotesc la o sută optzeci de grade în sens contrar acelor de ceasornic ca să privesc înspre direcția din care venisem. Întorcându-mă în acest mod, firele energetice pe care le dădusem de-o parte, se înfășurau în jurul meu.

Ca să mă întorc, spunea ea, trebuia să fac o nouă deschizătură în ele, trăgându-le într-o parte ca mai înainte, apoi să ies cu piciorul drept și să mă rotesc rapid la o sută optzeci de grade în sensul acelor de ceasornic, imediat ce păsisem. Astfel, mi-aș fi desfășurat firele din jurul meu și aș fi privit din nou în direcția din care inițiasem pasa magică.

"Aceasta este una dintre cele mai puternice și misterioase pase magice," mă preveni Clara. "Cu ea, se pot deschide uși către alte lumi, cu condiția, desigur, să fi acumulat un surplus de energie internă și să fim capabili să împlinim intenția pasei."

Tonul serios și expresia feței sale m-au neliniștit. Nu știam la ce mă puteam aștepta în cazul în care reușeam să deschid acea ușă invizibilă. Pe un ton brusc, ea îmi dădu câteva ultime instrucțiuni.

"Când vei păși înăuntru," zise ea, "trebuie să-ți simți corpul înrădăcinat, greu, plin de tensiune. Dar odată ce-ai intrat și te-ai rotit, va trebui să te simți ușoară și eterică, de parcă ai pluti. Expiră cu forță când te avânți prin deschizătură, apoi inspiră încet și profund, umplându-ți plămânii până la refuz cu energia de dincolo de acel ecran."

Am repetat pasa de câteva ori, în timp ce Clara mă supraveghea. Aveam senzația că nu reușeam să fac decât mișcări exterioare; nu puteam simți nicicum firele energetice ce formau ecranul despre care vorbea Clara.

"Nu te străduiești îndeajuns să deschizi ușa," mă corectă Clara. "Folosește-ți energia internă, nu numai mușchii brațelor. Elimină aerul stătut din plămâni și suge-ți stomacul în timp ce pășești pentru a intra. Odată înăuntru, respiră ori de câte ori poți, dar fii în stare de alertă. Nu rămâne acolo mai mult decât ai nevoie."

Mi-am adunat toate puterile și am "înșfăcat" aerul. Clara stătea în spatele meu, ținându-mă de antebrațe și impunându-le o tracțiune laterală extraordinară. Instantaneu, am avut senzația unor uși glisante care se deschiseseră. Expirând puternic, m-am avântat prin ușa aceea, sau mai degrabă Clara

mă îmbrânci din spate, împingându-mă înainte. Îmi amintesc că m-am rotit şi că am respirat adânc, dar pentru câteva momente m-am temut că n-am să ştiu când va trebui să ies. Clara a remarcat acest lucru şi mi-a spus când să mă opresc din respirat şi să ies.

"Practicând singură această pasă magică", zise Clara, "vei învăţa să o faci perfect. Fii însă atentă, odată ce ai trecut prin acea deschidere, se pot întâmpla tot felul de lucruri. Nu uita! Trebuie să fii precaută şi, în acelaşi timp, curajoasă."

"Cum voi şti ce şi cum?" am întrebat.

Clara dădu din umeri.

"O vreme n-ai să ştii. Din nefericire, devenim prudenţi numai după ce ne-am ars."

A mai adăugat că, pentru ca precauţia să nu se transforme în laşitate, depinde de capacitatea noastră de a ne controla energia internă şi de a o dirija spre canalele de rezervă, ca să ne poată fi disponibilă când avem nevoie de ea pentru acţiuni ieşite din comun.

"Orice poate fi înfăptuit dacă avem suficientă energie internă," zise Clara, "dar trebuie să o depozităm şi să o purificăm. Aşa că hai să practicăm amândouă câteva pase magice ca să aflăm dacă poţi fi precaută fără să fii laşă şi să invocăm lumea umbrelor."

Am simţit în corp un val de energie ce apăru mai întâi sub forma unor mici cercuri în stomac. La început am crezut că era teamă, însă corpul nu încerca nici un sentiment de frică. Era ca şi cum o forţă impersonală, lipsită de dorinţe sau sentimente, se ridica în mine, mişcându-se dinăuntru spre înafară. În timp ce urca, partea superioară a spatelui îmi tresări involuntar.

Clara se deplasă spre centrul patio-ului. Am urmat-o. Începu să facă nişte pase magice, încetinindu-şi deliberat mişcările ca să-mi permită să o urmăresc.

"Închide ochii," îmi şopti ea. "Cu ochii închişi este mai uşor să foloseşti firele energetice aflate deja acolo, pentru a-ţi menţine echilibrul."

Am închis ochii şi am început să mă mişc la unison cu Clara. Nu mi-a fost deloc greu să-i urmez indicaţiile cu privire la schimbarea poziţiilor, în schimb am avut probleme cu menţinerea echilibrului. Ştiam că asta se datora faptului că mă

chinuiam să execut mişcările corect. Era ca atunci când încercasem să merg cu ochii închişi şi mă tot împiedicam pentru că voiam cu disperare să reuşesc. Treptat însă, dorinţa mea de a excela se diminuă, iar corpul îmi deveni mai suplu şi mai subtil. Pe măsură ce ne mişcam, m-am relaxat atât de mult, încât simţeam că nu mai aveam oase, nici încheieturi. Dacă îmi ridicam braţele deasupra capului, îmi părea că le pot întinde până la vârful copacilor. Dacă îmi îndoiam genunchii şi mă lăsam pe vine, un val de energie îmi cobora prin picioare. Am simţit că-mi crescuseră rădăcini. Linii energetice îmi ieşeau din tălpile picioarelor şi se adânceau profund în pământ, dându-mi o senzaţie de stabilitate pe care n-o mai cunoscusem. Treptat, graniţa dintre corpul meu şi spaţiul înconjurător se dizolvă. Cu fiecare pas pe care îl făceam, corpul părea să mi se contopească cu întunericul, până când începu să se mişte şi să respire de unul singur.

Îi auzeam respiraţia Clarei alături de mine, executând aceleaşi paşi. Cu ochii închişi, îi simţeam forma şi posturile. La un moment dat, mi se întâmplă, totuşi, un lucru extrem de straniu. Am simţit o lumină aprinzându-mi-se în interiorul frunţii. Dar, ridicându-mi privirile, am realizat că lumina nu era deloc în mine. Venea din vârful copacilor, ca şi cum un imens panou cu reflectoare fusese aprins în plină noapte ca să lumineze un stadion. Nu mi-era deloc greu să o văd pe Clara şi tot ce se afla pe patio şi în împrejurimile acestuia.

Lumina avea una dintre cele mai ciudate nuanţe pe care le văzusem. Nu mă puteam hotărî dacă era trandafirie, rozalie sau de culoarea piersicii sau, pur şi simplu, de culoarea teracotei[10] deschise. Din loc în loc, părea să-şi schimbe strălucirea în funcţie de direcţia în care priveam.

"Nu mişca din cap," zise Clara, aruncându-mi priviri curioase. "Şi păstrează ochii închişi. Concentrează-te doar pe respiraţie."

Nu ştiam de ce-mi spusese să-mi ţin ochii închişi, când vedea limpede că-i aveam larg deschişi. Încercam să determin coloratura luminii, deoarece părea să se schimbe cu orice

---

[10] cărămiziu deschis

mişcare a capului meu. Intensitatea luminii, de asemenea, fluctua, în funcţie de intensitatea cu care o priveam. Eram atât de atrasă de luminiscenţa din jurul meu, încât am pierdut ritmul respiraţiei. Apoi, la fel de neaşteptat pe cât apăruse, lumina se stinse, lăsându-mă din nou într-un întuneric total.

"Hai să intrăm în bucătărie şi să încălzim nişte tocană", zise Clara, înghiontindu-mă.

Am ezitat. Mă simţeam stingheră. Corpul îmi era atât de greu, încât m-am gândit că ar trebui să mă aşez.

"Poţi să deschizi ochii acum," zise Clara.

Nu-mi amintesc să-mi fi fost vreodată atât de greu să deschid ochii, aşa cum mi-era în acele momente. Mi s-a părut că mi-a luat o veşnicie să o fac, căci, imediat ce îi deschideam, aceştia mi se închideau, grei, la loc. Am avut senzaţia că povestea aceasta cu deschisul şi închisul ochilor a durat foarte mult, până când, în cele din urmă, am simţit-o pe Clara scuturându-mă de umeri.

"Taisha, deschide ochii!" îmi ordonă ea. "Nu care cumva să îndrăzneşti să leşini în braţele mele. Mă auzi?"

Mi-am scuturat capul şi ochii mi s-au deschis dintr-o dată. Fuseseră într-adevăr închişi în tot acest răstimp. Era întuneric beznă afară, însă lumina lunii ce străbătea frunzişul era suficientă ca să pot vedea silueta Clarei. Stăteam amândouă pe patio, aşezate în cele două fotolii de răchită de sub copac.

"Cum am ajuns aici?" am întrebat uluită.

"Ai mers până aici şi te-ai aşezat," răspunse Clara sec.

"Dar ce s-a întâmplat? Adineauri era lumină. Vedeam totul foarte clar."

"Ce s-a întâmplat este că ai intrat în lumea umbrelor," zise Clara pe un ton de felicitare. "După ritmul respiraţiei tale, pot spune că ai ajuns până acolo. N-am vrut însă să te sperii cerându-ţi să-ţi priveşti umbra. Dacă ai fi făcut-o, ai fi aflat că..."

Am înţeles instantaneu la ce făcea aluzie Clara.

"Că nu era nici o umbră," am şoptit. "Era lumină, dar nimic nu avea umbră."

Clara aprobă din cap.

"În seara asta ai aflat un lucru cu adevărat important, Taisha. În lumile exterioare acesteia, nu există umbre!"

12

După mai bine de opt luni de practică serioasă a recapitulării eram în stare să o fac toată ziua, fără să mă chinui sau să fiu distrată. Într-o zi, pe când vizualizam clădirile în care îmi petrecusem ultimul an de liceu, clasele şi profesorii pe care îi avusesem, am fost atât de atrasă să parcurg coridoarele liceului şi să văd unde îmi erau colegii de clasă, încât am început să vorbesc singură.

"Dacă vorbeşti, nu poţi respira corect," am auzit spunând o voce de bărbat.

Asta m-a surprins atât de mult, încât m-am lovit cu capul de peretele peşterii. Am deschis ochii şi, în timp ce îmi întorceam privirile spre intrarea în grotă, imaginea clasei dispăru. Conturându-se în cadrul intrării, se vedea silueta unui om ce stătea ghemuit. Am ştiut imediat că era vorba despre maestrul vrăjitor, omul pe care-l întâlnisem odată pe dealuri. Purta aceeaşi canadiană verde de vânt şi pantaloni, dar de data aceasta i-am putut vedea profilul. Avea un nas proeminent şi o frunte uşor teşită.

"Nu fixa privirea," l-am auzit pe maestrul vrăjitor spunând.

Vocea îi era joasă şi hodorogită, reverberând ca un torent curgând printre pietre.

"Dacă doreşti să înveţi mai multe despre respiraţie, stai foarte liniştită şi recapătă-ţi echilibrul."

Am continuat să respir profund, până când prezenţa lui nu m-a mai înspăimântat, simţindu-mă, în schimb, uşurată că făceam, în sfârşit, cunoştinţă cu el. S-a aşezat cu picioarele încrucişate la gura grotei şi s-a sprijinit de perete, aşa cum făcea mereu Clara.

"Mişcările tale sunt prea bruşte," zise el murmurând. "Respiră în felul acesta."

El inspiră adânc, în timp ce întorcea uşor capul spre stânga. Apoi, expiră complet, ducând capul lin spre dreapta. La sfârşit, întoarse capul dinspre umărul drept spre cel stâng şi înapoi, fără respiraţie, după care îl aduse înapoi în centru. I-am repetat şi eu mişcările, inspirând şi expirând atât de profund pe cât am putut.

"Aşa mai merge," zise el. "Când expiri, aruncă afară toate gândurile şi sentimentele pe care le revezi. Şi nu întoarce capul doar din muşchii gâtului. Ghidează-l cu firele energetice invizibile din partea mediană a corpului. Să ispiteşti acea energie să iasă din tine este una din împlinirile recapitulării."

A continuat să-mi explice că imediat sub buric se află unul din centrele cheie de putere şi că toate mişcările corpului, inclusiv respiraţia, trebuie să antreneze acest punct energetic. Mi-a sugerat să-mi sincronizez ritmul respiraţiei cu mişcarea capului, astfel încât, împreună, să atragă acele fibre energetice invizibile din abdomen să se extindă în afară, spre infinit.

"Aceste fire fac parte din corpul meu,.sau trebuie să mi le imaginez?" am întrebat.

Înainte de a-mi răspunde, el îşi schimbă poziţia în care stătea pe pământ.

"Sunt o parte a corpului tău subtil, a dublului tău," zise el. "Cu cât obţii mai multă energie prin manipularea acelor fibre, cu atât dublul tău va deveni mai puternic."

"Nu, ceea ce doream să aflu este dacă sunt reale sau doar imaginare?"

"Când sfera percepţiei se lărgeşte, nimic nu mai este real şi nimic nu mai este imaginar," zise el. "Nu există decât percepţie. Închide ochii şi vei afla singură."

Nu aveam chef să închid ochii. Voiam să-l urmăresc, în cazul în care ar fi făcut vreo mişcare neaşteptată. Dar corpul îmi deveni fără vlagă şi greu, iar ochii începură să mi se închidă, în ciuda eforturilor mele de a-i ţine deschişi.

"Ce este dublul?" am reuşit să întreb înainte să cad într-un fel de letargie.

"Asta-i o întrebare bună," zise el. "Înseamnă că o parte din tine ascultă şi este încă alertă."

L-am simțit cum a inspirat profund, umflându-și pieptul.

"Corpul fizic este un înveliș, un recipient, dacă vrei," zise el, după o expirație lentă. "Concentrându-te pe respirație poți face corpul solid să se dizolve, astfel încât să nu rămână decât partea subtilă, eterică."

Se corectă imediat, spunând că nu este vorba despre dizolvarea corpului fizic, dar că, schimbând focalizarea conștiinței noastre, începem să înțelegem că el nu a fost, de fapt, niciodată solid. Această realizare este exact contrariul a ceea ce se întâmplă când ne maturizăm. Copii fiind, suntem total conștienți de dublul nostru. Pe măsură ce creștem, învățăm să punem un accent din ce în ce mai mare pe partea fizică și mai puțin pe ființa noastră eterică. Ca adulți nu mai avem deloc conștiința existenței laturii noastre subtile.

"Corpul subtil este o masă de energie," explică el. "Nu suntem conștienți decât de învelișul său dur, exterior, iar ca să devenim conștienți de partea eterică trebuie să permitem intenției noastre să se deplaseze înapoi spre aceasta."

Sublinie că între corpul nostru fizic și dublul său subtil există o legătură inseparabilă, dar că acea legătură a fost acoperită de gândurile și sentimentele noastre, ce sunt focalizate exclusiv pe corpul fizic. Pentru a ne deplasa conștiința de pe aparența sa solidă pe dublul său fluid, trebuie să dizolvăm mai întâi bariera care separă cele două aspecte ale ființei noastre.

Am vrut să-l întreb cum putea fi făcut acest lucru, dar mi-a fost imposibil să-mi dau glas gândurilor.

"Recapitularea ne ajută să ne dizolvăm prejudecățile, însă este nevoie de talent și concentrare ca să atingi dublul. Chiar în clipa aceasta tu îți folosești, într-o oarecare măsură, latura eterică. Deși dormi pe jumătate, o parte din tine este trează și în alertă. Mă poate auzi și îmi poate simți prezența."

M-a avertizat că există un pericol considerabil în acțiunea de eliberare a energiei blocată în noi, deoarece dublul este vulnerabil și poate fi foarte ușor vătămat în procesul de deplasare a conștiinței către el.

"Din neatenție, poți crea o breșă în învelișul eteric și pierde, astfel, o cantitate uriașă de energie," mă preveni el, "energie prețioasă, necesară pentru menținerea unui anumit nivel de claritate și control asupra vieții tale."

"Ce este un înveliş eteric ? am întrebat mormăind, de parcă vorbeam în somn.

"Învelişul eteric este luminozitatea care înconjoară corpul fizic," explică el. "Această ţesătură de energie se sfâşie în timpul vieţii de toate zilele. Porţiuni uriaşe din ea se pierd sau se împletesc cu benzile energetice ale altor oameni. Dacă o persoană pierde prea multă forţă vitală, aceasta se îmbolnăveşte sau moare."

Vocea sa m-a calmat într-atât de mult, încât respiram din abdomen, ca în timpul unui somn profund. Căzusem într-o parte, însă nu am simţit pereţii tari ai grotei.

"Respiraţia acţionează atât la nivel fizic, cât şi la cel eteric," explică el, "repară orice vătămare a învelişului energetic şi îl păstrează în putere şi flexibil."

Am dorit să întreb ceva despre recapitularea mea, dar nu am putut formula cuvintele: îmi păreau a fi atât de îndepărtate. Fără să-l întreb, el îmi dădu din nou răspunsul.

"Asta este ceea ce ai făcut în ultimele luni cu recapitularea. Recuperezi filamente din energia învelişului tău energetic, pierdute sau prinse în capcană ca rezultat al vieţii cotidiene. Focalizându-ţi atenţia pe acea interacţiune, tragi înapoi tot ceea ce ai dispersat timp de douăzeci de ani, în mii de locuri."

Apoi, am vrut să-l întreb dacă dublul avea o anumită formă sau culoare. Mă gândeam la aure. Nu mi-a răspuns. După o lungă tăcere, m-am forţat să deschid ochii şi am realizat că eram singură în grotă. M-am străduit să străpung cu privirea întunericul dinlăuntru spre lumina de la intrare, unde îi văzusem prima oară silueta conturându-se. Bănuiam că se dăduse într-o parte şi că aştepta prin împrejurimi să mă strecor afară. În acest timp, am văzut o pată de lumină strălucitoare ce plana la aproximativ şaizeci de centimetri de mine. Această iluzie optică m-a speriat dar, cu toate acestea, m-a vrăjit într-o asemenea măsură, încât nu mi-am putut lua ochii de la ea. Am avut certitudinea paradoxală că lumina era vie şi conştientă că atenţia mea era focalizată asupra ei. Dintr-odată, sfera luminoasă îşi dublă volumul şi se încercui de un inel purpuriu intens.

Înspăimântată, am strâns din ochi, sperând că atunci când îi voi deschide lumina va dispărea şi voi putea părăsi peştera fără să fiu nevoită să trec prin ea. Inima îmi bătea cu

putere în piept şi transpiram. Gâtul mi-era uscat şi contractat. Cu mult efort, mi-am calmat respiraţia. Când am deschis ochii, lumina dispăruse. Am fost tentată să-mi explic întregul eveniment ca fiind un vis, căci mi se întâmplase de nenumărate ori să aţipesc în timpul recapitulării. Dar amintirea maestrului vrăjitor şi a spuselor sale îmi erau atât de vii în minte, încât eram aproape sigură că totul fusese real.

Cu prudenţă, m-am strecurat afară din grotă, m-am încălţat şi am apucat scurtătura spre casă. Clara stătea în faţa uşii de la camera de zi de parcă mă aştepta. Gâfâind, i-am spus pe nerăsuflate că, fie tocmai stătusem de vorbă cu maestrul vrăjitor, fie avusesem un vis extrem de veridic despre el. Ea zâmbi şi-mi făcu un semn subtil cu bărbia, arătând spre fotoliu. Am rămas cu gura căscată. Ei, poftim! Era acelaşi bărbat care fusese cu mine în peşteră cu numai câteva minute în urmă, cu diferenţa că acum, purta alte haine, fiind îmbrăcat cu un pulover cardigan gri, o cămaşă sport şi pantaloni de comandă.

Era mult mai în vârstă decât am crezut, dar şi mult mai viguros. Nu-i puteam aprecia vârsta, putea avea patruzeci de ani, cum, la fel de bine, putea avea şaptezeci. Părea a fi extrem de puternic, fără să fie nici slab, nici corpolent. Avea pielea închisă la culoare şi arăta a fi indian. Nasul îi era proeminent, gura bine conturată, bărbia pătrată şi ochi negri, strălucitori, animaţi de aceeaşi privire intensă pe care o văzusem în grotă. Toate aceste trăsături erau accentuate de o coamă bogată de păr alb şi lucios. Efectul remarcabil pe care i-l dădea părul era acela că nu-l făcea deloc să arate bătrân, aşa cum li se întâmplă de obicei oamenilor cu părul alb. Îmi aduc aminte cât de bătrân părea tatăl meu când a încărunţit şi cum îşi mai vopsea şi ascundea părul sub pălării. Toate astea pentru nimic, căci bătrâneţea i se citea pe chip, pe mâini, pe întregul corp.

"Taisha, dă-mi voie să ţi-l prezint pe John Michael Abelar," zise Clara.

Bărbatul se ridică politicos şi întinse mâna.

"Încântat de cunoştinţă, Taisha," zise el într-o engleză perfectă, în timp ce-mi strângea mâna ferm.

Am vrut să-l întreb ce făcea acolo şi cum îşi schimbase hainele atât de repede şi dacă fusese sau nu, cu adevărat, în grotă. Zeci de alte întrebări îmi trecură prin minte, însă eram

mult prea şocată şi intimidată ca să formulez vreuna. M-am prefăcut a fi calmă şi că sunt departe de a fi atât de neliniştită pe cât eram. Am comentat despre cât de bine vorbeşte engleza şi cât de clar se exprimase când mi-a vorbit în peşteră.

"E drăguţ din partea ta să spui asta," zise el, cu un zâmbet dezarmant. "Dar e normal să vorbesc bine engleza. Sunt un indian Yaqui, născut în Arizona."

"Locuiţi în Mexic, domnule Abelar?" l-am întrebat cu stângăcie.

"Da, locuiesc în această casă," îmi răspunse el. "Locuiesc aici cu Clara."

O privi într-un fel pe care nu-l pot descrie decât ca pe o afecţiune pură. Nu ştiam ce să spun. Încercam un sentiment de timiditate şi, dintr-un motiv necunoscut, mă simţeam jenată.

"Nu suntem soţ şi soţie," zise Clara, vrând parcă să mă liniştească şi au izbucnit amândoi în râs.

În loc să limpezească lucrurile, râsetul lor mă stânjeni şi mai mult. Apoi, spre groaza mea, am recunoscut sentimentul care mă încerca: era pură gelozie. Într-un impuls posesiv inexplicabil, am simţit că acel om îmi aparţinea. Am încercat să-mi ascund disconfortul, punând repede nişte întrebări banale.

"Locuiţi de multă vreme în Mexic?"

"Da," zise el.

"Intenţionaţi să vă întoarceţi în Statele Unite?"

El mă fixă cu ochi necruţători, apoi zâmbi şi spuse fermecător:

"Aceste detalii sunt lipsite de importanţă, Taisha. De ce nu mă întrebi, mai degrabă, despre subiectul discutat în peşteră? A fost ceva neclar?"

La sugestia Clarei ne-am aşezat, noi două pe sofa, iar domnul Abelar pe fotoliul cu spetează înaltă. I-am cerut să-mi spună mai multe despre dublu. Conceptul mă interesa enorm.

"Unii oameni sunt maeştri ai dublului," începu el. "Aceştia pot nu numai să-şi focalizeze conştiinţa pe el, dar şi să îl determine să acţioneze. Majoritatea dintre noi nu avem, totuşi, nici măcar habar de existenţa laturii noastre eterice.

"Ce anume face dublul?" am întrebat.

"Orice dorim noi să facă: să sară peste copaci sau să zboare prin aer, să se micşoreze şi să se mărească, sau să ia

forma unui animal. Poate să cunoască gândurile oamenilor sau să devină el însuşi un gând şi să străbată într-o clipă spaţiul, sfidând distanţe enorme."

"Poate, de asemenea, să se comporte ca fiinţa însăşi," interveni Clara, privindu-mă drept în ochi. "Dacă ştii cum să îl foloseşti, poţi apărea în faţa cuiva şi să-i vorbeşti ca şi cum te-ai afla într-adevăr acolo."

Domnul Abelar aprobă din cap.

"În grotă, mi-ai putut percepe prezenţa cu dublul tău. Şi numai atunci când raţiunea s-a trezit ai început să te îndoieşti că experienţa a fost reală."

"Mai am încă îndoieli," am spus. "Aţi fost cu adevărat acolo?"

"Bineînţeles," replică el, făcându-mi cu ochiul. "La fel de mult pe cât mă aflu acum, aici."

Preţ de câteva clipe m-am întrebat dacă visam. Raţiunea îmi spunea că nu puteam visa. Ca să mă asigur, totuşi, am atins masa: era solidă.

"Cum faceţi asta?" am întrebat, lăsându-mă pe spate, pe canapea.

Domnul Abelar rămase tăcut câteva momente, ca pentru a-şi alege cuvintele.

"Mi-am abandonat corpul fizic şi i-am permis dublului să preia comanda," zise el. "În situaţia în care conştiinţa noastră este conectată cu dublul, legile lumii fizice nu ne pot afecta fiind, mai degrabă, guvernaţi de forţe eterice. Dar atât timp cât conştiinţa ne este ataşată de corpul fizic, mişcările noastre sunt limitate de gravitaţie şi de alte constrângeri."

Tot nu înţelegeam dacă asta însemna că el se putea afla în două locuri diferite, în acelaşi timp. Părând să-mi sesizeze confuzia, continuă:

"Clara mi-a spus că te interesează foarte mult artele marţiale," zise domnul Abelar. "Diferenţa dintre o persoană obişnuită şi un expert în kung fu este că ultimul a învăţat să-şi controleze corpul subtil."

"Profesorii mei de karate obişnuiau să-mi spună acelaşi lucru," am zis eu. "Aceştia insistau asupra faptului că artele marţiale pregătesc latura subtilă a corpului, dar nu am înţeles niciodată la ce se referau."

"Ceea ce voiau să spună, probabil, este că atunci când un practician expert atacă, acesta loveşte punctele vulnerabile din corpul subtil al inamicului său." zise el. "Nu puterea corpului fizic este destructivă, ci deschiderea provocată în corpul eteric al inamicului. Practicianul poate arunca în acea deschizătură o forţă care să sfâşie învelişul energetic pentru a crea o pagubă majoră. Se poate întâmpla ca un individ să primească o lovitură care, la prima vedere, să pară a fi uşoară dar care, câteva ore sau zile mai târziu, să îi fie fatală."

"Este adevărat," aprobă Clara. "Nu te lăsa păcălită de aspectul exterior al mişcărilor sau de ceea ce vezi. Ceea ce nu vezi contează."

Auzisem adesea poveşti similare de la profesorii mei de karate. Când îi întrebasem cum executau acele acţiuni, nu mi-au putut oferi o explicaţie coerentă. La vremea aceea, crezusem că totul se datora faptului că profesorii mei erau japonezi şi că engleza pe care o vorbeau nu le permitea să exprime gânduri atât de complicate. Acum domnul Abelar îmi explica ceva similar şi, deşi stăpânea perfect engleza, tot nu înţelegeam ce voia să spună prin corp subtil sau dublu şi nici cum să-i captezi misterioasele puteri.

Mă întrebam dacă domnul Abelar era maestru în artele marţiale, însă, înainte să-l pot întreba, el continuă:

"Adevăraţii maeştri în artele marţiale, aşa cum Clara mi i-a descris în urma pregătirii ei în China, sunt interesaţi să aibă controlul asupra corpului lor subtil," zise el. "Iar dublul este controlat nu de intelect, ci de intenţia noastră. Nu există nici o cale să-l înţelegi sau să te gândeşti la el într-un mod raţional. Trebuie simţit, deoarece se află în legătură cu anumite fibre luminoase de energie, ce se împletesc cu întreg universul."

Îşi atinse capul şi arătă cu degetul în sus.

"De exemplu, un fir luminos care iese din vârful capului, îi dă dublului scopul şi direcţia. Acesta ţine dublul suspendat şi îl trage în orice direcţie. Dacă doreşte să se deplaseze în sus, tot ce are de făcut este să intenţioneze *în sus*. Dacă vrea să se scufunde în pământ, intenţionează, pur şi simplu, *în jos*. E simplu."

Clara interveni, întrebându-mă dacă îmi aminteam de discuţia noastră din grădină, în ziua în care făceam exerciţiile de respiraţie a soarelui şi anume că trebuia să-mi protejez

întotdeauna creştetul capului. I-am spus că îmi aminteam foarte limpede: de-atunci încoace îmi era teamă să ies din casă fără pălărie pe cap. Apoi m-a întrebat dacă înţelegeam ce-mi spunea domnul Abelar. Am asigurat-o că nu aveam nici o problemă să-l înţeleg, în ciuda faptului că nu pricepeam conceptele la care se referea. În mod paradoxal, deşi nu înţelegeam despre ce vorbeşte, totul îmi părea familiar şi credibil. Clara aprobă din cap şi spuse că lucrurile stăteau în acest mod, deoarece el se adresa în mod nemijlocit unei părţi nu tocmai raţionale din mine, ce dispunea de capacitatea de a înţelege direct lucrurile, în special dacă un vrăjitor îi vorbea astfel.

Ceea ce spunea Clara era adevărat. Ceva din felul lui de-a fi mă liniştea mai mult chiar decât reuşea Clara. Nu era modul lui politicos şi suav de a-mi vorbi, dar ceva din intensitatea ochilor săi mă forţa să ascult şi să-i urmăresc explicaţiile, în ciuda faptului că, din punct de vedere raţional, acestea păreau lipsite de sens. M-am auzit punând întrebări, de parcă ştiam despre ce vorbesc.

"Voi fi oare în stare să am vreodată acces la corpul meu subtil?" l-am întrebat pe domnul Abelar.

"Întrebarea este, Taisha, vrei să o faci?"

Am ezitat o clipă. Din recapitulare aflasem despre mine că eram vanitoasă şi laşă şi că prima mea reacţie era să evit orice mi-ar da prea multă bătaie de cap sau m-ar înfricoşa. Dar, mă caracteriza, de asemenea, şi o curiozitate intensă de a experimenta lucruri ieşite din comun şi, aşa cum îmi spusese Clara odată, aveam o oarecare îndrăzneală nechibzuit de curajoasă.

"Mă interesează foarte mult dublul, aşa că vreau în mod categoric să-l am," am spus.

"Cu orice preţ?"

"Orice, în afară de a-mi vinde corpul," am zis eu lamentabil.

La aceste cuvinte, au izbucnit amândoi în asemenea hohote de râs, încât am crezut că au să cadă sub masă. Nu spusesem asta în spirit de glumă, căci, în realitate, nu puteam şti ce planuri ascunse aveau cu mine. Parcă citindu-mi gândurile, domnul Abelar spuse că era timpul să mă familiarizeze cu unele premise ale lumii lor. Îşi îndreptă spatele şi adoptă o atitudine serioasă.

"Nu ne mai preocupă relaţiile dintre bărbaţi şi femei," zise el. "Aceasta înseamnă că nu ne interesează moralitatea oamenilor, imoralitatea sau chiar amoralitatea acestora. Toată energia noastră este pusă în slujba explorării unor căi noi."

"Îmi poţi da un exemplu de cale nouă, domnule Abelar?" am întrebat.

"Bineînţeles. Ce zici de sarcina în care eşti implicată, recapitularea? Motivul pentru care îţi vorbesc acum este acela că, prin intermediul ei, ai înmagazinat suficientă energie pentru a depăşi unele limite fizice. Ai perceput, fie şi pentru o clipă, lucruri de neconceput, care nu fac parte din inventarul tău obişnuit, ca să folosesc terminologia Clarei."

"Inventarul meu normal este cam ciudat," l-am avertizat eu. "Recapitulându-mi trecutul, am început să înţeleg că eram nebună. De fapt, sunt încă. Dovada este că mă aflu aici şi nu ştiu dacă sunt trează sau visez."

Auzind asta, au izbucnit încă o dată în hohote de râs, de parcă priveau o comedie, iar comicul tocmai îşi spusese poanta.

"Ştiu foarte bine cât eşti de nebună," zise domnul Abelar, pe un ton tranşant. "Dar nu din cauza asta eşti aici, cu noi. Mai mult decât nebună, eşti foarte indulgentă cu tine însăţi. Cu toate acestea, din ziua în care ai sosit aici, contrar celor ce ai putea crede, nu te-ai mai complăcut la fel de mult ca în trecut. Deci, cu toată sinceritatea, aş spune că unele lucruri pe care Clara mi-a povestit că le-ai făcut - cum ar fi intrarea în lumea umbrelor - nu au nimic de-a face cu complacerea sau cu faptul de a fi nebună. E mai degrabă vorba despre o cale nouă, fără de nume şi de neimaginat din punctul de vedere al lumii obişnuite."

Urmă o lungă tăcere, care mă făcu să mă foiesc neliniştită. Am dorit să spun ceva pentru a rupe vraja, însă nu mi-a venit nimic în minte. Ce făcea să fie şi mai dificil, era că domnul Abelar îmi tot arunca priviri piezişe. Apoi, i-a şoptit ceva Clarei la ureche şi au început amândoi să râdă încetişor, ceea ce m-a iritat peste măsură, deoarece, în mintea mea, nu exista nici o îndoială că râdeau de mine.

"Poate ar fi mai bine să merg la mine în cameră," am spus, ridicându-mă.

"Stai jos, nu am terminat încă," zise Clara.

"Nici nu-ţi dai seama cât de mult ne bucură prezenţa ta aici," zise brusc domnul Abelar. "Te găsim amuzantă, pentru că eşti atât de excentrică. Curând vei întâlni o altă membră a grupului nostru, la fel de excentrică ca tine, însă mult mai în vârstă. Văzându-te pe tine, ne aduce aminte de ea când era tânără. De aceea râdeam. Te rog să ne ierţi."

Nu suportam să se râdă de mine, dar scuza ei era atât de sinceră, încât am acceptat-o.

Domnul Abelar reluă discuţia despre dublu, ca şi când nimic altceva nu se spusese între timp.

"Dacă abandonăm ideea de corp fizic, încetul cu încetul sau dintr-o dată, conştiinţa începe să se deplaseze spre latura noastră subtilă. Pentru a uşura acest transfer, corpul fizic trebuie să rămână în calm absolut, suspendat, ca într-un somn profund. Dificultatea constă în a ne convinge corpul fizic să coopereze, căci rareori acceptă să abandoneze controlul."

"Atunci cum să mă desprind de corpul fizic?" am întrebat.

"Îl păcăleşti," zise el. "Îl faci să se simtă ca şi cum ar dormi buştean. Îl linişteşti în mod deliberat, mutându-ţi conştiinţa de la el. Când corpul şi mintea se odihnesc, dublul se trezeşte şi preia controlul."

"Mă tem că nu înţeleg," am spus.

"Nu juca rolul de avocat al diavolului, Taisha," zise Clara sec. "Trebuie să fi făcut asta în peşteră. Ca să poţi percepe *nagualul* trebuie să-ţi fi folosit dublul. Dormeai dusă şi, totuşi, erai conştientă în acelaşi timp."

Ceea ce mi-a atras atenţia în afirmaţia Clarei era felul în care vorbise despre domnul Abelar; îi spuse *nagualul*. Am întrebat-o ce însemna acel cuvânt.

"John Michael Abelar este nagualul," zise ea mândră. "Este ghidul meu; izvorul vieţii şi bunăstării mele. Nu e genul de bărbat care să-mi placă şi, cu toate acestea, este dragostea vieţii mele. Când va fi deveni asta pentru tine, atunci va fi şi nagualul tău. Între timp, pentru tine el este domnul Abelar sau chiar John Michael dacă doreşti."

Domnul Abelar râse de parcă Clara spusese toate acele lucruri doar în bătaie de joc, însă Clara îmi susţinu privirea

îndeajuns de mult timp ca să-mi dea de înțeles că vorbea foarte serios

Tăcerea care a urmat fu, în sfârșit, ruptă de domnul Abelar.

"Pentru a activa corpul subtil, va trebui ca mai întâi să deschizi anumiți centri care funcționează ca porți," continuă el. "Când toate porțile sunt deschise, dublul poate emerge din învelișul său protector. Altfel, va rămâne veșnic încorsetat în interiorul cochiliei sale exterioare."

I-a cerut Clarei să scoată o saltea din debara. A întins-o pe podea și mi-a cerut să mă întind cu fața în sus și cu brațele pe lângă corp.

"Ce ai de gând să-mi faci?" am întrebat suspicioasă.

"Nu ce crezi tu," zise el sec.

Clara chicoti.

"Taishei îi e cam teamă de bărbați," îi explică ea domnului Abelar.

"Nu i-a fost de vreun folos," replică el, făcându-mă să mă simt extrem de stânjenită.

Apoi, întorcându-se cu fața spre mine, mi-a explicat că avea să-mi arate o metodă simplă de a-mi schimba conștiința de pe corpul fizic, pe învelișul eteric care îl înconjoară.

"Întinde-te și închide ochii, dar nu adormi," îmi ordonă el.

Jenată, am făcut așa cum mi-a cerut, simțindu-mă ciudat de vulnerabilă întinsă în fața lor. El îngenunche lângă mine și-mi vorbi cu o voce suavă.

"Imaginează-ți niște fire prelungindu-se din extremitățile corpului tău, începând cu picioarele," zise el.

"Și dacă nu pot să mi le imaginez?"

"Dacă vrei, cu siguranță că poți," zise el. "Folosește-ți toată forța ca să le *intenționezi* la viață."

Continuă, spunând că nu era tocmai vorba despre a-mi imagina acele fire, ci, mai degrabă, un act misterios de extragere a acestora din extremitățile corpului, începând de la degetele picioarelor și continuând până sus, în vârful capului. Îmi explică, de asemenea, că trebuia să simt cum din tălpile picioarelor îmi emanau fire ce coborau pe sub corp și se prelungeau în lungul lui, înfășurându-l, până în spatele capului. Altele, ce radiau din

centrul frunții, se dirijau în sus și apoi în jos, prin fața corpului, până la picioare, formând astfel un înveliș sau un cocon de energie luminoasă.

"Practică acest exercițiu până când îți vei putea abandona corpul fizic și plasa atenția, la dorință, pe coconul tău luminos," zise el. "În cele din urmă, vei putea crea și susține acel cocon cu un singur gând."

Am încercat să mă relaxez. Vocea sa era liniștitoare, avea un timbru fascinant: câteodată părea să vină de undeva din apropiere, altădată de foarte departe. M-a avertizat că dacă descopeream în corp vreun loc în care coconul era rigid sau din care firele erau dificil de extras, sau în care reculau, acela constituia locul în care corpul era slab sau vătămat.

"Poți repara acele porțiuni permițând dublului să-și desfășoare învelișul luminos," zise el.

"Și cum fac asta?"

"*Intenționând*-o, dar nu cu gândurile," zise el. "Fă-o cu *intenția*, care este nivelul de sub gânduri. Ascultă-mă cu atenție, caut-o în spatele gândurilor, departe de ele. Intenția este atât de diferită de gânduri, încât nici nu putem vorbi despre ea; n-o putem nici măcar simți. Dar o putem, cu siguranță, folosi."

Nu puteam nici măcar concepe cum să intenționez cu intenția. Domnul Abelar spunea că nu ar trebui să-mi fie prea greu să creez acel înveliș, deoarece în ultimele patru luni proiectasem în afară, fără să știu, astfel de fire eterice în timpul recapitulării. Îmi sugeră să încep prin a mă concentra pe respirație. După un timp ce mi s-a părut a fi ore întregi și în care trebuie să fi ațipit o dată sau de două ori, am reușit, în cele din urmă, să simt o căldură ce mă furnica în picioare și în cap. Căldura se întinse pentru a forma un inel ce îmi încercuia corpul în lungime.

Cu o voce plăcută, domnul Abelar îmi reaminti că trebuia să-mi focalizez atenția pe căldura exterioară corpului meu și să încerc să o întind spre în afară, împingând-o dinspre interior și lăsând-o să se extindă.

M-am concentrat pe respirație până când toate tensiunile din corp au dispărut. Relaxându-mă și mai mult, am lăsat căldura ce mă furnica să-și urmeze cursul; nu s-a deplasat în afară și nici nu s-a extins. În schimb, s-a contractat, până când am simțit că stăteam pe un balon uriaș, ce plutea în spațiu. Am

încercat un moment de panică, respirația mi s-a oprit și, pentru o clipă, am simțit cum mă sufocam. Apoi, ceva din afara mea a preluat controlul și a început să respire în locul meu. Valuri de energie mă învăluiră, dilatându-se și contractându-se până când totul se întunecă în jurul meu și nu mi-am mai putut focaliza atenția pe nimic.

13

M-am trezit, auzind-o pe Clara spunându-mi să mă ridic în capul oaselor. Mi-a luat mult timp să o fac, mai întâi pentru că eram complet dezorientată şi, mai apoi, pentru că picioarele îmi erau amorţite. Văzându-mi dificultatea, Clara mă apucă de subţiori şi mă trase în faţă, apoi îmi aşeză câteva perne în spate ca să pot sta fără ajutorul ei. Mă aflam în patul meu, îmbrăcată cu cămaşa mea de noapte. Judecând după lumina de afară, trebuia să fie după-amiază târziu.

"Ce s-a întâmplat?" am murmurat. "Am dormit toată noaptea?"

"Da," răspunse Clara. "Mi-am făcut griji pentru tine. Te-ai prăbuşit în abisul unei stări de insenzitivitate perceptuală şi nimeni nu putea să ajungă la tine. Aşa că, am decis să te lăsăm să dormi până-ţi trece."

M-am aplecat în faţă şi mi-am frecat picioarele până când furnicăturile au dispărut. Eram încă ameţită şi nejustificat de nervoasă.

"Va trebui să-mi vorbeşti până când îţi vii din nou în fire," zise Clara, pe tonul său cel mai autoritar. "Aceasta este una din acele situaţii în care îţi face bine să vorbeşti."

"N-am chef să vorbesc," am zis, prăbuşindu-mă înapoi pe perne.

Mă trecuse un val de transpiraţie rece, iar mâinile şi picioarele îmi erau fără vlagă şi le simţeam ca de cauciuc.

"Mi-a făcut ceva domnul Abelar?"

"Nu cât timp m-am uitat eu la el," replică ea şi râse jovial la gluma făcută.

Îmi luă mâinile într-ale sale şi-mi frecă dosul acestora, încercând să mă readucă în simţire.

Nu prea aveam chef de glumă.

"Ce s-a întâmplat, cu adevărat, Clara?" am întrebat. "Nu-mi aduc aminte nimic."

Se aşează comod pe colţul patului.

"Prima întâlnire cu nagualul a fost prea mult pentru tine," zise Clara. "Eşti prea slabă, asta s-a întâmplat. Însă nu vreau să te gândeşti la acest lucru, pentru că te descurajezi aşa de uşor. De asemenea, nu vreau nici să citeşti printre rânduri, cum eşti în stare să faci şi să tragi concluzii greşite."

"Din moment ce nu ştiu ce se întâmplă, cum vrei să citesc printre rânduri?" am spus, clănţănind din dinţi.

"Sunt sigură că vei găsi o cale," zise Clara cu un oftat. "Eşti expertă în trasul concluziilor. Din nefericire, a celor greşite. Şi nu contează că nu ai habar ce se întâmplă, pentru că-ţi închipui întotdeauna că ştii."

Trebuia să admit că uram situaţiile ambigue. Mă puneau totdeauna în dezavantaj. Voiam să ştiu ce s-a întâmplat, pentru a fi pregătită pentru orice eventualitate.

"Mama ta te-a învăţat să fi o femeie perfectă," zise Clara. "Studiind împrejurimile, femeile perfecte deduc tot ceea ce au nevoie să ştie, în special atunci când este implicat un bărbat. Ele pot anticipa cele mai subtile dorinţe ale acestuia şi sunt întotdeauna conştiente de schimbările survenite în dispoziţia lui, deoarece ele cred că aceste schimbări au fost cauzate de ceva ce ele însele au spus sau făcut. În consecinţă, simt că depinde de ele să-şi satisfacă bărbaţii.

Privindu-mă, prin intermediul recapitulării, acţionând tot timpul în acest fel, a trebuit să recunosc, spre ciuda mea, că aprecierea Clarei era corectă. Eram bine antrenată. Aveam nevoie doar de o privire, de un suspin ori să aud tonul vocii tatălui meu pentru a şti exact ce gândea sau simţea. Acelaşi lucru era valabil în ceea ce-i privea pe fraţii mei. Mă făceau să reacţionez şi la cele mai indicii. Mai rău decât atât, era de-ajuns să-mi închipui că un bărbat nu mă plăcea şi mă dădeam peste cap ca să-i fac pe plac.

Clara mă înghionti uşor cu cotul, parcă pentru a-mi atrage atenţia.

"Dacă am fi fost singure astă noapte, n-ai fi leşinat atât de dramatic," zise ea, afişând un zâmbet enervant.

"Ce vrei să insinuezi, Clara? Că îl găsesc atrăgător pe domnul Abelar?"

"Exact. Când există un bărbat prin preajmă, suferi o transformare instantanee. Devii femeia care ar face orice pentru atenţia unui bărbat, inclusiv să leşine."

"Îngăduie-mi să nu fiu de acord cu tine," am spus. "Crede-mă că nu am vrut să-i fiu pe plac domnului Abelar."

"Gândeşte-te, nu te apăra doar," zise Clara. "Eu nu te atac. Îţi arăt doar ceea ce eu însămi obişnuiam să simt şi să fac."

În adâncul sufletului meu, ştiam despre ce vorbea Clara. Domnul Abelar avea un farmec extraordinar, astfel încât, în ciuda vârstei sale, îl găseam extrem de atractiv. Cu toate acestea, am ales să nu recunosc acest lucru nici în faţa Clarei şi nici măcar faţă de mine însămi. Spre uşurarea mea, ea abandonă subiectul.

"Te înţeleg perfect, pentru că am avut şi eu un John Michael al meu," zise ea. "Era nagualul Julian Grau, fiinţa cea mai frumoasă şi mai veselă care a existat vreodată. Era fermecător, maliţios şi amuzant, cu adevărat de neuitat. Toată lumea îl adora, inclusiv John Michael şi restul familiei mele. Sărutam cu toţii pământul pe unde călca."

Ascultând-o pe Clara slăvindu-şi profesorul, îmi trecu prin minte că petrecuse prea multă vreme în Orient. Mă tulburase întotdeauna adoraţia obscenă pe care discipolii în karate o împărtăşeau pentru învăţătorii lor, sau *sensei*. Şi aceştia sărutau practic pământul pe care călcau profesorii lor, plecându-şi capetele până la podea în semn de supunere, ori de câte ori maestrul intra în cameră. Nu i-am spus asta Clarei, însă aveam senzaţia că se umilea venerându-şi în asemenea măsură profesorul.

"Nagualul Julian ne-a învăţat tot ceea ce ştim," continuă ea, necunoscându-mi gândurile. "Şi-a dedicat viaţa ca să ne conducă spre libertate. L-a pregătit în mod special pe nagualul John Michael Abelar, pregătire care l-a făcut apt să devină noul nagual."

"Vrei să spui că nagualii sunt ca regii, Clara?" am întrebat, dorind s-o fac să sesizeze pericolul unei veneraţii peste măsură

"Nu. Nicidecum. Nagualii sunt lipsiți de orice grad de importanță de sine," zise ea. "Și tocmai din acest motiv îi putem adora."

"Ceea ce voiam să aflu, Clara, este dacă aceștia își moștenesc postul?" m-am corectat cu repede.

"Ah, da! Bineînțeles că își moștenesc postul, dar nu asemeni regilor. Regii sunt copii de regi. În schimb, nagualul trebuie să fie ales de spirit. Căci, dacă nu este ales de spirit, acesta nu se poate impune singur ca lider. Pentru început, nagualul este o persoană cu o energie extraordinară, dar nu poate deveni nagual decât după ce a fost învățat regula nagualilor."

Am urmărit explicația Clarei, care, în mod inexplicabil, m-a neliniștit. Gândindu-mă puțin, am realizat că partea care mă deranja era aceea că spiritul trebuia să facă selecția.

"Cum decide spiritul pe cine trebuie să aleagă?" am întrebat.

Clara clătină din cap.

"Ăsta, draga mea Taisha, este misterul misterelor," zise ea încet. "Tot ceea ce un nagual poate face este să îndeplinească comenzile spiritului sau să eșueze în mod jalnic."

Mă gândeam la domnul Abelar și mă întrebam care erau comenzile pe care i le pregătea spiritul. Mi-am amintit, de asemenea, ce-mi spusese Clara, că era posibil ca, într-o zi, să devină și nagualul meu.

"Apropo, unde este domnul Abelar?" am întrebat, încercând să par indiferentă.

"A plecat noaptea trecută, când a înțeles că ți-ai pierdut cunoștința."

"Se va întoarce?"

"Desigur, locuiește aici."

"Unde Clara, în latura sudică a casei?"

"Da, pentru moment, acolo. Nu chiar în clipa aceasta," se corectă ea, "dar în prezent. Cândva a locuit cu mine, în partea dreaptă a casei. Eu am grijă de el."

Am simțit un acces de gelozie atât de crunt, încât m-a traversat un val de energie.

"Dar parcă spuneai că nu este soțul tău, nu-i așa?" am întrebat, cu cea mai supărătoare grimasă în colțul gurii.

Clara izbucni într-un râs cumplit care o făcu să cadă pe spate în pat, făcând-o să se sufoce.

"Nagualul John Michael Abelar a depăşit toate aspectele faptului de a fi un bărbat," mă asigură ea, ridicându-se din nou. "Ce vrei să spui?"

"Vreau să spun că nu mai este o fiinţă umană. Dar nu-ţi pot explica toate astea, deoarece mie îmi lipseşte subtilitatea, iar ţie capacitatea de a mă înţelege. După părerea mea, motivul care l-a determinat pe nagual să-ţi ofere acele cristale este tocmai inabilitatea mea de a-ţi explica anumite lucruri."

"Ce inabilitate, Clara? Te exprimi perfect."

"Atunci tu eşti cea care nu înţelege perfect."

"Dar e stupid!"

"Atunci cum se face că nu-ţi pot împărtăşi ce suntem şi ce anume avem de gând cu tine?"

Am inspirat adânc de câteva ori, ca să-mi liniştesc nervozitatea din stomac.

"Ce-ai de gând cu mine, Clara?" am întrebat, căzând încă o dată pradă panicii.

"Îmi este foarte greu să-ţi explic," începu ea. "Tu şi cu mine aparţinem categoric aceleiaşi tradiţii. Eşti parte integrantă din ceea ce noi reprezentăm. De aceea, suntem constrânşi să te pregătim."

"La cine te referi când spui 'noi'? La tine şi la domnul Abelar?"

Clara aşteptă o clipă înainte de a-mi răspunde, acordându-şi parcă răgaz să găsească răspunsul potrivit.

"După cum ţi-am spus deja, suntem mai mult de doi," zise ea. "De fapt, eu nu sunt tocmai învăţătoarea ta. Şi nici nagualul John Michael nu este. E vorba despre altcineva."

"Aşteaptă, Clara. Mă zăpăceşti din nou. Cine este această persoană la care te referi?"

"O altă femeie ce-ţi seamănă leit, dar mai în vârstă şi infinit mai puternică decât tine. Eu te îndrum numai. Sunt însărcinată să te pregătesc, să te ajut să acumulezi suficientă energie prin recapitulare, ca să poţi întâlni această altă persoană. Crede-mă, prezenţa ei este mult mai devastatoare decât cea a nagualului."

"Nu înțeleg ce încerci să-mi spui. Îmi sugerezi că este periculoasă și o să-mi facă rău?"

"Asta-i problema atunci când încerc să-ți răspund la întrebări," zise Clara. "Devii confuză pentru că noi două avem numai o legătură superficială. Tu îmi pui o întrebare, așteptând un răspuns clar și răspicat, menit să te satisfacă, iar eu îți dau un răspuns care mă satisface pe mine, dar care pe tine te aruncă în brațele confuziei. Îți recomand ca, pe viitor, fie să nu-mi mai pui întrebări, fie să iei răspunsurile mele așa cum sunt."

Doream să aflu mai multe despre planurile domnului Abelar cu mine și ale acestei alte femei. Sperând că o voi face pe Clara să-mi spună totul, i-am promis că de-acum înainte îi voi cântări toate răspunsurile cu atenția meritată, însă fără panică sau agitație.

"În regulă, hai să vedem ce zici despre asta," mă anunță ea cu titlu de încercare. "Îți voi povesti ce ți-a spus nagualul noaptea trecută, înainte să leșini în fața lui. Dar, cum eu nu sunt un bărbat, fără îndoială că vei reacționa în mod diferit cu mine, decât ai făcut-o când ți-a vorbit nagualul. S-ar putea chiar să mă asculți."

"Dar nu-mi amintesc să-mi fi spus ceva după ce am adormit pe saltea," am protestat.

Făcu o pauză și-mi căută fața, pentru ceva semne de recunoaștere, credeam eu. Dădu din cap, pentru a face remarcat faptul că nu a găsit niciunul, deși am încercat să par cât se poate de calmă și atentă și, ca să o liniștesc, am și zâmbit chiar.

"Ți-a vorbit despre toate ființele care trăiesc în această casă," începu Clara. "Ți-a spus că toți sunt vrăjitori, inclusiv Manfred."

La auzirea numelui său, am avut un declic interior.

"Știam eu," am izbucnit, fără să gândesc.

Găseam ideea că Manfred ar fi vrăjitor perfect credibilă, deși nu aveam nici cea mai vagă noțiune de ce ar fi astfel. I-am spus Clarei că la un moment dat trebuie să fi nutrit deja acel gând, deși tot nu știam cu exactitate ce era un vrăjitor.

"Ba, bineînțeles că știi," mă asigură ea cu un zâmbet larg.

"Dar îți spun că nu știu."

Clara se uită la mine consternată.

"Eşti sigură că nu-ţi aduci aminte că nagualul ţi-a explicat toate astea?"

"Nu, te asigur."

"Pentru noi, un vrăjitor este persoana care, prin disciplină şi perseverenţă, poate rupe bariera percepţiei naturale," zise Clara cu un aer ceremonios.

"Mă rog, asta nu-mi limpezeşte mai mult lucrurile," am spus. "Cum poate Manfred să facă tot ce spui?"

Părea să-mi evalueze confuzia.

"Mi se pare că avem iarăşi o neînţelegere, Taisha. Eu nu vorbesc numai despre Manfred. Nu ţi-a intrat încă în cap că toţi cei care ne aflăm în această casă suntem vrăjitori. Nu numai nagualul, Manfred şi cu mine, dar şi ceilalţi paisprezece pe care nu i-ai întâlnit încă. Suntem cu toţii vrăjitori, fiinţe abstracte. Dacă doreşti să te gândeşti la vrăjitorie ca la ceva concret, ce implică ritualuri şi poţiuni magice, tot ce-ţi pot spune este că există asemenea vrăjitori, dar că nu în această casă îi vei găsi."

Era evident că ne gândeam la lucruri diferite. Eu vorbeam despre Manfred, iar ea despre oameni pe care nu-i văzusem niciodată în viaţa mea. Numai în clipa în care Clara mi-a spus-o răspicat, am înţeles că ea, domnul Abelar şi toţi ceilalţi încă nevăzuţi, la care se referea neîncetat, erau vrăjitori. Aducându-mi aminte de sfatul său, am preferat să renunţ să mai pun întrebări suplimentare şi am păstrat tăcerea.

Ea continuă să-mi explice că, prin dezvoltarea capacităţii lor de percepţie, vrăjitorii abstracţi căutau libertatea, în timp ce vrăjitorii concreţi, cum erau cei tradiţionali din Mexicul antic, căutau puterea şi satisfacţia personală prin mărirea importanţei de sine.

"Ce este rău în a căuta satisfacţie personală?" am întrebat, luând o înghiţitură de apă dintr-un pahar aflat pe masa de la căpătâiul patului.

"Bizuie-te pe Taisha să ia partea vrăjitorilor concreţi," zise ea, uitându-se cu îngrijorare. "Nu-i de mirare că nagualul ţi-a dat acele săgeţi de cristal."

În ciuda promisiunii mele de-a rămâne calmă, la menţionarea cristalelor, m-au traversat valuri de nervozitate. Crampele din stomac erau atât de dureroase, încât eram sigură că aveam să mă aleg cu o viroză intestinală.

"Îmi este aproape imposibil să-ţi explic ce facem şi cu atât mai greu să te fac să înţelegi de ce o facem." zise Clara "Acele întrebări va trebui să i le pui învăţătoarei tale."

"Învăţătoarei mele?"

"Taisha, nu mă asculţi. Ţi-am spus deja că ai o învăţătoare. Nu ai întâlnit-o încă, deoarece nu ai energia necesară. Îţi trebuie de zece ori mai multă să o întâlneşti pe ea, decât ţi-a trebuit să-l întâlneşti pe nagual, iar tu nu ţi-ai revenit încă după şocul acelei întâlniri. Eşti albă ca varul."

"Cred că am făcut o viroză," am zis, simţind că mă ia din nou ameţeala.

Clara clătină din cap.

"Iar eu cred că suferi de o autocompătimire în toată legea," aruncă ea înainte să continue. "Nagualul îţi va putea explica, de asemenea, orice doreşti să ştii. Singura problemă este că tu crezi că este un bărbat, şi dacă îţi vorbeşte pentru mai mult de câteva minute, poţi fi sigură că-ţi vei intra din nou în vechiul tău rol de femeie tradiţională. De aceea profesorul tău trebuie să fie o femeie."

"Nu faci prea mult caz de chestia asta cu femeia şi bărbatul?" am zis, încercând să mă dau jos din pat.

M-am simţit slăbită şi picioarele îmi tremurau. Camera a început să se învârtească cu mine şi aproape că am leşinat. Clara m-a apucat de braţ la timp.

"Vom afla în curând dacă fac prea mult caz," zise ea. "Hai să mergem afară şi să ne aşezăm la umbra unui copac. Poate că aerul curat te va ajuta să-ţi vii în fire."

Cu ajutorul ei, mi-am pus o jachetă lungă şi nişte pantaloni, iar ea m-a condus ca pe un invalid afară din cameră, spre patio-ul din spate.

Ne-am aşezat pe nişte rogojini sub enormul zapote ce umbrea aproape întreaga terasă. Odată, o întrebasem pe Clara dacă puteam să mănânc fructul acestuia. Mi-a făcut semn să tac din gură spunând:

"Mănâncă, dar nu vorbi despre asta."

Am făcut ce mi-a spus, dar m-am simţit vinovată de atunci încoace, de parcă insultasem acel copac.

Am stat în tăcere, ascultând frunzele care fremătau în vânt. Era răcoare şi linişte afară, ceea ce m-a relaxat şi m-a

liniştit din nou. După o vreme, Manfred apăru agale de după colţul casei, unde avea o cameră cu un panou pivotant tăiat în uşă, care îi permitea să intre şi să iasă când dorea. Se apropie de mine şi începu să-mi lingă mâna. M-am uitat în ochii lui însufleţiţi şi am ştiut că eram cei mai buni prieteni. Dând curs unei invitaţii nerostite parcă, se instală de-a curmezişul în poala mea, făcându-se comod. L-am bătut uşor pe blana lui mătăsoasă, simţind cea mai profundă afecţiune pentru el. Animată de o compasiune inexplicabilă, m-am întins spre el şi l-am îmbrăţişat. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că plângeam, căci îmi părea atât de rău pentru el.

"Unde îţi sunt cristalele?" mă întrebă Clara. Vocea sa dură mă aduse la realitate.

"În camera mea," am răspuns, dându-i drumul lui Manfred ca să-mi şterg ochii cu mâneca jachetei.

Manfred aruncă o privire Clarei care se uita dezaprobator, sări din poala mea şi traversă aleea pentru a se aşeza sub un copac din apropiere.

"Ar trebui să le porţi cu tine tot timpul," îmi aruncă ea. "După cum ştii deja, arme ca acele cristale nu au nimic de-a face cu războiul sau pacea. Poţi fi oricât de pacifistă doreşti, dar tot vei avea nevoie de arme. De fapt, ai nevoie de ele chiar acum, ca să-ţi poţi înfrânge inamicii."

"Dar nu am nici un inamic, Clara," am zis eu, pufnind. "Nimeni nu ştie nici măcar că exist."

Clara se aplecă spre mine.

"Nagualul ţi-a dat acele cristale pentru a te ajuta să-ţi distrugi inamicii," repetă ea încet. "Dacă le ai cu tine în această clipă îţi vei putea efectua pasele magice cu ele, iar asta te va ajuta să-ţi nimiceşti supărătoarea milă de sine."

"Dar nu mie îmi plângeam de milă, Clara," am zis, apărându-mă. "Mi-era milă de săracul Manfred."

Clara râse şi dădu din cap.

"Nu are nici un sens să-ţi pară rău pentru Manfred. Indiferent de forma în care se află, el este un luptător. Pe de altă parte, autocompătimirea se află în tine şi se exprimă în variate feluri. Chiar în clipa aceasta o numeşti 'milă pentru Manfred'."

Ochii au început să-mi lăcrimeze din nou pentru că, odată cu sentimentul meu de nesiguranţă, eram într-adevăr un

puţ de milă fără fund. complet centrat pe propria-mi fiinţă Recapitulasem îndeajuns pentru a-mi da seama că această reacţie o moştenisem de la mama. care şi-a plâns de milă toată viaţa sau. cel puţin. toată viaţa petrecută cu mine Din moment ce fusese singura expresie personală întâlnită vreodată la ea. am sfârşit prin a învăţa să simt şi eu acelaşi lucru.

"Ar trebui să ţii armele de cristal între degete şi să practici pasele magice îndreptându-le către inima inamicilor tăi nevăzuţi, cum ar fi importanţa de sine. disimulată sub formă de autocompătimire. indignare morală sau tristeţe îndreptăţită." continuă Clara.

Nu eram în stare să fac altceva decât să mă uit la ea. cuprinsă de consternare. Ea continuă să mă acuze că sunt slabă. că mă prăbuşesc la cea mai mică presiune ce se exercită asupra mea. Însă cel mai tare m-a durut când a afirmat că lunile mele de recapitulare nu au servit la nimic. că nu au fost altceva decât reverie deşartă. pentru că tot ce realizasem fusese să-mi amintesc cu nostalgie despre eu-l meu minunat sau să mă afund în milă. amintindu-mi de momentele mele mai puţin agreabile

Nu înţelegeam de ce mă ataca cu asemenea răutate Într-un acces de furie. urechile s-au pornit să-mi ţiuie Am început să plâng nestăpânit. urându-mă pentru că îi dădusem Clarei ocazia să mă răscolească într-o asemenea măsură. Îi auzeam cuvintele ca venind de undeva de foarte departe. cuvinte ce spuneau: "... importanţa de sine. lipsa scopului. ambiţia nestăvilită. senzualitatea neverificată. laşitatea Lista inamicilor care încearcă să-ţi zădărnicească zborul spre libertate este nesfârşită şi trebuie să lupţi neobosit împotriva lor"

Mi-a cerut să mă calmez. Mi-a spus că încercase doar să-mi ilustreze faptul că atitudinile şi sentimentele proprii sunt adevăraţii noştri inamici şi că sunt la fel de dăunători şi de periculoşi ca orice bandit. înarmat până-n dinţi. întâlnit pe stradă.

"Nagualul ţi-a dat acele cristale pentru a te ajuta să-ţi reasamblezi energia." zise ea "Sunt extraordinare pentru concentrarea şi fixarea atenţiei Aceasta este o calitate a cristalelor de cuarţ. în general. şi intenţia specifică a acestora. în particular. Pentru a o realiza. tot ce ai de făcut este să practici pasele magice cu ele."

Aş fi vrut să am cristalele cu mine. În loc de asta m-am uitat în ochii strălucitori şi plini de înţelegere ai lui Manfred. Îmi trecu prin minte gândul că ochii lui reflectau lumina exact cum o făcuseră cristalele de cuarţ mai devreme. Pentru o clipă, mi-au susţinut privirea şi, uitându-mă în ei, o certitudine iraţională mi se revărsă în minte. Ştiam că Manfred era un vrăjitor din tradiţia antică, spiritul unui vrăjitor care fusese, cumva, prins în capcana unui trup de câine. În clipa în care am gândit acest lucru Manfred a lătrat scurt, în semn de confirmare parcă.

M-am întrebat, de asemenea, dacă nu cumva el fusese cel care găsise cristalele pentru mine în vreo peşteră sau dacă nu-l condusese pe nagual la ele, în acelaşi fel în care mă condusese în locul meu de observaţie favorit, de pe colinele ce se înălţau deasupra casei şi terenurilor dimprejur.

"M-ai întrebat odată cum se făcea că ştiam atât de multe lucruri despre cristale," zise Clara, întrerupându-mi şirul gândurilor. "La vremea aceea nu ţi-am putut spune, pentru că nu-l întâlnisesi încă pe nagual. Acum, că l-ai cunoscut, îţi pot spune că..."

Trase puternic aer în piept şi se aplecă spre mine.

"... suntem vrăjitori din aceeaşi tradiţie cu cei din antichititate. Am moştenit toate incantaţiile şi ritualurile esoterice ale vechilor vrăjitorilor dar, deşi ştim cum să le folosim, nu ne interesează să le punem în practică."

"Manfred este un vrăjitor din antichitate!" am exclamat într-o uimire sinceră, uitând însă că nu-i pomenisem nimic despre speculaţiile mele mentale.

Clara mă privi de parcă îşi punea întrebări relativ la sănătatea mea mintală, după care izbucni atât de tare în râs, încât conversaţia noastră s-a întrerupt. L-am auzit pe Manfred lătrând, de parcă râdea şi el. Dar partea cea mai ciudată era că aş fi putut jura că, fie râsul Clarei avea ecou, fie altcineva se ascundea după colţul casei şi râdea, în egală măsură.

M-am simţit ca o imbecilă. Pe Clara nu o interesa să audă detalii despre lumina care se reflecta în ochii lui Manfred.

"Ţi-am spus că eşti înceată şi nu chiar atât de inteligentă cât îţi închipui, dar nu m-ai crezut," mă dojeni ea. "Nu te îngrijora însă, pentru că niciunul dintre noi nu este atât de

deştept cum se crede. Suntem cu toţii nişte maimuţe arogante, proaste şi încăpăţânate."

Îmi dădu o castană peste cap pentru a-mi exemplifica la ce se referea. Nu mi-a plăcut să fiu făcută maimuţă grea de cap, dar eram atât de încântată de descoperirea mea, încât am lăsat remarca să treacă pe lângă mine.

"Nagualul a avut multe alte motive pentru care ţi-a dat acele cristale," continuă Clara, "dar va trebui să ţi le explice singur. Un lucru ştiu sigur, că va trebui să-ţi faci un sac pentru ele."

"Ce fel de sac?"

"O teacă din orice material ţi se pare potrivit. Poţi folosi piele de căprioară, fetru sau material matlasat, sau chiar lemn, dacă aşa doreşti."

"Tu ce fel de sac ţi-ai făcut pentru ale tale, Clara?"

"Eu nu am avut cristale," zise ea, "dar am lucrat cu ele cândva, în tinereţe."

"Vorbeşti de parcă ai fi bătrână. Cu cât te privesc mai mult, cu atât îmi pari mai tânără."

"Asta pentru că fac o mulţime de pase magice ca să creez această iluzie," replică ea, râzând cu o candoare de copil. "Vrăjitorii crează iluzii. Uită-te numai la Manfred!"

La auzirea numelui său, Manfred scoase capul din spatele copacilor şi se uită la noi. Am avut strania senzaţie că ştia că vorbim despre el şi că nu voia să piardă un singur cuvânt din conversaţia noastră.

"Ce e cu Manfred?" am întrebat, coborând în mod automat vocea.

"Ai jura că e câine," zise Clara şoptind. "Dar aceasta este doar puterea lui de a crea iluzii," spuse ea, înghiontindu-mă şi făcându-mi cu ochiul în mod conspirativ. "Vezi, ai absolută dreptate, Taisha. Manfred nu este deloc un câine."

Nu puteam să spun dacă mă linguşea ca să fiu de acord cu ea de dragul lui Manfred - căci de-acum el se ridicase şi asculta, în mod categoric, fiecare cuvânt al nostru - sau dacă vorbea într-adevăr serios când spunea că Manfred nu este câine. Înainte să mă pot decide, un zgomot strident ce venea din casă i-a făcut pe Clara şi Manfred să sară în picioare şi să se grăbească într-acolo. Am vrut să-i urmez şi eu, dar Clara s-a întors către mine şi mi-a spus aspru:

"Tu rămâi unde eşti. Mă întorc imediat."

Şi intră în fugă în casă, cu Manfred urmând-o îndeaproape.

14

Săptămânile au trecut, apoi lunile, fără să acord prea multă atenție datei și orelor. Clara, Manfred și cu mine trăiam în perfectă armonie. Clara încetase să mă mai insulte sau poate că eu încetasem să mă mai simt insultată. Îmi petreceam timpul recapitulând și practicând kung fu cu Clara și Manfred care, la cele aproape cincizeci de kilograme de oase și mușchi ale sale, era un adversar de temut. Eram convinsă că o lovitură de cap a lui Manfred echivala cu o lovitură de pumn a unui boxer profesionist.

Singurul lucru care mă îngrijora era o contradicție pe care nu o puteam rezolva. În timp ce Clara susținea că nivelul meu energetic era, indiscutabil, în creștere, din moment ce acum eram capabilă să conversez cu Manfred, eu credeam, dimpotrivă, contrariul, că mă prăbușeam din nou, încet, în letargie.

Ori de câte ori mă aflam singură cu Manfred, eram stăpânită de o legătură de afectivitate imposibil de descris. Practic, îl adoram. Și tocmai acest sentiment de dragoste oarbă a creat o punte între noi, astfel încât, din când în când, Manfred îmi putea transmite gândurile și stările lui. Știam că sentimentele lui erau simple și directe, ca ale unui copil. Simțea fericire, disconfort, mândrie față de orice realizare și teamă, care era imediat manifestată sub formă de furie. Dar trăsăturile pe care le găseam admirabile la el erau curajul și capacitatea sa de compasiune. Am simțit că-i părea sincer rău pentru Clara că arăta ca o broască râioasă. Cât privește curajul, Manfred era unic. Curajul său era cel al unei ființe evoluate, conștientă de întemnițarea ei. Pentru mine, Manfred era o ființă singură, dincolo de puterea noastră de înțelegere. Și, fără un curaj fără seamăn, nimeni nu

putea înfrunta acea singurătate impusă. în felul în care o făcea el.

Într-o după-amiază. după ce m-am întors de la peşteră. m-am aşezat să mă odihnesc la umbra zapote-ului. Manfred veni lângă mine. se culcă peste picioarele mele şi adormi instantaneu. Ascultându-i sforăiturile şi simţindu-i greutatea călduroasă în poală. îmi dădu o stare de somnolenţă. Trebuie să fi adormit. pentru că m-am deşteptat brusc dintr-un vis în care mă certam cu mama despre avantajele faptului de a nu aranja argintăria în dulap. după ce a fost spălată. Domnul Abelar mă fixa cu ochi pătrunzători şi reci. Privirea sa. atitudinea corpului. trăsăturile extrem de bine definite şi concentrarea lui. mi-au dat impresia generală că era un vultur. M-a umplut de teamă şi venerație în acelaşi timp.

"Ce s-a întâmplat?" am întrebat.

Temperatura şi lumina se schimbaseră. Era aproape întuneric: luminile amurgului căzuseră peste patio.

"S-a întâmplat că Manfred a pus stăpânire pe tine şi îţi foloseşte energia ca un diavol împielițat." zise el cu un zâmbet larg. "A făcut la fel şi cu mine. Se pare că există o relaţie serioasă între voi doi. Încearcă să-l strigi *sapito*. să vedem dacă se supără."

"Nu. nu pot să fac asta." am zis. trecându-mi degetele prin părul lui Manfred. "E frumos şi solitar şi nu seamănă nicidecum cu o b-r-o-a-s-c-ă r-â-i-o-a-s-ă."

Mi s-a părut absurd că spusesem cuvântul pe litere. însă ceva în mine nu dorea să rişte să-l jignească pe Manfred.

"Dar şi broaştele râioase sunt frumoase şi solitare." zise domnul Abelar cu o licărire în ochi.

Împinsă de o curiozitate neaşteptată. m-am aplecat peste Manfred şi i-am şoptit la ureche: "*Sapito*". nutrind doar cele mai frumoase sentimente pentru el. Manfred căscă. plictisit parcă de empatia mea.

Domnul Abelar râse.

"Hai să intrăm în casă." zise el. "înainte ca Manfred să te vlăguiască de toată energia. În plus. este mai cald acolo."

L-am dat pe Manfred la o parte din poala mea şi l-am urmat pe domnul Abelar în casă. Mi-am luat un aer foarte ceremonios pe când m-am aşezat în camera de zi. profund conştientă

de faptul că mă aflam singură cu un bărbat într-o casă întunecată şi goală. El aprinse lampa cu gaz, apoi se aşeză pe canapea la o distanţă respectabilă şi zise:

"Am înţeles că vrei să mă întrebi ceva. Este momentul potrivit, aşa că dă-i drumul."

Pentru o clipă, nu mi-am mai amintit nimic. Faptul de-a fi fost confruntată atât de direct cu privirea lui intensă, mă făcu să-mi pierd cumpătul. În final l-am întrebat:

"Ce s-a întâmplat cu mine în noaptea în care v-am cunoscut, domnule Abelar? Clara a avut sentimentul că nu-mi poate explica în mod adecvat, iar eu nu-mi amintesc mare lucru."

"Dublul tău a prevalat," răspunse el sec. "Iar tu ai pierdut controlul eu-lui de zi cu zi."

"Cum adică, am pierdut controlul?" am întrebat îngrijorată. "Am făcut ceva ce nu trebuia?"

"Nimic din ceea ce nu i-ai putea povesti mamei tale," chicoti el.

Ochii săi străluciră, plini de maliţiozitate.

"Serios, Taisha, tot ce ai făcut a fost să-ţi proiectezi coconul luminos cât de departe ai putut. Ai învăţat să te odihneşti în acel hamac invizibil care, de fapt, face parte din tine. Într-o zi, când vei deveni mai pricepută, vei începe să-i foloseşti fibrele energetice pentru a mişca şi schimba lucrurile."

"Dublul se află în interiorul sau exteriorul corpului fizic?" am întrebat. "Mie mi se pare că, în acea noapte, pentru o clipă, ceva distinct, exterior mie, a preluat controlul."

"Amândouă," zise domnul Abelar. "Se află în interior şi în exterior, în acelaşi timp. Cum să-ţi explic? Pentru a o putea comanda, acea parte a dublului care se află în exterior, plutind liberă, trebuie să fie conectată cu energia adăpostită în interiorul corpului fizic. Forţa exterioară este chemată şi susţinută de o concentrare fermă, în timp ce energia internă este eliberată prin deschiderea unor porţi misterioase din interiorul şi împrejurul corpului. Când cele două părţi fuzionează, forţa produsă ne permite să realizăm acţiuni inimaginabile."

"Unde sunt acele porţi misterioase despre care vorbiţi?" am întrebat, incapabilă să-l privesc în ochi.

"Unele se află în apropierea pielii, altele adânc în corp," zise domnul Abelar. "Sunt şapte porţi principale. Când acestea sunt închise, energia corpului rămâne blocată în interiorul corpului fizic. Prezenţa dublului în noi este atât de subtilă, încât este posibil să trăim toată viaţa fără ca măcar să avem habar că se află acolo. Oricum, în cazul în care dorim să-l eliberăm, trebuie să deschidem porţile, iar aceasta se face prin ecapitulare şi exerciţiile de respiraţie pe care ţi le-a arătat Clara."

Domnul Abelar mi-a promis că mă va ghida el însuşi să-mi deschid cu bună ştiinţă prima poartă, după ce voi fi desăvârşit zborul abstract. Sublinie faptul că pentru a deschide porţile, se impune o schimbare de atitudine, deoarece ideea noastră preconceputăcum că suntem o structură solidă este cea care ne ţine dublul prizonier, mai degrabă decât orice structură fizică a corpului propriu-zis.

"Nu mi-aţi putea arăta unde se găsesc aceste porţi, astfel încât să le deschid eu singură?"

El se uită la mine şi clătină din cap.

"A ne hazarda să intrăm în contact cu puterea din spatele acelor porţi este un lucru prostesc şi periculos," mă avertiză el. "Dublul trebuie eliberat treptat, armonios. Se impune, totuşi, îndeplinirea unei anumite condiţii, aceea de a rămâne celibatar."

"De ce este important celibatul?" am întrebat.

"Nu ţi-a vorbit Clara despre viermii luminoşi pe care îi lasă bărbatul în corpul femeii?"

"Ba da," am răspuns jenată şi încurcată. "Trebuie să recunosc, însă, că nu prea am crezut-o."

"Asta a fost o greşeală din partea ta," zise el supărat. "Pentru că fără o recapitulare completă în prealabil este ca şi cum ai deschide, practic, o cutie de conserve cu viermi luminoşi. Iar a face sex nu înseamnă altceva decât să pui gaz pe foc."

Râse din toată inima, făcându-mă să mă simt ridicolă.

"Serios vorbind, acumularea energiei sexuale este primul pas în călătoria spre corpul eteric, călătoria spre conştiinţa şi libertatea absolută."

Chiar în acel moment Clara intră în camera de zi, purtând un caftan alb, fâlfâitor, care o făcea să arate exact ca o broască râioasă uriaşă. Am început să râd pe înfundate la gândul atât de lipsit de respect nutrit la adresa ei şi mi-am întors imediat

privirile spre domnul Abelar care, aş fi putut să jur, gândea acelaşi lucru. Clara se aşează pe fotoliu şi ne zâmbi amândurora, cum stăteam stângaci pe canapea.

"Aţi ajuns deja la subiectul porţilor?" îl întrebă ea curioasă pe domnul Abelar. "De aceea strânge Taisha aşa de tare din picioare?"

Domnul Abelar aprobă din cap, cu toată seriozitatea.

"Tocmai mă pregăteam să-i spun că o poartă enormă se află în organul sexual. Dar nu cred că ar înţelege despre ce vorbesc. Mai are destule idei eronate la acest capitol."

"Cu siguranţă că are," admise Clara, făcând cu ochiul în direcţia mea.

Simultan, au izbucnit amândoi în cumplite hohote de râs care m-au făcut să mă simt în mod serios exclusă. Nu suportam să se râdă şi să se vorbească despre mine de parcă nu eram prezentă. Eram pe cale să le spun că nu mă înţelegeau deloc, când Clara începu din nou să vorbească, de data aceasta adresându-mi-se mie.

"Înţelegi de ce îţi recomandăm să rămâi celibatară?" mă întrebă ea.

"Pentru a-mi câştiga liberatea," am zis, repetându-l pe domnul Abelar.

Am întrebat-o pe Clara foarte direct dacă ea şi domnul Abelar erau celibatari, sau doar recomandau un anumit comportament pe care ei înşişi nu erau pregătiţi să-l adopte.

"Ţi-am spus că nu suntem soţ şi soţie," replică ea, câtuşi de puţin tulburată de întrebarea mea. "Suntem vrăjitori preocupaţi de putere şi de acumularea energiei, nu de irosirea ei."

M-am întors spre domnul Abelar şi l-am întrebat dacă era cu adevărat un vrăjitor şi ce impunea asta. Nu mi-a răspuns, în schimb se întoarse spre Clara, cerându-i parcă permisiunea de a-mi divulga ceva. Clara îşi dădu acordul, făcând un semn aproape imperceptibil din cap.

"Cuvântul 'vrăjitor' nu este foarte potrivit," zise el, "pentru că denotă credinţe şi acţiuni care nu fac parte din preocupările noastre."

"Dar atunci ce faceţi de fapt?" am întrebat. "Clara mi-a spus că numai dumneavoastră îmi veţi putea spune."

Domnul Abelar îşi îndreptă spatele şi-mi aruncă o privire înspăimântătoare, care mi-a stimulat atenţia.

"Suntem un grup compus din şaisprezece oameni, inclusiv eu şi o altă fiinţă: Manfred," începu el pe un ton oficial. "Zece dintre aceştia sunt femei. Toţi facem acelaşi lucru: ne-am dedicat viaţa dezvoltării dublului. Ne folosim corpul eteric pentru a sfida multe dintre legile naturale ale lumii fizice. Acum, dacă asta înseamnă vrăjitorie, atunci suntem vrăjitori cu toţii. Dacă nu, atunci nu suntem. Acum înţelegi mai bine?"

"Din moment ce mă învăţaţi despre dublu, asta înseamnă că voi fi şi eu vrăjitoare?" am întrebat

"Nu ştiu," replică el, măsurându-mă curios. "Totul depinde de tine. Depinde întotdeauna de fiecare dintre noi dacă ne împlinim soarta sau ne-o ratăm mizerabil."

"Dar Clara mi-a spus că există un scop bine definit care explică prezenţa tuturor celor din această casă. Eu de ce am fost aleasă?" am întrebat. "De ce eu în mod special?"

"Foarte greu de răspuns," zise domnul Abelar, zâmbind. "Hai să zicem că suntem constrânşi să te includem şi pe tine. Îţi aminteşti noaptea aceea, cu aproximativ cinci ani în urmă, când ai fost prinsă într-o situaţie compromiţătoare cu un tânăr?"

Am început imediat să strănut; era reacţia mea obişnuită când mă simţeam ameninţată. În timpul recapitulării îmi amintisem - a câta oară, că mă aflasem în multe situaţii compromiţătoare. De la vârsta de paisprezece ani fusesem obsedată de băieţi şi alergasem în mod provocator după ei, aşa cum alergasem, în copilărie, după fraţii mei. Voiam cu disperare să fiu iubită de oricine, pentru că ştiam că familia mea nu o făcea. Dar am sfârşit întotdeauna prin a-i speria pe presupuşii mei pretendenţi, înainte ca aceştia să se apropie prea mult. Purtarea mea provocatoare i-a făcut pe toţi să creadă că eram o femeie uşoară, capabilă de orice. În consecinţă, aveam cea mai proastă reputaţie posibilă, în ciuda faptului că nu făcusem nici jumătate din lucrurile pe care prietenii şi familia mi le atribuiau.

"Ai fost prinsă pe tejgheaua barului unui teatru în aer liber, în California, unde lucrai. Îţi aminteşti?" l-am auzit de domnul Abelar întrebând.

Cum puteam să nu-mi amintesc? Întâmplarea aceea era de departe una din cele mai proaste experienţe din viaţa mea. Şi

tocmai pentru că era un subiect atât de sensibil. amânasem recapitularea lui profundă, atingându-l întotdeauna doar pe margini. La acea dată lucram pe timpul vacanței de vară, vânzând hot-dogs și băuturi răcoritoare într-un cinematograf. Spre sfârșitul verii, Kenny, tânărul care conducea barul, mi-a spus că mă iubea. Până în acel moment fusesem complet indiferentă față de el, pentru că eram cu ochii pe șef, care era frumos și bogat. Din nefericire, pe el îl interesa Rita, nemesisul meu roșcat, care avea nouăsprezece ani și era superbă. În fiecare seară, la puțin după începerea filmului, se strecura în biroul șefului și încuia ușa. Când ieșea, chiar înainte de pauză, uniforma ei în pătrățele roz cu alb era mototolită, iar părul îi atârna, încurcat. O invidiam profund pe Rita pentru toată atenția de care avea parte. Promovarea ei a înrăutățit și mai mult situația. De acum, ea avea dreptul să se ocupe de casa de marcat, în timp ce eu continuam să fac floricele și să servesc băuturi răcoritoare la tejghea.

Când Kenny mi-a spus că eram frumoasă și atrăgătoare, am început să-l privesc cu alți ochi. Am trecut peste faptul că avea o acnee severă, că obișnuia să bea berea cu galonul, că asculta muzică country, că purta ghete și că vorbea cu un puternic accent texan tărăgănat. Dintr-o dată, îl găseam viril și afectuos și tot ce doream să știu despre el era că părinții îi erau catolici, dar nu și că fumează marijuana. Am început să mă îndrăgostesc de el și nu voiam să cunosc amănunte care să ne stea în cale.

Când i-am spus că trebuia să abandonez slujba la sfârșitul săptămânii pentru că familia mea pleca în vacanță în Germania și eu trebuia să-i urmez, Kenny s-a înfuriat. I-a acuzat pe părinții mei că încercau în mod deliberat să ne despartă. M-a luat de mână și a jurat că nu putea să trăiască fără mine. Mi-a propus să ne căsătorim, dar eu nu aveam încă șaisprezece ani, așa că i-am spus că va trebui să mai așteptăm. Atunci m-a sărutat cu pasiune și mi-a spus că am putea măcar să facem sex. Nu știu dacă avea în vedere s-o facem cândva, înainte de a pleca în Germania sau imediat, dar fiind pe deplin de acord cu el, am optat pentru imediat. Aveam aproximativ douăzeci de minute la dispoziție înainte de sfârșitul filmului, așa că am dat la o parte resturile de chifle de pe masa de lucru și am început să-mi scot hainele.

El era înspăimântat. Tremura ca un băieţandru, deşi avea douăzeci şi doi de ani. Ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat, dar înainte ca orice altceva să se întâmple, am fost întrerupţi de un bătrân care a dat buzna în cameră. Văzându-ne într-o situaţie atât de compromiţătoare, a apucat o mătură şi m-a lovit cu partea ei de paie, scoţându-mă pe jumătate goală afară, în foaier, în faţa oamenilor ce se aşezaseră la coadă la bufet. Acestea au început să râdă şi să facă glume pe socoteala mea. Partea mai proastă a fost că am recunoscut pe doi dintre profesorii mei de la şcoală, care au fost la fel de şocaţi să mă vadă, pe cât am fost eu să dau ochii cu ei. Unul dintre profesori a raportat incidentul directorului care, la rândul său, mi-a anunţat părinţii. Până ca toată lumea să sfârşească de bârfit pe seama mea, am fost batjocura şcolii. Ani de zile după acel eveniment, îl mai uram încă pe bătrânul scârbos care decisese de capul lui să-mi fie judecător moral. De fapt, credeam că-mi distrusese viaţa, pentru că părinţii nu mi-au mai dat niciodată voie să-l văd pe Kenny.

"Eu am fost acela," zise domnul Abelar, de parcă-mi urmărise şirul gândurilor.

În acel moment, mă izbi întregul impact al umilinţei mele publice. Şi să am în faţa ochilor persoana responsabilă de acest lucru, era mai mult decât puteam suporta. Am izbucnit în plâns de frustrare, dar domnul Abelar nu dădea semne că regreta în vreun fel ce făcuse.

"Din acea noapte te caut întruna," zise domnul Abelar, afişând un zâmbet viclean.

Am citit în privirea şi cuvintele sale tot felul de nuanţe sexuale obscene. Inima îmi era pe punctul de a-mi exploda de furie şi teamă. Am ştiut atunci că fusesem adusă în Mexic pentru nişte motive sinistre, ce stăteau la baza vreunui plan secret pe care îl puseseră la cale amândoi de la bun început şi care includea o mulţime de aberaţii sexuale. Nu am crezut în pretenţiile lor de celibat nici măcar o clipă.

"Ce aveţi de gând să faceţi cu mine?" am întrebat, cu vocea spartă de frică.

Clara se uită încurcată la mine, apoi începu să râdă, înţelegând, parcă, tot ce-mi trecuse prin minte. Domnul Abelar îmi imită vocea spartă, adresându-i Clarei aceeaşi întrebare: "Ce aveţi de gând să faceţi cu mine?" după care râsul său zgomotos

se uni cu al Clarei pentru a reverbera în întreaga casă. L-am auzit pe Manfred urlând din camera sa şi mi s-a părut că şi el râdea de mine. Mă simţeam mai mult decât mizerabil, eram devastată. M-am ridicat să plec, însă domnul Abelar m-a împins înapoi pe canapea.

"Ruşinea şi importanţa de sine sunt nişte tovarăşi teribili," zise el serios. "Nu ai recapitulat acel incident, altfel nu ai fi în starea asta acum."

Apoi, îndulcindu-şi privirea necruţătoare până când deveni suavă, adăugă:

"Nu vrem să-ţi facem nimic. Clara şi cu mine. Ai făcut tu singură mai mult decât suficient. În noaptea aceea căutam toaleta, când am dat peste o uşă numai pentru uzul angajaţilor. Din moment ce un nagual nu face greşeli prosteşti fiind întotdeauna conştient de actele sale, a trebuit să-mi asum faptul că era sortit să te găsesc şi că aveai o anumită semnificaţie pentru mine. Văzându-te stând acolo, pe jumătate goală, pe cale să te oferi unui om slab, care ţi-ar fi distrus viaţa, am acţionat într-un mod specific şi te-am luat la goană cu mătura."

"Ceea ce-ai făcut a fost să mă transformi în bătaia de joc a familiei şi prietenilor," am urlat eu.

"Probabil. Însă am reuşit, de asemenea, să-ţi apuc corpul eteric şi să leg un fir energetic în jurul lui," zise el. "Din acea zi înainte, am ştiut întotdeauna unde te aflai, deşi mi-a luat cinci ani de zile să te aduc în poziţia în care să mă asculţi."

Pentru prima dată înregistram ceea ce spunea. M-am holbat la el neîncrezătoare.

"Vrei să spui că ai ştiut tot timpul unde mă aflam?" am întrebat.

"Ţi-am urmărit fiecare mişcare," zise el pe un ton definitiv.

"Vrei să spui că m-ai spionat?"

Implicaţiile vorbelor sale începeau să iasă încet la suprafaţă.

"Într-un fel, da," admise el.

"Şi Clara ştia că locuiesc în Arizona?"

"Evident. Toţi ştiam unde te afli."

"Atunci nu a fost o întâmplare că m-a găsit în deşert în ziua aceea," am spus cu sufletul la gură.

M-am întors spre Clara, furioasă.

"Ştiai că aveam să fiu acolo, nu-i aşa?"

Clara dădu afirmativ din cap.

"Recunosc. Mergeai acolo foarte des, aşa încât nu a fost prea greu să te urmăresc."

"Dar mi-ai spus că te aflai în acel loc din întâmplare," i-am strigat. "M-ai mințit, m-ai păcălit să vin cu tine în Mexic, iar de-atunci mă minți întruna şi râzi de mine pe la spate. Dumnezeu ştie de ce."

Toate îndoielile şi suspiciunile pe care nu mi le exprimasem luni de zile au ieşit în sfârşit la suprafață şi au explodat.

"Nu a fost nimic altceva decât o glumă pentru tine, ca să vezi cât de proastă şi credulă sunt!"

Domnul Abelar mă privi fioros, dar asta nu m-a împiedicat să-i întorc privirea. Mă lovi pe creştetul capului ca să mă facă să tac.

"Te înşeli cumplit, tânără doamnă," zise el cu severitate. "Toată povestea asta nu a fost o joacă pentru noi. Este adevărat că ne-am distrat foarte mult pe seama idioțeniilor tale, dar niciuna dintre acțiunile noastre nu poate fi calificată drept minciună sau înşelătorie. Sunt foarte serioase, de fapt, sunt o chestiune de viață sau de moarte pentru noi."

Era atât de serios şi de autoritar, încât toată furia mea s-a destrămat, lăsând locul unei confuzii deznădăjduite.

"Ce avea Clara de gând cu mine," am întrebat, întorcând capul spre domnul Abelar.

"Am însărcinat-o pe Clara cu cea mai delicată misiune, aceea de a te aduce acasă," explică el. "Şi a reuşit, căci ai urmat-o din proprie voință. Este foarte dificil pentru cineva să te convingă să-i accepți invitațiile, iar când acestea vin din partea unui necunoscut, este aproape imposibil. Dar ea a reuşit. A fost o lovitură de maestru! Nu am decât laude şi admirație pentru un lucru bine făcut."

Clara sări în picioare şi se înclină grațios.

"Lăsând gluma la o parte," zise ea, aşezându-se din nou cu un aer solemn, "nagualul are dreptate. A fost cel mai dificil lucru din viața mea. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că aveai să-ți laşi natura suspicioasă să pună stăpânire pe tine şi că o să

mă trimiți la plimbare. Am fost nevoită chiar să mint că aveam un nume budhist secret."

"Și nu ai?"

"Nu, nu am. Dorința mea de libertate a ars toate secretele din mine."

"Tot nu înțeleg, însă, cum a știut Clara unde să mă găsească," am spus, uitându-mă la domnul Abelar. "Cum de a știut că eram în Arizona tocmai în acel moment?"

"Prin intermediul dublului tău," replică domnul Abelar, de parcă era lucrul cel mai evident.

În clipa în care a spus asta mintea mi se lumină și am înțeles exact ce voia să spună. De fapt, știam că asta era singura posibilitate pentru a nu-mi pierde urma.

"Am legat un fir energetic de corpul tău eteric în noaptea în care am dat peste tine," explică el. "Ținând cont de faptul că dublul este compus din energie pură, nu e dificil să-l marchezi. Am simțit că, date fiind circumstanțele întâlnirii noastre, măcar atât puteam face pentru tine. Ca să te protejez."

Domnul Abelar se uită la mine, așteptând să întreb ceva. Însă mintea îmi era prea ocupată, încercând să-mi amintesc mai multe detalii ale celor întâmplate în noaptea aceea.

"Nu ai de gând să mă întrebi cum te-am marcat?" zise el, privindu-mă cu intensitate.

Urechile îmi pocniră, camera începu să se energizeze și totul căpătă sens. Nu era nevoie să-l întreb pe domnul Abelar cum o făcuse, căci știam deja.

"Când m-ai lovit cu mătura!" am exclamat.

Totul mi-era foarte limpede, dar când m-am gândit la asta, nu avea nici un sens, pentru că nu-mi explica nimic.

Domnul Abelar aprobă din cap, mulțumit că înțelesesem singură totul.

"Așa este, te-am marcat când te-am dat afară pe ușă, lovindu-te cu mătura în partea superioară a spatelui. Am simțit o energie specifică în interiorul tău. Iar din acea noapte tu găzduiești această energie."

Clara se dădu lângă mine și mă măsură din priviri.

"Nu ai observat, Taisha, că umărul tău stâng este mai înalt decât dreptul?"

Ştiam că unul dintre omoplaţi ieşea mai mult în afară şi făcea ca gâtul şi umerii să-mi fie tensionaţi.

"Am crezut că aşa m-am născut," am zis.

"Nimeni nu se naşte cu semnul nagualului," râse Clara. "Energia nagualului este adăpostită sub omoplatul tău stâng. Adu-ţi aminte, umerii ţi s-au dezechilibrat după ce te-a lovit nagualul cu mătura."

Trebuia să admit că, prima dată când mama observase că era ceva în neregulă cu spatele meu, fusese eam în perioada când lucram în cinematograful acela. Îmi proba o rochie de plajă pe care mi-o cosea şi a observat că nu-mi venea bine. A fost şocată să remarce că defectul nu era din rochie, ci din cauza umerilor mei: unul era categoric mai sus decât celălalt. În ziua următoare îi cerea doctorului de familie să-mi examineze spatele, iar el a tras concluzia că aveam coloana vertebrală uşor deviată într-o parte. Diagnosticul lui a fost scolioză congenitală, dar a asigurat-o pe mama că nu existau motive de îngrijorare, deoarece curbura era foarte uşoară.

"Noroc că nagualul ţi-a lăsat prea multă energie în tine," mă tachină Clara, "altfel ai fi cocoşată astăzi."

M-am întors cu faţa spre domnul Abelar. Mi-am simţit muşchii spatelui tensionaţi, aşa cum se întâmpla de obicei când eram nervoasă.

"Acum, că m-aţi prins în laţ, ce intenţii aveţi?" am întrebat.

Domnul Abelar făcu un pas spre mine şi mă fixă cu privirea sa îngheţată.

"Tot ce am vrut să fac, din ziua în care te-am găsit, a fost acelaşi lucru pe care l-am făcut pentru tine în noaptea aia," replică el solemn. "să deschid uşa şi să te dau afară. Dar, de data aceasta, vreau să deschid uşa vieţii tale cotidiene şi să te împing spre libertate."

Cuvintele şi starea sa de spirit au dezlănţuit o abundenţă de sentimente în mine. De când îmi amintesc despre mine, căutasem întotdeauna, uitându-mă pe fereastră, scrutând străzile cu sentimentul că ceva sau cineva mă aştepta după colţ. Am avut întotdeauna premoniţii, vise de evadare, deşi nu ştiam de ce anume voiam să scap. Acest sentiment mă constrânsese să o urmez pe Clara spre o destinaţie necunoscută. Şi tot asta m-a îm-

piedicat să-i părăsesc. în ciuda dificultăților sarcinii mele. În timp ce susțineam privirea domnului Abelar. un val nedescris de bunăstare mă învălui. Știam că. în sfârșit. găsisem ceea ce căutasem. Urmând un impuls de cea mai pură afecțiune. m-am plecat și i-am sărutat mâna. Și din profunzimea mea nebănuită. am murmurat un lucru care nu avea nici o semnificație rațională. ci numai una emoțională:

"Ești și nagualul meu." am spus.

Ochii săi străluceau. fericiți că ajunsesem în sfârșit să ne înțelegem. Îmi ciufuli părul într-un gest de afecțiune și toate fricile și frustrările mele înăbușite au explodat într-un potop de lacrimi de durere

Clara se ridică și-mi întinse o batistă.

"Modalitatea de a te scoate din această stare este fie să te supăr. fie să te fac să gândești." zise ea. "Eu am de gând să le fac pe amândouă. spunându-ți următorul lucru. Nu numai că știam unde te aflai în deșert. dar îți amintești apartamentul acela mic și sufocant din care mi-ai cerut să-ți mut lucrurile? Ei bine. verișoara mea este proprietara acelei clădiri."

M-am uitat șocată la Clara. incapabilă să rostesc un cuvânt. Râsul Clarei și al domnului Abelar era ca o explozie uriașă. reverberându-mi în interiorul capului. Nimic altceva nu m-ar fi putut surprinde mai mult. Cum înțepenirea mea inițială descreștea. în loc să mă supăr că fusesem manipulată. m-am umplut de venerație pentru incredibila precizie a manevrelor lor și pentru imensul control exercitat nu asupra mea. așa cum am înțeles în cele din urmă. ci asupra lor înșiși.

15

Într-o zi, la câteva luni după ce-l cunoscusem pe domnul Abelar, în loc să mă trimită la grotă să recapitulez, Clara mi-a cerut să-i ţin companie în timp ce lucra în curte. Lângă grădina de legume, dincolo de patio-ul din spatele casei ei, am urmărit-o adunând meticulos frunzele cu grebla într-o grămadă. În vârful mormanului aranjă cu grijă câteva frunze maronii, ondulate, dându-le o formă eliptică.

"Ce faci?" am întrebat-o, apropiindu-mă ca să văd mai bine.

Eram tensionată şi posacă deoarece petrecusem toată dimineaţa în grotă, recapitulând amintiri legate de tatăl meu. Fusesem întotdeauna de părere că era un căpcăun umflat şi arogant. Realizarea că era, de fapt, un om trist, înfrânt, distrus de război şi de ambiţiile sale stânjenitoare, mă golise de sentimente.

"Îţi fac un cuib în care să te aşezi," răspunse Clara. "Vei medita ca o găină care îşi clocește ouăle. Te vreau odihnită, pentru că s-ar putea să avem un vizitator în după-amiaza aceasta."

"Cine ar putea fi?" am întrebat indiferentă.

Luni la rând, Clara îmi promisese că mă va prezenta şi altor membri ai grupului nagualului - misterioasele sale rude care tocmai se întorseseră din India - dar nu a făcut-o niciodată. Ori de câte ori îmi exprimasem dorinţa de a-i cunoaşte, ea îmi răspundea întotdeauna că trebuia să mă curăţ mai întâi printr-o recapitulare mai profundă, deoarece, în starea mea actuală nu eram în măsură să întâlnesc pe nimeni. Am crezut-o. Cu cât îmi examinam mai mult amintirile despre trecut, cu atât simţeam nevoia să mă purific.

"Nu mi-ai răspuns la întrebare, Clara," am spus cu încăpățânare. "Cine vine?"

"Nu contează cine," zise ea, întinzându-mi un pumn de frunze arămii, uscate. "Pune-ți astea pe buric și leagă-le cu centura pentru recapitulare."

"Mi-am lăsat centura în grotă," am spus.

"Sper că o folosești cum trebuie," comentă ea. "Centura ne este de ajutor în timpul recapitulării. Trebuie să ți-o înfășori în jurul stomacului și să legi un capăt al acesteia de țărușul pe care l-am înfipt în pământ, în peșteră. În felul ăsta nu te vei prăbuși sau lovi la cap în cazul în care ațipești sau dublul se decide să se trezească pe neașteptate."

"Să mă duc să o iau?"

Plescăi din limbă, exasperată.

"Nu, nu avem timp. Vizitatorul nostru poate fi aici în orice moment și vreau să fi relaxată și la înălțime. Poți folosi centura mea."

Clara se grăbi în casă și se întoarse într-o clipă cu un cordon galben-șofran. Era cu adevărat frumos; avea un model țesut, aproape imperceptibil. În lumina soarelui, cordonul de mătase făcea ape-ape, schimbându-și nuanța, de la un auriu întunecat la un chihlimbariu suav.

"Dacă te doare sau îți răneștî vreo parte a corpului, înfășoară această centură în jurul locului respectiv," îmi explică ea. "Te va ajuta să te vindeci. Are puțină putere, pentru că am recapitulat ani întregi purtând-o. Într-o zi vei putea spune același lucru despre centura ta."

"De ce nu-mi poți dezvălui cine vine în vizită?" am insistat. "Știi că nu sufăr surprizele. E nagualul?"

"Nu, altcineva," zise ea. "dar la fel de puternic, dacă nu chiar mai puternic. Când o vei întâlni, va trebui să fii calmă și fără gânduri, altfel nu vei putea profita de prezența ei."

Cu o solemnitate exagerată, Clara îmi spuse că astăzi, din principiu, trebuia să folosesc toate pasele magice pe care mă învățase, nu pentru că cineva avea să mă testeze ca să se asigure că le știam, dar pentru că ajunsesem la o răscruce și trebuia să încep să mă mișc într-o direcție nouă.

"Așteaptă, Clara, nu mă speria, vorbindu-mi despre schimbare," am intervenit. "Direcțiile noi mă înspăimântă."

"Să te sperii e ultimul lucru pe care îl doresc," mă asigură ea. "Atâta doar că eu însămi sunt puțin îngrijorată. Ai cristalele cu tine?"

M-am descheiat la vestă și i-am arătat suportul din piele, cu două bretele, pe care mi-l confecționasem cu ajutorul său, pentru a ține cristalele de cuarț. Acestea erau în siguranță, fiecare sub un braț, ca două cuțite, fiecare în teaca lui ce se termina cu un capac suprapus și se închidea cu o capsă.

"Scoate-le și ține-le la îndemână," îmi zise ea, "și folosește-le pentru a-ți reuni toată energia. Nu aștepta să-ți spună ea s-o faci. Fă-o la discreție, ori de câte ori vei simți că ai nevoie de un supliment de energie."

Din afirmațiile Clarei, erau ușor de dedus două lucruri: că avea să fie o întâlnire serioasă și că vizitatorul misterios era o femeie.

"Este una dintre rudele tale?" am întrebat.

"Da," răspunse Clara cu un zâmbet rece. "Persoana aceasta este ruda mea, membră a grupului nostru. Acum relaxează-te și nu mai pune alte întrebări."

Voiam să știu unde locuiau cei din grupul său. Era imposibil să stea în casă, pentru că ne-am fi întâlnit sau, cel puțin, aș fi observat semne ale prezenței lor. Faptul că nu văzusem pe nimeni îmi transformase curiozitatea în obsesie. Mi-am imaginat că rudele Clarei se ascundeau în mod deliberat de mine și că mă spionau. Asta m-a supărat și, în același timp, m-a determinat să doresc și mai mult să-i văd, măcar pentru o clipă. Sursa agitației mele era sentimentul evident că eram în mod constant urmărită.

Am încercat să le întind capcane, oricui ar fi fost, lăsându-mi unul dintre creioanele de desen pe jos, la întâmplare, să văd dacă îl ridica cineva sau am deschis o revistă la o pagină anume, ca să verific mai târziu dacă pagina fusese schimbată. În bucătărie am examinat vasele cu foarte mare atenție după semne de folosință. Am mers până într-acolo, încât am netezit praful adunat pe aleea ce ducea la ușa din spate, ca să revin mai târziu și să caut urme de pași sau orice alte semne neobișnuite.

În ciuda eforturilor mele de a le adulmeca, singurele urme pe care le-am găsit vreodată au fost acelea ale Clarei, ale lui Manfred și ale mele. Dacă se ascundea cineva de mine, eram convinsă că aș fi observat. Dar, după cum se vedea treaba, se

pare că nu se mai afla nimeni altcineva în casă. în pofida certitudinii mele că ar mai fi locuit cineva acolo.

"Scuză-mă Clara, dar trebuie să te întreb," am izbucnit eu, în cele din urmă, "pentru că povestea asta mă scoate din minți. Unde stau rudele tale?"

Clara se uită la mine surprinsă.

"Asta-i casa lor. Locuiesc aici, bineînțeles."

"Dar unde anume?" am întrebat.

Eram pe punctul de a-i mărturisi câte capcane le întinsesem zadarnic, dar am decis, totuși, să nu o fac.

"Ah, înțeleg ce vrei să spui," zise ea. "N-ai găsit nici un semn despre ei, în ciuda eforturilor tale de detectivă. Dar nu-i nici un mister. Nu i-ai întâlnit niciodată, pentru că locuiesc în partea stângă a casei."

"Nu ies niciodată afară?"

"Ba da, dar evită partea dreaptă a casei pentru că tu stai aici și nu doresc să te deranjeze. Știu cât de mult ții la intimitatea ta."

"Dar chiar să nu se arate niciodată? Nu împing prea departe ideea de intimitate?"

"Deloc," zise Clara. "Ai nevoie de singurătate absolută pentru a te concentra pe recapitulare. Iar când spun că vom avea o vizită, vreau să spun că una din rudele mele va veni din partea stângă a casei aici, ca să te cunoască. A fost nerăbdătoare să stea de vorbă cu tine, însă a trebuit să aștepte până când ai reușit să faci un minim de curățenie în tine. Ți-am spus că întâlnirea cu ea are să te coste mai mult decât întâlnirea cu nagualul. Este necesar să fi acumulat suficientă putere, altfel te vei prăbuși din nou, așa cum ai făcut cu el."

Clara m-a ajutat să-mi așez frunzele pe buric și să le leg cu cordonul.

"Frunzele și centura aceasta te vor proteja de atacurile mortale ale femeii," zise Clara.

Apoi, uitându-se la mine, adăugă suav:

"... și de alte lovituri, de asemenea. Deci, orice ai face, nu o da jos."

"Ce se va întâmpla cu mine?" am întrebat, adunând nervoasă mai multe frunze.

Clara ridică din umeri

"Totul depinde de puterea ta," zise ea şi trase zdravăn de nodul cordonului. "Dar, după cum arăţi, numai Dumnezeu ştie."

Cu degetele tremurânde. mi-am închis nasturii de la cămaşă şi mi-am băgat-o în pantalonii ce atârnau pe mine. Păream umflată cu banda lată şi galbenă ca şofranul în jurul taliei. Frunzele arătau ca nişte perne aspre şi sfărâmicioase, acoperindu-mi abdomenul. Treptat însă, nervozitatea din stomac se domoli, lăsând loc unei călduri ce-mi relaxă tot corpul.

"Acum aşează-te pe grămada de frunze şi fă ce fac găinile," îmi ordonă Clara.

Trebuie să mă fi uitat surprinsă la ea. deoarece m-a întrebat:

"Ce crezi că fac găinile când clocesc?"

"N-aş putea să spun."

"Găina rămâne liniştită şi ascultă ouăle de sub ea, direcţionându-şi toată atenţia asupra lor. Ascultă şi nu-şi lasă concentrarea să slăbească. În veghea sa neclintită, ea intenţionează ca puii să iasă din ouă. Este o ascultare liniştită, pe care animalele o fac în mod natural, dar pe care fiinţele umane au uitat-o şi, din acest motiv, trebuie să şi-o cultive."

Clara se aşează pe o piatră mare de culoare gri deschis şi cu faţa la mine. Piatra avea săpată în ea o depresiune naturală şi arăta ca un fotoliu.

"Acum, încearcă să moţăi ca o găină şi să mă asculţi cu urechea interioară. Concentrează-te pe căldura din pântecul tău şi nu-ţi lăsa atenţia să hoinărească. Fii conştientă de sunetele din jurul tău, dar nu-i permite minţii să le urmeze."

"Chiar trebuie să stau aici aşezată în felul acesta, Clara? Adică, nu ar fi mai bine dacă aş trage un pui de somn reparator?"

"Mă tem că nu. Aşa cum am spus deja, prezenţa vizitatoarei noastre te va consuma foarte mult. Dacă nu aduni energie, te vei prăbuşi lamentabil. Crede-mă, ea nu este deloc atât de gingaşă ca mine. Seamănă mai mult cu nagualul: dură şi lipsită de milă."

"Şi de ce această întâlnire mă va consuma?"

"Nu este vina ei. Este atât de îndepărtată de tot ce-i omenesc şi de grijile lor, încât energia sa ţi-ar putea sfâşia definitiv corpul energetic. De-acum, nu mai există nici o diferenţă între

corpul său fizic şi dublul ei eteric. Ce vreau să spun este că ea e maestră în arta vrăjitoriei."

Clara îmi aruncă o privire scrutătoare şi făcu un comentariu apropo de cearcănele din jurul ochilor mei.

"Citeşti noaptea la lumina lanternei, nu-i aşa?" mă dojeni ea. "De ce crezi că nu avem lumină electrică în dormitoare?"

I-am spus că nu am citit nici măcar o pagină din ziua în care am sosit în casa ei, deoarece recapitularea şi celelalte lucruri pe care mi-a cerut să le fac, îmi luau tot timpul disponibil.

"Nu prea mă omor cu cititul," am admis. "Dar, din când în când, răsfoiesc cărţile de pe etajerele din holuri."

Nu i-am spus că ceea ce înţelegeam prin asta era faptul că dădeam târcoale pe-acolo să văd dacă nu cumva unele cărţi fuseseră mutate din loc de rudele ei.

Ea râse şi spuse:

"Unii membri ai familiei mele sunt cititori înrăiţi. Eu nu sunt una dintre ei."

"Dar tu nu citeşti de plăcere, Clara?"

"Nu. Eu citesc pentru informaţie. Dar unii dintre ceilalţi, citesc într-adevăr din plăcere."

"Atunci cum se face că nu lipseşte niciodată nici o carte?" am întrebat, încercând să par indiferentă.

Clara chicoti.

"Au propria lor bibliotecă în partea stângă a casei," zise. Apoi mă întrebă:

"Tu nu citeşti de plăcere, Taisha?"

"Din nefericire, citesc numai pentru informaţie."

I-am împărtăşit Clarei că, pentru mine, plăcerea de a citi a fost înăbuşită în faşă, pe când eram în şcoala primară. Unul dintre prietenii tatălui meu, care era proprietarul unei firme de distribuţie de cărţi, avea obiceiul să-i ofere lăzi întregi de cărţi din tiraje nevândute. Tatăl meu le tria şi mi le dădea mie pe cele literare, ca să le citesc în plus faţă de temele obişnuite, după cum spunea el. Am crezut întotdeauna că, prin asta, el înţelegea să citesc fiecare cuvânt. Mai mult, credeam că trebuia să sfârşesc întotdeauna o carte pentru a o începe pe următoarea. Mai târziu, a fost o surpriză totală pentru mine să descopăr că existau oameni care începeau mai multe cărţi simultan şi le alternau, citindu-le în funcţie de dispoziţie.

Clara se uită la mine şi dădu din cap de parcă eram o cauză pierdută.

"Copiii sunt capabili de lucruri ciudate când se află sub presiune." zise ea. "Acum înţeleg de ce te-ai dovedit a fi atât de reticentă. Pun pariu că dacă încerci să-ţi aminteşti toate acele poveşti acum, vei fi şocată de ce vei afla. Copii fiind, nu ne punem niciodată întrebări despre ceea ce ni se oferă, tot aşa cum tu nu te-ai întrebat niciodată de ce trebuia să citeşti o carte din scoarţă în scoarţă. Toţi membrii familiei mele dezaprobă în mod serios tratamentul aplicat copiilor."

"Mă obsedează gândul de a-ţi întâlni familia, Clara."

"Este absolut normal. Ţi-am vorbit atât de mult despre ei."

"Nu e numai asta." am zis eu. "Încerc mai mult o senzaţie fizică. Nu ştiu de ce, însă nu mă pot împiedica să mă gândesc la ei. Îi şi visez, chiar."

În clipa în care am rostit asta, ceva mi se ordonă în minte. Am confruntat-o pe Clara cu o întrebare foarte directă. Din moment ce ea ştia cine sunt, iar vărul său, fiind proprietarul casei, mă cunoştea, mi-a trecut dintr-o dată prin minte să întreb dacă nu cunoşteam şi alţi membri ai familiei.

"Bineînţeles că toţi te cunosc." zise Clara, de parcă era lucrul cel mai evident, fără însă să-mi răspundă la întrebare.

Nu aveam nici cea mai mică idee cine ar fi putut fi.

"Clara, dă-mi voie să-ţi pun o întrebare foarte directă. Îi cunosc?" am insistat.

"Taisha, este imposibil de răspuns la asemenea întrebări. Cred că ar fi mai bine să eviţi să le pui."

M-am îmbufnat. M-am ridicat din cuibul meu de frunze, dar Clara m-a împins uşor la locul meu.

"Bine, bine, micuţă domnişoară băgăcioasă," zise ea "dacă asta te va face să stai locului, atunci îţi spun. Îi cunoşti pe toţi, dar cu siguranţă că nu-ţi aminteşti să-i fi întâlnit. De-ar fi să-l ai pe oricare dintre ei în faţa ochilor, bănuiala mea este că nu ai avea nici cea mai mică tresărire de recunoaştere. Dar, în acelaşi timp, ceva în tine va fi cuprins de o extremă agitaţie. Acum eşti satisfăcută?"

Răspunsul său nu mă mulţumea câtuşi de puţin. De fapt, îmi dădea convingerea că încerca în mod voit să mă ducă de nas, zăpăcindu-mă, jucându-se cu vorbele.

"Tare trebuie să-ţi mai placă să mă chinuieşti," am zis, dezgustată.

Clara izbucni în râs

"Nu mă joc cu tine," mă asigură ea. "Să-ţi explic ce suntem şi ce facem este cel mai dificil lucru de pe lume. Aş dori să te pot lămuri, dar nu pot. Aşa că este lipsit de sens să continui să ceri explicaţii, când acestea nu există."

Mi-am schimbat poziţia incomodă. Picioarele îmi amorţiseră, iar Clara mi-a sugerat să mă întind pe burtă, pe pământ şi să-mi odihnesc capul pe braţul drept îndoit din cot. I-am urmat sfatul şi am găsit poziţia confortabilă. Pământul şi frunzele păreau să mă ţină înrădăcinată, în timp ce mintea îmi era calmă, dar alertă. Clara se aplecă şi mă mângâie afectuos pe cap. Apoi, mă fixă cu privirea într-un fel atât de ciudat, încât am apucat-o de mână şi am reţinut-o pentru câteva clipe.

"Acum trebuie să plec, Taisha," zise ea suav, eliberându-se, "dar fii sigură că ne vom mai întâlni."

Ochii săi verzi aveau în ei licăriri de chihlimbar deschis, iar strălucirea lor a fost ultimul lucru pe care l-am văzut.

M-am trezit când cineva mă lovea pe spate cu un baston. O femeie stranie se afla lângă mine. Era înaltă, zveltă şi incredibil de frapantă. Trăsăturile sale erau extrem de cizelate: gura mică, dantura egală, un nas perfect conturat, o faţă ovală, un ten nordic delicat, de un alb aproape transparent, un strălucitor păr cărunt şi ondulat. Când mi-a zâmbit, mi-a lăsat impresia unei adolescente pline de îndrăzneală şi senzualitate. Judecând după chipul ei senin, părea să fie o europeană, rafinată şi matură. Exista o notă de eleganţă în rochia ei şic, dar mai ales în pantofii săi bine croiţi, lucru pe care nu-l mai văzusem în Statele Unite, unde femeile bine îmbrăcate ce purtau pantofi comozi arătau întotdeauna ca nişte matroane.

Femeia era mai în vârstă şi, în acelaşi timp, mai tânără decât Clara; era categoric mai bătrână ca vârstă, dar cu ani buni mai tânără în aparenţă. În plus, avea ceva căruia nu i-aş putea spune decât vitalitate interioară. Spre deosebire de Clara, care

părea să fie încă în stadiu de formare, această ființă era produsul finit. Știam că o persoană atât de diferită, probabil la fel de diferită pe cât ne poate părea un membru aparținând unei alte specii, mă examina cu o curiozitate autentică.

M-am ridicat și m-am prezentat foarte repede. Ea făcu la fel, într-un mod călduros.

"Mă numesc Nelida Abelar," zise ea în engleză. "Locuiesc aici cu restul companionilor mei. Cunoști deja pe doi dintre ei, Clara și nagualul John Michael. Pe ceilalți îi vei întâlni curând."

Vorbea cu o ușoară inflexiune. Vocea îi era atrăgătoare și îmi suna atât de familiar, încât nu mă puteam împiedica să mă zgâiesc la ea. Râse, căci, din cauza surprizei, mușchii feței îmi rămaseseră înțepeniți într-un zâmbet înghețat. Sunetul vocii sale aspre îmi părea, de asemenea, cumva cunoscut. Aveam impresia că mai auzisem deja acel râs. Îmi trecu prin minte gândul că o mai întâlnisem pe această femeie, cu o altă ocazie. Cu cât o priveam mai mult, cu atât eram mai convinsă că o mai întâlnisem cândva, dar că uitasem când anume.

"Ce se întâmplă, scumpo?" întrebă ea pe un ton preocupat. "Ai sentimentul că ne-am mai întâlnit?"

"Da, da," am zis eu agitată, având sentimentul că eram pe punctul de a-mi aminti unde o văzusem.

"Îți vei aminti, mai devreme ori mai târziu," zise ea pe un ton liniștitor, care dădea de înțeles că nu era nici o grabă. "Respirația purificatoare pe care o faci în timpul recapitulării îți va permite, în cele din urmă, să-ți amintești tot ceea ce ai făcut în viață, inclusiv visele avute. Atunci vei ști unde și când ne-am cunoscut."

M-am simțit stânjenită pentru felul în care o priveam și pentru că fusesem prinsă complet pe picior greșit. Așa că m-am ridicat și am înfruntat-o, nu provocator, ci cu venerație.

"Cine ești?" am întrebat-o, confuză.

"Ți-am spus deja cine sunt," zise ea, zâmbind. "Acum, dacă vrei să știi dacă sunt vreun personaj deosebit, vei fi dezamăgită. Nu sunt nimeni important. Sunt doar o membră a unui grup de oameni care caută libertatea. Din moment ce l-ai cunoscut pe nagual, următorul pas a fost să mă cunoști pe mine. Asta pentru că eu răspund de tine."

Auzind că era responsabilă pentru mine, mă apucă frica. Toată viaţa luptasem să-mi câştig independenţa şi mă bătusem pentru asta din răsputeri.

"Nu vreau să fie cineva răspunzător pentru mine," am zis. "M-am luptat prea mult ca să fiu independentă, pentru a ajunge acum la cheremul cuiva."

Am crezut că avea să se simtă ofensată, însă ea râse şi mă bătu pe umăr.

"N-am avut niciodată de gând aşa ceva," zise. "Nimeni nu doreşte să te subjuge. Nagualul mi-a explicat ceva despre natura ta nesupusă. Este convins că ai spirit de luptătoare. De fapt, crede că eşti incontestabil nebună, dar într-un sens pozitiv."

A continuat, spunându-mi că explicaţia nagualului legată de nebunia mea era aceea că fusesem concepută în condiţii neobişnuite şi disperate. Nelida mi-a relatat apoi fapte din viaţa părinţilor mei pe care numai ei le cunoşteau. Ea îmi dezvălui că înainte să fiu concepută, pe vremea când părinţii mei locuiau şi lucrau în Africa de Sud, tatăl meu a fost închis pentru motive pe care nu le-a revelat niciodată. Îmi închipuisem întotdeauna că, de fapt, nu se afla în închisoare, ci într-un lagăr politic de detenţie. Nelida mi-a spus că tatăl meu salvase viaţa unuia dintre gardieni. Mai târziu, gardianul l-a ajutat să evadeze, întorcându-se cu spatele într-un moment crucial pentru tatăl meu.

"Cu urmăritorii pe urmele sale," continuă Nelida, "s-a dus să-şi vadă soţia, pentru a-şi petrece ultimele clipe din viaţă împreună. Era convins că avea să fie prins şi omorât. În timpul acelei pasionate îmbrăţişări mama ta a rămas însărcinată cu tine. Frica şi pasiunea intensă pentru viaţă pe care o încerca tatăl tău în acele momente, ţi-au fost transmise ţie. În consecinţă, te-ai născut neliniştită şi nesupusă şi cu pasiune pentru libertate."

Nu mai auzeam ce spune. Eram atât de uimită de dezvăluirile ei, încât urechile începură să-mi bâzâie şi să mi se înmoaie genunchii. A trebuit să mă sprijin de trunchiul unui copac, ca să nu cad. Înainte să pot vorbi din nou, ea continuă:

"Motivul pentru care mama ta era atât de nefericită şi îl dispreţuia în secret pe tatăl tău, era acela că îi cheltuise toată moştenirea primită de la familia ei pentru a-şi plăti greşelile, oricare vor fi fost acestea. Banii s-au terminat şi au fost nevoiţi să părăsească Africa de Sud înainte de naşterea ta."

"Cum se face că tu cunoşti despre părinţii mei lucruri care nu-mi sunt nici măcar mie limpezi?" am întrebat.

Nelida zâmbi.

"Cunosc acele lucruri pentru că răspund de tine." replică ea.

Am avut din nou o tresărire de frică, care mă făcu să mă cutremur. Mi-era teamă că dacă putea cunoaşte secretele părinţilor mei, trebuia să cunoască şi anumite lucruri despre mine. Mă simţisem întotdeauna la adăpost, ascunsă în impenetrabila mea fortăreaţă de subiectivitate. Mă lăsam sedusă de o falsă securitate, fiind convinsă că ceea ce simţeam, gândeam şi făceam nu conta, atâta vreme cât rămâneau obscure, atâta timp cât nimeni altcineva nu era la curent. Acum însă, era evident că această femeie avusese acces la eul meu interior. Am simţit nevoia disperată de a-mi reafirma poziţia.

"Dacă sufăr un himen," am spus înfruntând-o, "sunt eu însămi. Nimeni nu este resposabil pentru mine. Şi nimeni nu mă va domina."

Nelida râse de ieşirea mea. Mă ciufuli în cap aşa cum nagualul obişnuia să o facă, gest care era în acelaşi timp liniştitor şi extrem de familiar.

"Nimeni nu doreşte să te domine, Taishika," zise ea, pe un ton prietenos.

Blândeţea ei avu darul de a-mi disipa supărarea.

"Ţi-am spus toate astea pentru că am nevoie să te pregătesc pentru o manevră anume."

Am ascultat-o cu atenţie, deoarece am simţit din vocea ei că avea să-mi reveleze ceva înspăimântător pentru mine.

"Clara te-a adus la nivelul prezent în modul cel mai artistic şi mai eficace. Îi vei fi datoare toată viaţa pentru asta. Acum, că şi-a îndeplinit sarcina, a plecat. Iar partea tristă este că tu nici măcar nu i-ai mulţumit pentru grija şi bunătatea ei."

Un sentiment îngrozitor, nedefinit, se înfiripă în mine.

"Stai puţin," am murmurat. "Clara a plecat?"

"Da."

"Dar se întoarce, nu-i aşa?" am întrebat.

Nelida clătină din cap.

"Nu. După cum ţi-am spus, treaba ei s-a terminat."

În acel moment, am încercat singurul sentiment adevărat din viaţa mea. În comparaţie cu acesta, nimic din ceea ce simţisem înainte nu era real. Nici supărarea mea, nici crizele mele de furie, nici răbufnirile de afecţiune, nici măcar sentimentul de autocompătimire, nimic nu era adevărat în comparaţie cu durerea arzătoare care mă pârjolea în acel moment. Era atât de intensă, că m-a ţintuit locului. Am vrut să plâng, dar nu am putut. Am înţeles atunci că durerea adevărată nu provoacă lacrimi.

"Dar Manfred, a plecat şi el?" am întrebat.

"Da. Rolul lui de a te păzi a luat, de asemenea, sfârşit."

"Dar nagualul? Pe el îl voi mai revedea?"

"În lumea vrăjitorilor, totul este posibil," zise Nelida, atingându-mi mâna. "Dar un lucru este sigur: nu trebuie să o iei ca atare. În această lume, trebuie să ne rostim mulţumirile acum, căci nu există nici un viitor."

Mă uitam la ea neputincioasă, absolut buimacă. Ea îmi întoarse privirea şi şopti:

"Viitorul nu există. Este timpul să înţelegi acest lucru. Când vei fi terminat recapitularea şi vei fi şters tot trecutul, tot ce va rămâne va fi prezentul. Iar atunci vei şti că prezentul nu reprezintă decât o clipă, nimic mai mult."

Nelida mă frecă pe spate şi-mi ceru să respir. Eram atât de îndurerată, încât mi se tăiase respiraţia.

"Voi fi vreodată altfel? Am oare vreo şansă?" am întrebat, rugătoare.

Fără să-mi răspundă, Nelida se întoarse şi se îndreptă spre casă. Când a ajuns la uşa din spate, îmi făcu semn cu degetul arătător să o urmez înăuntru.

Am vrut să o iau la fugă după ea, dar nu am putut. Am început să plâng înăbuşit, apoi unul dintre cele mai neobişnuite scâncete a ieşit din mine, un sunet neomenesc. Am ştiut în acea clipă de ce-mi legase Clara centura ei în jurul stomacului: ca să mă apere de această lovitură. M-am întins cu faţa în jos pe grămada de frunze şi am dat frâu liber strigătului animalic care mă sufoca, însă acesta nu mi-a alinat suferinţa. Mi-am scos cristalele, le-am plasat între degete şi am început să-mi învârt braţele în sens contrar acelor de ceasornic, făcând cercuri din ce în ce mai mici. Am îndreptat cristalele spre indolenţa mea, spre laşitatea şi sentimentul meu inutil de autocompătimire.

16

Nelida mă aştepta răbdătoare la uşa din spate a casei. Îmi luase ore întregi să mă liniştesc. Era după-amiază târziu când am urmat-o în casă. Pe hol, chiar în dreptul camerei de zi, se opri atât de brusc încât aproape că am dat peste ea.

"După cum ţi-a spus Clara, locuiesc în partea stângă a casei," zise ea, întorcându-se cu faţa spre mine. "Iar acum te voi duce acolo. Dar mai întâi, hai să intrăm în camera de zi şi să ne aşezăm puţin, ca să-ţi revii."

Gâfâiam şi inima îmi bătea extrem de tare.

"Am o condiţie fizică bună," am asigurat-o. "Am practicat în fiecare zi kung fu cu Clara, numai că acum nu mă simt prea bine."

"Nu-ţi fă griji pentru că nu poţi respira," zise Nelida liniştitor. "Este din cauză că energia corpului meu te apasă. Presiunea deosebită face ca inima ta să bată mai rapid. Când te vei obişnui cu ea, nu o să-ţi mai facă probleme."

Mă luă de mână şi mă duse să ne aşezăm pe o pernă pe podea, cu spatele sprijinit de marginea divanului.

"Când eşti agitată ca acum, sprijină-ţi şalele de o mobilă. Sau îndoaie-ţi braţele la spate şi presează-le pe vârful rinichilor."

Stând cu spatele sprijinit în felul acela, poziţia avu într-adevăr un efect relaxant asupra mea. În câteva clipe, am respirat din nou normal, iar nodul din stomac îmi dispăru şi el.

Am privit-o pe Nelida păşind înainte şi înapoi în faţa mea.

"Acum, hai să lămurim ceva odată pentru totdeauna," zise ea, continuând să meargă relaxat cu paşi mari. Când spun că răspund de tine, mă refer la faptul că am în sarcină libertatea ta

absolută. Aşa că dă-mi pace cu poveştile tale despre lupta pentru independenţă. Războiala ta capricioasă împotriva familiei nu mă interesează. Chiar dacă te-ai avut la cuţite cu ei toată viaţa, lupta ta a fost lipsită de scop şi direcţie. Este timpul să dai un sens adevărat puterii tale naturale şi energiei nestăpânite ce o posezi."

Pasul său, am observat, nu era în nici un fel nervos. Părea să fie mai degrabă o manieră de a-mi capta atenţia, deoarece m-a liniştit complet şi, cu toate acestea, mă ţinea atentă.

Am mai întrebat-o o dată dacă aveam să-i mai văd pe Clara şi Manfred. Nelida îmi aruncă o privire nemiloasă, care îmi dădu fiori.

"Nu, nu-i vei mai vedea," zise ea. "Cel puţin, nu în această lume. Amândoi şi-au împlinit sarcina de a te pregăti pentru marele zbor, în mod impecabil. Numai în cazul în care vei reuşi să-ţi trezeşti dublul şi să faci trecerea în abstract îi vei mai întâlni. Dacă nu, vor deveni amintiri pe care le vei povesti altora sau le vei păstra pentru tine, o vreme, după care, treptat, le vei uita."

I-am jurat că nu-i voi uita niciodată pe Clara şi Manfred, că vor face întotdeauna parte din mine, chiar de-ar fi să nu-i mai întâlnesc niciodată. Şi chiar dacă ceva în mine ştia că aşa va fi, nu suportam gândul unei despărţiri definitive. Voiam să plâng aşa cum făcusem atât de uşor toată viaţa dar, cumva, pasa magică cu cristalele îşi făcuse efectul: plânsul mă părăsi. Acum, când aveam cu adevărat nevoie să plâng, nu puteam. Aveam un gol în suflet. Eram aşa cum am fost mereu: rece. Cu deosebirea că, de data aceasta, nu mă mai amăgeam. Mi-am amintit ce îmi spusese Clara, că acea răceală nu însemna cruzime sau lipsă de suflet, ci o detaşare inflexibilă. În sfârşit, ştiam ce înseamnă să fii lipsit de milă.

"Nu te concentra pe pierderea suferită," zise Nelida, observându-mi starea de spirit. "Cel puţin, nu pentru moment. Hai să ne ocupăm mai degrabă cu ceea ce te poate ajuta să aduni energie ca să încerci invitabilul zborul abstract. Acum ştii că ne aparţii nouă şi mie, în mod particular. Astăzi trebuie să încerci să treci în cealaltă latură a casei, unde locuiesc eu."

Nelida îşi scoase pantofii şi se aşeză în fotoliul din faţa mea. Cu o mişcare graţioasă, îşi ridică genunchii la piept şi puse

tălpile picioarelor pe marginea scaunului. Fusta îi acoperea gambele, lăsând să i se vadă doar labele picioarelor şi gleznele.

"Acum încearcă să nu fi sfioasă, critică sau trăznită," zise ea.

Apoi, înainte să pot răspunde, îşi ridică fusta şi îşi desfăcu picioarele.

"Uită-te la vaginul meu," îmi ordonă ea. "Gaura dintre picioarele femeii este deschiderea energetică a uterului, un organ puternic şi plin de resurse în egală măsură."

Spre oroarea mea, Nelida nu purta nici un fel de lenjerie de corp. Îi puteam vedea fundul. Am vrut să-mi întorc privirea, însă eram ca vrăjită. Tot ce puteam să fac era să privesc cu gura căscată. Nu avea deloc păr, iar abdomenul şi picioarele îi erau ferme şi netede, fără urmă de grăsime sau riduri.

"Din moment ce nu mă aflu pe lumea aceasta ca femeie, pântecul meu a dobândit o stare de spirit diferită de cea a unei femei obişnuite, nedisciplinate," zise Nelida, fără cea mai mică jenă. "Aşa că, pur şi simplu n-ar trebui să mă priveşti într-o lumină derogatorie."

Era într-adevăr frumoasă şi am încercat un sentiment de invidie pură. Eram de cel puţin două ori mai tânără decât ea şi nu arătam atât de bine, în aceeaşi poziţie. De fapt, nici nu visam să permit cuiva să mă vadă goală. Purtam întotdeauna halate de baie lungi, de parcă aveam ceva de ascuns. Amintindu-mi de propria sfială, am întors politicos capul, nu înainte însă de a privi atent ceea ce pot numi numai energie pură - zona din jurul vaginului său părea să radieze o forţă care, dacă o fixam cu privirea, îmi dădea ameţeli.

Am închis ochii fără să-mi mai pese ce gândea despre mine. Râsul Nelidei era ca o cascadă infinită, spumoasă şi agreabilă.

"Acum eşti perfect relaxată," zise ea. "Mai uită-te o dată la mine şi inspiră adânc de câteva ori, ca să te încarci."

"Stai puţin, Nelida," am zis, împietrită de frica, nu de a mă uita în vaginul ei, ci de ceea ce tocmai înţelesesem.

Faptul că mi s-a arătat în toată goliciunea, îmi provocase un lucru de neconceput pentru mine: îmi alinase tristeţea şi mă făcuse să-mi abandonez toată afectarea. Într-o clipă devenisem

extraordinar de familiară cu Nelida. Bolborosind într-o manieră jalnică, i-am vorbit despre sentimentele mele.

"Exact asta şi trebuie să facă energia din pântec," zise Nelida veselă. "Acum chiar că trebuie să te uiţi la mine şi să inspiri profund. După asta, vei putea analiza lucrurile după pofta inimii."

Am făcut ce mi-a cerut şi nu am simţit nici o urmă de timiditate. În mod straniu, faptul de a-i inspira energia mă revigoră, dându-mi sentimentul că între noi se crease o punte ce nu avea nevoie de cuvinte.

"Poţi face minuni controlând şi făcând energia din pântec să circule," îmi spuse ea, acoperindu-şi din nou gambele.

Nelida mi-a explicat că principala funcţie a pântecului este aceea de reproducere, cu scopul perpetuării speciei. Însă, fără ca femeile să aibă habar, pântecul mai are şi unele funcţii secundare subtile şi sofisticate. Acestea erau cele pe care noi două aveam să le cultivăm, zicea ea.

Am fost atât de încântată să o aud pe Nelida incluzându-mă şi pe mine în afirmaţia ei, încât am simţit o gâdilătură în stomac. Am ascultat-o cu atenţie, explicându-mi că cea mai importantă funcţie secundară a pântecului este aceea de a servi ca unitate de ghidare a dublului. În timp ce bărbaţii trebuie să se bazeze pe un amestec de raţiune şi intenţie pentru a-şi ghida dublul, femeile au la dispoziţia lor uterul, o puternică sursă de energie ce abundă de atribute şi funcţii, toate destinate să protejeze şi să alimenteze dublul.

"Lucrurile astea sunt posibile dacă, bineînţeles, te-ai debarasat de energia împovărătoare pe care au lăsat-o bărbaţii în interiorul tău," zise ea. "O recapitulare completă a întregii tale activităţi sexuale va rezolva acest aspect."

Ea a subliniat faptul că folosirea pântecului este o metodă extrem de puternică şi de directă de trezire a dublului. Mi-a amintit de pasele magice pe care le învăţasem, în care se respira direct cu deschiderea vaginului.

"Animalele femelă folosesc vaginul pentru a simţi ceea ce li se întâmplă şi pentru a-şi adapta corpul," zise ea. "Prin intermediul pântecului, femeile pot genera şi înmagazina energie în dublul lor, fie cu scopul de a construi sau de a distruge, fie pentru a se contopi cu tot ce le înconjoară."

Am simţit o nouă gâdilătură în abdomen, o vibraţie uşoară care de data aceasta se extindea spre organele genitale şi interiorul coapselor.

"O altă cale de-a ajunge la dublu, căruia i se mai spune şi *celălalt*, altfel decât folosind energia uterului, este prin mişcare," continuă Nelida. "Acesta este motivul pentru care Clara te-a învăţat pasele magice. Există două pase pe care trebuie să le practici zilnic pentru a te pregăti în mod adecvat pentru ceea ce va veni."

Se îndreptă spre debara, trase afară o rogojină, o desfăşură pe podea şi-mi ceru să mă întind pe ea. Stând pe spate, mi-a spus să-mi îndoi puţin genunchii, să-mi încrucişez braţele peste piept şi să mă rostogolesc o dată spre dreapta, apoi o dată spre stânga. M-a făcut să repet această mişcare de şapte ori. În timpul rostogolirii trebuia să-mi curbez uşor coloana în zona umerilor.

Îmi ceru după aceea să mă aşez din nou pe podea, cu picioarele încrucişate şi cu spatele sprijinit de canapea, în timp ce ea se aşeză înapoi pe fotoliu. Inspiră încet şi uşor pe nas. Apoi, îşi ondulă graţios braţul stâng şi îl întinse în faţă, sfredelind parcă aerul cu mâna. După aceea, băgă mâna înăuntru, apucă ceva şi trase braţul înapoi, creându-mi imaginea foarte clară a unei frânghii lungi care era trasă din acea gaură făcută în aer. Repetă apoi aceeaşi mişcare cu braţul şi mâna dreaptă.

Privind-o făcând pasa magică, am recunoscut-o ca fiind o mişcare de aceeaşi natură cu cele pe care mi le arătase Clara, dar era şi diferită în acelaşi timp: mai uşoară, mai calmă, cu o mai mare încărcătură energetică. Pasele magice ale Clarei semănau mai mult cu mişcările din artele marţiale, graţioase şi pline de forţă internă. Pasele Nelidei erau ameninţătoare, înspăimântătoare şi totuşi, o plăcere, în acelaşi timp, să le priveşti; radiau o energie nervoasă, fără a fi agitate în ele însele.

În timp ce-şi executa pasa, chipul Nelidei arăta ca o mască minunată. Trăsăturile sale erau simetrice, perfecte. Privindu-i mişcările desăvârşite, făcute cu detaşare şi cu o totală stăpânire de sine, mi-am amintit de Clara spunându-mi că Nelida era lipsită de milă.

"Această pasă serveşte la acumularea de energie din imensitatea care se întinde imediat în spatele a tot ceea ce

vedem." zise ea. "Încearcă să faci o gaură şi să treci dincolo de faţada formelor vizibile şi apucă energia care ne susţine. Fă-o acum!"

Am încercat să-i repet mişcările iuţi şi graţioase, însă m-am simţit rigidă şi stângace în comparaţie cu ea. Nu reuşeam să simt că străpungeam o gaură şi că apucam energie, oricât m-aş fi străduit să-mi imaginez acest lucru. Cu toate acestea, când am sfârşit de executat pasa, m-am simţit puternică şi clocotind de energie.

"În realitate, nu ai nevoie de prea multe pentru a comunica sau a ajunge la corpul eteric," continuă Nelida. "Pe lângă folosirea pântecului şi a mişcărilor, sunetul este o cale foarte puternică pentru a atrage atenţia acestuia."

Mi-a explicat că printr-o dirijare sistematică a cuvintelor către sursa noastră de cunoaştere - dublul - putem primi o manifestare din partea acestuia.

"Cu condiţia, desigur, să avem suficientă energie," adăugă ea. "Dacă avem, atunci este nevoie doar de câteva cuvinte bine alese sau de un sunet susţinut pentru a deschide în faţa noastră ceva de neînchipuit."

"Cum putem mai exact să dirijăm acele cuvinte către dublul nostru?" am întrebat.

Nelida întinse braţele într-un gest larg.

"Dublul este aproape infinit," zise ea. "Tot aşa cum corpul fizic se află în comunicaţie cu alte corpuri fizice, dublul comunică cu forţa vitală universală."

Nelida se ridică foarte brusc.

"Ne-am făcut pasele magice şi, de asemenea, am vorbit foarte mult," zise ea. "Acum, hai să vedem dacă putem trece la acţiune. Vreau să stai în faţa uşii ce duce spre aripa stângă a casei. Vreau să rămâi foarte calmă, însă profund conştientă de tot ce e în jurul tău."

Am urmat-o de-a lungul culoarului, până la uşa care fusese întotdeauna închisă. Clara îmi explicase că era ţinută închisă chiar şi atunci când toţi membrii familiei se aflau în casă. Din moment ce mă făcuse să-i promit că nu voi încerca niciodată, sub nici un motiv să deschid acea uşă, indiferent cât de curioasă eram, nu i-am acordat niciodată prea multă atenţie.

Privind-o acum, nu am găsit nimic anormal la ea. Era, pur şi simplu, o uşă obişnuită de lemn, foarte asemănătoare cu toate celelalte din casă. Nelida o deschise cu grijă. Dincolo de ea, se afla un hol, exact ca acela din partea dreaptă, care ducea în cealaltă jumătate a casei.

"Vreau să repeţi un cuvânt," zise Nelida, stând foarte aproape în spatele meu. "Cuvântul este *intenţie*. Vreau să-l rosteşti de trei, patru sau chiar mai multe ori, dar să-l scoţi din străfundul tău."

"Din străfundul meu?"

"Lasă cuvântul să izbucnească din pieptul tău, clar şi răspicat. De fapt, ar trebui să strigi cuvântul *intenţie* cu toată forţa."

Am ezitat. Nu-mi plăcea să urlu şi-mi displăcea când oamenii ridicau vocea la mine. Copil fiind, am învăţat că nu era politicos să strigi şi mi-era groază să-mi aud părinţii ţipând unul la celălalt.

"Nu te sfii," zise Nelida. "Strigă atât de tare şi de câte ori este nevoie."

"Cum voi şti când să mă opresc?"

"Te opreşti când se va întâmpla ceva anume sau când îţi spun eu să te opreşti, tocmai pentru că nu s-a întâmplat nimic. Fă-o! Acum!"

Am rostit cuvântul "intenţie", însă vocea mi-a sunat ezitantă, slabă, nesigură. Chiar şi pentru urechea mea, era lipsită de convingere. Dar am continuat să-l repet, de fiecare dată cu mai multă vigoare. Vocea nu-mi devenea gravă, ci atât de stridentă şi puternică, încât m-a şocat şi pe mine, aducându-mă pe punctul de a leşina, din cauza unui strigăt de-ţi ridica părul în cap, strigăt ce nu era al meu. Şi, cu toate astea, îl mai auzisem înainte. Era acelaşi zgomot strident din ziua în care Clara şi Manfred mă lăsaseră sub copac şi se năpustiseră în casă. Am început să tremur şi am ameţit atât de tare, încât m-am prăbuşit din picioare, rezemându-mă de tocul uşii.

"Nu te mişca!" îmi ordonă Nelida, dar era prea târziu, începusem deja să mă prăbuşesc fără vlagă pe podea.

"Păcat că te-ai mişcat când trebuia să fi rămas neclintită," zise Nelida aspră, dar adăugă un zâmbet când văzu că eram pe punctul de a leşina.

Se ghemui lângă mine şi mă frecă pe mâini şi pe spate, ca să-mi revin.

"Pentru ce m-ai pus să strig?" am întrebat-o cu un murmur, îndreptându-mi spatele sprijinit de perete.

"Încercam să atragem atenţia dublului tău," zise Nelida. "După câte se pare, există două nivele de conştiinţă universală: nivelul vizibilului, al ordinii, al oricărui lucru ce poate fi gândit sau numit şi nivelul de energie nemanifestat care creează şi susţine toate lucrurile."

"Deoarece ne bazăm pe raţiune şi limbaj," continuă Nelida, "nivelul pe care îl considerăm realitate este cel al vizibilului. Acesta pare să fie guvernat de o anumită ordine, este stabil şi previzibil. Şi totuşi, în realitate este evaziv, temporar şi veşnic schimbător. Ceea ce noi considerăm ca fiind realitate permanentă este numai aparenţa exterioară a unei forţe insondabile."

Mi se făcuse atât de somn, încât abia îi mai puteam urmări cuvintele. Am căscat de mai multe ori pentru a trage mai mult aer în piept. Nelida râse la încercarea mea de a ţine ochii larg deschişi pentru a-i da impresia că o ascultam cu atenţie.

"Ceea ce eu şi tu dorim să facem cu toate aceste strigăte," continuă ea, "este să atragem atenţia unei realităţi, însă nu a celei vizibile, ci a celei nevăzute, a forţei care este sursa existenţei tale, o forţă care, sperăm noi, te va purta peste abis."

Voiam să ascult ce-mi spunea, însă un gând ciudat îmi distrăgea atenţia. Chiar înainte să mă prăbuşesc pe podea, întrezărisem ceva absolut neobişnuit. Observasem că aerul din holul de dincolo de uşă era efervescent, aşa cum se întâmplase în întunericul camerei mele din prima noapte când dormisem în această casă.

Cum Nelida continua să vorbească, m-am întors să mai arunc o privire în hol, dar mi se puse în faţă şi-mi bloca vederea. Se aplecă deasupra mea şi ridică o frunză care trebuie să fi căzut, în timp ce strigam, din legătura protectivă făcută de Clara în jurul taliei mele.

"Poate că această frunză ne va ajuta să limpezim lucrurile," zise ea, ţinându-mi-o în aşa fel ca să o pot vedea. Vorbi repede, de parcă ştia că puterea mea de concentrare scădea şi voia să-mi inoculeze cât mai multă informaţie, înainte ca mintea să-mi înceapă să hoinărească din nou.

"Textura ei este uscată şi sfărâmicioasă. forma plată şi rotundă, de culoare maron cu o tentă de roşu aprins. O recunoaştem drept frunză datorită simţurilor. instrumentelor noastre de percepţie şi gândului nostru care dă nume lucrurilor Fără ele. frunza ar fi abstractă. energie pură şi nediferenţiată. Aceeaşi energie eterică. ireală. care curge prin această frunză, susţine şi curge prin toate lucrurile. Noi. ca orice altceva. suntem reali pe de o parte şi numai aparenţă pe de alta."

Aşează cu grijă frunza la loc pe podea. ca şi cum era atât de fragilă că s-ar fi putut sfărâma la cea mai uşoară atingere.

Nelida făcu o scurtă pauză. ca să-mi dea parcă răgazul ca mintea să asimileze ceea ce spusese. însă atenţia îmi fu din nou atrasă spre uşa deschisă ce dădea în holul unde am văzut filamente de lumină pătrunzând printr-o fereastră mare din capătul holului. Am zărit fugar chipul mai multor femei şi bărbaţi; mai exact, trei sau patru oameni îşi iţiră o clipă capul afară pe uşile ce se deschideau în hol. Păreau să fi fost treziţi cu toţii dintr-o dată de strigătele mele şi îşi scoaseră doar capetele afară din dormitor, ca să vadă ce era cu toată zarva aceea.

"Eşti într-adevăr indisciplinată," urlă Nelida la mine. "Intervalul de timp în care îţi poţi focaliza atenţia este mult prea scurt."

Am încercat să-i spun Nelidei ce văzusem. însă ea mă reduse la tăcere cu o singură privire. Am simţit un fior urcându-mi pe şira spinării. ridicându-mi-se până în ceafă. şi am sfârşit prin a tremura involuntar. În acel moment. pe când stăteam acolo confuză şi lipsită de apărare. îmi trecu prin minte cel mai ciudat gând avut vreodată. Nelida îmi părea familiară, pentru că o văzusem într-un vis. De fapt. o văzusem nu într-un singur vis. ci într-o serie de vise periodice. iar oamenii de pe hol.

"Nu-ţi lăsa mintea să treacă mai departe!" îmi strigă Nelida. "Să nu îndrăzneşti. mă auzi? Să nu îndrăzneşti să te îndepărtezi! Vreau ca întreaga atenţie să-ţi fie aici. cu mine."

Mă ridică în picioare şi-mi ceru să-mi adun toate forţele. M-am străduit din răsputeri. căci eram fără îndoială intimidată de ea. Fusesem întotdeauna foarte mândră la gândul că nimeni nu mă putea domina. dar iată că o singură privire a acestei femei

era deajuns ca să-mi oprească şirul gândurilor şi să mă umple de spaimă şi respect în acelaşi timp

Nelida îmi dădu o castană scrioasă în vârful capului Aceasta mă calmă tot atât de repede pe cât mă neliniştiseră strigătele sale

"Îmi rup gura vorbind, deoarece Clara mi-a spus că asta este cea mai bună cale ca să te fac să te relaxezi şi să-ţi captez interesul," zise ea. "Vreau să te pregăteşti să treci prin uşa asta cu orice preţ."

I-am spus că aveam convingerea că o visasem. Dar asta nu era tot; aveam sentimentul că oamenii care scoseseră capul pe hol îmi erau, de asemenea, cunoscuţi.

Când am pomenit despre oamenii aceia, Nelida se dădu înapoi şi mă măsură din priviri, căutând parcă semne pe corpul meu. Rămase un moment tăcută, gândindu-se, probabil, dacă să-mi divulge un anumit lucru sau nu.

"Noi suntem un grup de vrăjitori, după cum nagualul şi Clara ţi-au spus deja. Formăm o descendenţă genealogică, dar nu una de familie. În această casă se află două ramuri ale acestei descendenţe, fiecare fiind compusă din opt membri. Membrii din ramura Clarei se numesc *Grau*, iar membrii din ramura mea se numesc *Abelar*. Originea noastră se pierde în timp. Noi ne numărăm pe generaţii. Eu sunt membră a generaţiei în putere, ceea ce înseamnă că pot transmite cunoaşterea grupului meu cuiva care este ca mine. În speţă, tie. Tu eşti o Abelar."

Se puse în spatele meu şi mă întoarse cu faţa în direcţia holului.

"Acum, ajunge cu vorba. Priveşte holul şi strigă încă o dată cuvântul *intenţie*. Cred că eşti gata să ne întâlneşti pe toţi în persoană."

Am strigat "intenţie" de trei ori. De data aceasta, vocea nu mi-a mai fost stridentă, ci a rezonat puternic între pereţii casei. La cel de-al treilea strigăt, aerul a început să freamăte uşor. Miliarde de balonaşe străluceau şi luminau de parcă se aprinseseră toate în acelaşi moment. Am auzit un bâzâit uşor, care mă ducea cu gândul la sunetul unui generator izolat fonic. Zgomotul său liniştit mă purtă înăuntru, mă trecu pragul unde stătusem alături de Nelida. Urechile îmi erau înfundate şi a trebuit să înghit de câteva ori pentru a le desfunda. Apoi, bâzâitul se opri şi

m-am trezit singură în mijlocul unui hol care era copia, reflexia exactă a celui din partea dreaptă a casei, unde se afla camera mea. Cu deosebirea că acesta era plin de oameni. Ieşiseră cu toţii din camerele lor şi se uitau la mine de parcă aterizasem acolo de pe altă planetă, materializându-mă chiar în faţa ochilor lor.

Printre ei, la capătul îndepărtat al holului, am zărit-o pe Clara. Chipul îi radia şi-şi deschise braţele, invitându-mă să merg să o îmbrăţişez. Apoi l-am văzut pe Manfred, dând cu laba pe podea. Am fugit înspre ei, dar în loc să-mi simt paşii pe podeaua de lemn, m-am simţit catapultată în aer. Spre disperarea mea, am zburat pe deasupra Clarei şi a lui Manfred şi peste toţi ceilalţi din hol. Nu aveam nici un control asupra mişcărilor mele. Tot ce am putut face a fost să strig terorizată numele Clarei şi al lui Manfred când am trecut pe deasupra lor, dincolo de hol, de casă, dincolo de copaci şi dealuri, într-o lumină orbitoare şi, în final, într-o nemişcare complet întunecată

17

Visam că săpam în grădină când, o durere ascuțită în ceafă mă trezi. Fără să deschid ochii, am bâjbâit în căutarea pernelor, ca să-mi relaxez gâtul, cuibărind-mi-l între faldurile lor moi și confortabile. Dar mâinile mele căutau în van. Nu puteam găsi pernele și nici măcar nu puteam simți salteaua. Am început să mă balansez de parcă mâncasem sau băusem prea mult în noaptea precedentă și acum simțeam efectele tulburătoare ale indigestiei. Treptat am deschis ochii. În loc să văd tavanul și pereții, am văzut crengi și frunze verzi. Când am încercat să mă ridic, totul a început să se învârtească în jurul meu. Am realizat că nu mă aflam în patul meu; eram suspendată în aer într-un fel de ham de piele și am înțeles că eu eram cea care se legăna. Am știut, fără urmă de dubiu, că nu visam. În timp ce simțurile încercau să pună ordine în haosul din jur, am văzut că fusesem ridicată cu un scripete până la cea mai înaltă ramură a unui copac.

Senzația de a mă trezi brusc și de a mă vedea legată fedeleș, fără putința de a mă mișca, cuplată cu conștientizarea faptului că nu era nimic sub mine, mi-a creat, într-o clipă, o teroare fizică de înălțime. Nu mă mai urcasem niciodată într-un copac. Am început să strig după ajutor. Nimeni nu venea să mă ajute, așă că am urlat până când am rămas fără voce. Epuizată, am rămas atârnând acolo, moale ca o cârpă. Spaima aceasta fizică mă făcu să-mi pierd controlul asupra funcțiilor excretoare. Eram o catastrofă. Însă faptul de a striga după ajutor mă goli de frică. M-am uitat de jur împrejur și am început să-mi evaluez treptat situația.

Am remarcat că brațele și mâinile îmi erau libere și, întorcându-mi capul în jos, am observat ce anume mă susținea.

Nişte centuri groase .din piele maro mă încingeau peste talie, piept şi picioare. De trunchiul copacului era legată o alta, la care puteam ajunge dacă îmi întindeam braţele. Cea din urmă se termina cu o frânghie şi un scripete legat de ea. Am înţeles atunci că pentru a mă elibera, tot ce aveam de făcut era să dau drumul corzii şi să mă las în jos. Am făcut un efort extraordinar ca să ajung la frânghie şi să mă cobor, deoarece mâinile şi braţele îmi tremurau. Însă odată ce am atins pământul, mi-am desfăcut cu răbdare curelele din jurul corpului şi m-am strecurat afară din ham.

Am alergat în casă, strigând-o pe Clara. Îmi aminteam vag că nu aveam să o găsesc, dar era mai mult un sentiment, decât o certitudine. Am început să o caut în mod automat, dar Clara nu era de găsit şi nici Manfred. Apoi, am început să conştientizez faptul că, într-un anumit fel, lucrurile se schimbaseră, dar nu puteam să spun ce sau când, nici măcar de ce lucrurile erau acum altfel decât înainte. Tot ce ştiam era că ceva fusese, în mod ireparabil, distrus.

M-am trezit în plin monolog interior. Mi-am spus cât de mult mi-aş fi dorit ca să nu fi plecat Clara într-una din călătoriile ei misterioase tocmai acum, când aveam cel mai mult nevoie de ea. Apoi mi-am zis că ar putea exista alte explicaţii pentru absenţa ei. Era posibil să mă ocolească în mod intenţionat sau poate se afla în vizită la rudele sale, în partea stângă a casei. Mi-am amintit după aceea de întâlnirea cu Nelida şi m-am avântat spre uşa ce dădea în holul din latura stângă a casei şi am încercat să o deschid, ignorând avertismentul Clarei de a nu mă atinge de ea. Am descoperit că era încuiată. Am strigat-o de câteva ori la uşă, după care i-am tras un picior, furioasă, şi m-am dus în dormitorul meu. Spre dezamăgirea mea, şi aceea era încuiată. Am încercat frenetic să deschid uşile celorlalte încăperi de pe culoar. Toate erau încuiate, cu excepţia uneia, care părea a fi un fel de debara, ori o cameră părăsită. Nu intrasem niciodată înăuntru, conformându-mă instrucţiunilor foarte stricte ale Clarei. Dar uşa aceea rămăsese întotdeauna întredeschisă şi iscodisem cu privirea înăuntru ori de câte ori trecusem prin faţa ei.

De data aceasta am intrat, strigându-le pe Clara şi Nelida. Camera era întunecată, dar plină ochi cu cea mai bizară

colecție de obiecte pe care o văzusem vreodată. De fapt, era atât de ticsită cu sculpturi groteşti, cutii şi cufere, că nu mai era loc să te mişti. Camera era luminată doar de puținul soare ce intra prin fereastra boltită, cu un frumos vitraliu, de pe peretele din fund. Era o lumină discretă, care arunca umbre stranii pe toate obiectele din cameră. Mă făcu să gândesc că aşa trebuia să arate magaziile elegantelor transatlantice, acum ieşite din uz, care au străbătut lumea. Podeaua de sub mine începu deodată să se clatine şi să scârțâie, iar obiectele din jurul meu păreau, de asemenea, să se mişte. Am dat drumul unui țipăt involuntar şi m-am precipitat afară din încăpere. Inima îmi bătea atât de repede şi de puternic, încât mi-a luat câteva minute bune şi câteva respirații adânci ca să mă liniştesc.

În hol, am observat că uşa dulapului mare din perete, opus debaralei, era deschisă şi toate hainele mele se aflau acolo, aranjate cu grijă pe umeraşe sau strânse şi puse pe rafturi. De mâneca jachetei pe care mi-o dăduse Clara în prima zi când venisem în casă, era agățat un bilet ce îmi era adresat. Acesta spunea: "*Taisha, faptul că citeşti acest bilet îmi spune că ai reuşit să cobori din copac. Urmează, te rog, instrucțiunile mele întocmai. Nu te întoarce în vechea ta cameră, deoarece este încuiată. De acum înainte, vei dormi în ham sau în casa din copac. Noi am plecat cu toții într-o călătorie lungă. Întreaga casă se află în grija ta. Fă tot ce-ți stă în putință.*" Era semnat: "*Nelida*".

Uluită, m-am uitat îndelung la acel bilet, citindu-l şi recitindu-l. Oare ce voia Nelida să spună cu faptul că îmi lăsa casa în grijă? Ce trebuia să fac acolo, de una singură? Gândul de a dormi în acel ham oribil, agățată ca o carcasă de vită, îmi provoca unul dintre cele mai sinistre sentimente.

Voiam ca ochii să mi se umple de lacrimi. Aş fi dorit să-mi plâng de milă pentru că mă lăsaseră singură şi să fiu supărată pe ei pentru că plecaseră fără ca măcar să mă avertizeze, însă nu am putut face nimic din toate astea. Am lovit din picior, încercând să-mi stârnesc furia. Şi, din nou, am eşuat mizerabil. Era ca şi cum se stinsese ceva în mine, făcându-mă indiferentă şi incapabilă să-mi exprim emoțiile obişnuite. Mă simțeam însă cu adevărat abandonată. Corpul începu să-mi tremure aşa cum făcea întotdeauna chiar înainte de-a începe să

plâng. Numai că, de data aceasta, ceea ce a țâșnit din mine nu a fost un șuvoi de lacrimi, ci un potop de amintiri și de viziuni ca de vis.

Atârnam în acel ham, uitându-mă în jos. Dedesubt erau oameni ce stăteau la rădăcina copacului, râzând și bătând din palme. Strigau la mine pentru a-mi atrage atenția. Apoi, toți la unison, scoaseră un sunet asemănător răgetului unui leu, după care plecară. Știam că visez. Dar mai știam că întâlnirea cu Nelida categoric nu fusese un vis. Biletul din mâna mea era dovada. Lucrul de care nu eram prea sigură era de ce și pentru cât timp stătusem agățată în copac. Judecând după starea jalnică a hainelor mele și după cât eram de înfometată, trebuie să fi stat acolo zile întregi. Dar cum am ajuns în copac?

Mi-am luat câteva haine din dulap și m-am dus în spatele casei, să mă spăl și să mă schimb. Odată spălată, m-a străfulgerat gândul că nu căutasem în bucătărie. Mai speram că poate Clara mânca acolo și nu mă auzise strigând. Am împins ușa, dar bucătăria era goală. Am scotocit după mâncare. Am găsit un vas pe sobă cu tocana mea favorită și voiam cu disperare să cred că era Clara cea care mi-o lăsase. Am gustat-o și m-a sufocat un suspin fără lacrimi. Nu avea deloc carne, iar legumele erau tăiate în felii subțiri, nu în cuburi. Am știut că nu Clara o făcuse și că plecase. La început nu am vrut să mănânc tocana, însă mi-era cumplit de foame. Mi-am luat bolul de pe raft și mi l-am umplut ochi.

Numai după ce am mâncat și am evaluat noua situație, mi-am dat seama că mai exista un loc în care uitasem să caut. M-am grăbit spre peșteră, cu speranța vagă că o voi găsi acolo pe Clara sau pe nagual. Dar nu era niciunul dintre ei, nici măcar Manfred. Singurătatea grotei și a dealurilor acelora mi-au provocat o asemenea tristețe, că aș fi dat orice pe lume să fiu în stare să plâng. M-am strecurat înăuntru, simțind disperarea unei mute care abia învățase să vorbească. Mi-am dorit să mor acolo, pe loc, dar, în loc de asta am adormit.

Când m-am trezit, m-am întors în casă. Acum, că toți erau plecați, mi-am spus, aș putea pleca și eu. M-am dus la locul unde îmi parcasem mașina. Clara o condusese și o reparase în mod regulat într-un garaj din oraș. Am început să încarc bateria și, spre ușurarea mea, funcționa perfect. Mi-am înghesuit într-o

geantă câteva lucruri, dar nu am apucat să trec de uşa din dos, când un puternic acces de vinovăţie mă opri. Am recitit biletul Nelidei: îmi cerea să am grijă de casă. Nu puteam să o abandonez, pur şi simplu. Îmi spunea să fac tot ce-mi stătea în putinţă. Am avut sentimentul că îmi încredinţaseră o sarcină specială şi că trebuia să rămân, fie şi numai pentru a afla care era acea sarcină. Mi-am aşezat lucrurile la loc în dulap şi m-am întins pe canapea, încercând să mă adun ca să-mi dau seama ce se întâmpla cu mine.

Ţipetele de mai devreme îmi iritaseră serios coardele vocale. Mă durea îngrozitor gâtul, dar altfel totul părea să fie în regulă. Starea de şoc, frica şi autocompătimirea îmi trecuseră, lăsând în urmă doar certitudinea că mi se întâmplase ceva monumental când trecusem în partea stângă, în acel hol. Dar oricât de mult m-am străduit, n-a fost chip să-mi amintesc ce s-a întâmplat după ce i-am trecut pragul.

Cu excepţia acestor griji fundamentale, mă confruntam şi cu o serioasă problemă de moment: nu ştiam cum să aprind focul în soba cu lemne. Clara îmi tot arătase cum să o fac, dar pur şi simplu nu m-am putut deprinde cu ea, poate pentru că nu mă aşteptam să fiu vreodată nevoită să o aprind eu însămi. Una dintre soluţiile ce-mi veniră în minte a fost aceea de a întreţine focul, punând toată noaptea lemne peste el.

M-am avântat în bucătărie pentru a mai pune nişte lemne pe foc înainte ca acesta să se stingă. De asemenea, am pus mai multă apă la fiert şi cu o parte din ea mi-am spălat bolul. Restul am vărsat-o în filtrul care arăta ca un con gros, răsturnat. Recipientul uriaş stătea pe un suport zdravăn de fier forjat şi, picătură cu picătură, filtra apa fiartă. Din recipientul colector de sub filtru, mi-am turnat două polonice în cană. Am băut pe săturate din apa rece şi delicioasă, apoi am hotărât să mă întorc în casă. Mă gândeam că poate Clara şi Nelida îmi lăsaseră şi alte bilete, mai explicite, relativ la ce aveam de făcut.

Am căutat cheile de la uşile dormitoarelor. Într-un dulap din hol am găsit un set de chei cu diferite nume pe ele. Am ales una care avea înscris numele Nelidei. Am fost surprinsă să descopăr că se potrivea la dormitorul meu. Apoi am luat-o pe cea cu numele Clarei şi am încercat-o la mai multe uşi până când am găsit broasca în care se potrivea. Am învârtit cheia şi uşa s-a

deschis, însă, când veni momentul să păşesc în cameră şi să trag cu ochiul, n-am putut. Am simţit că, indiferent dacă era sau nu plecată, avea, totuşi, dreptul la intimitate.

Am închis uşa din nou, am încuiat-o şi am pus cheile la locul lor. M-am întors în camera de zi şi m-am aşezat pe podea, sprijinindu-mă cu spatele de canapea, aşa cum îmi sugerase Nelida să fac atunci când eram tensionată. Asta mă ajută foarte mult să-mi calmez nervii. Îmi trecu din nou prin minte să mă urc în maşină şi să plec, dar nu doream nicicum să părăsesc casa. Am decis să accept provocarea şi să rămân să am grijă de casă atâta timp cât vor fi plecaţi, chiar de avea să fie pentru totdeauna.

Cum nu aveam nimic deosebit de făcut, mi-am zis că aş putea încerca să citesc. Îmi recapitulasem experienţele negative din tinereţe legate de cărţi şi m-am gândit să testez dacă atitudinea mea faţă de ele se schimbase. M-am dus să scotocesc pe rafturile cu cărţi. Acolo am descoperit că cea mai mare parte a acestora erau în germană, unele în engleză şi doar câteva în spaniolă. Le-am studiat rapid şi am văzut că majoritatea celor în germană erau despre botanică. Mai erau altele despre zoologie, geologie, geografie şi oceanografie. Pe un alt raft, ascunsă privirii, era o colecţie de cărţi de astronomie, în engleză. Cărţile în spaniolă, aflate pe un raft separat, erau de literatură, romane şi poezie.

Din moment ce astronomia mă fascinase întotdeauna, am decis să le citesc mai întâi pe acestea. Am ales o carte subţire, cu multe fotografii şi am început să o frunzăresc. Dar curând m-a adormit.

Când m-am trezit, era întuneric beznă în casă şi a trebuit să găsesc pe dibuite drumul spre uşa din dos. În drum spre magazia unde era adăpostit generatorul, am observat lumină venind dinspre bucătărie şi am realizat că cineva trebuie să fi dat deja drumul generatorului. Încântată că poate se întorsese Clara, m-am precipitat în direcţia bucătăriei. Apropiindu-mă, am auzit pe cineva cântând uşor în spaniolă. Nu era Clara, era o voce de bărbat, dar nu a nagualului. Am continuat să mă apropii, tremurând. Înainte să ajung la uşă, un bărbat îşi scoase capul afară şi, văzându-mă, dădu drumul unui ţipăt puternic. Am ţipat şi eu în acelaşi timp. Ai fi zis că îl speriasem tot atât de mult pe cât mă

speriase şi el pe mine. A ieşit afară şi, pentru o clipă, nu am făcut altceva decât să ne zgâim unul la celălalt.

Era slab fără a fi slăbănog, subţire, dar musculos. Avea cam aceeaşi înălţime ca mine sau poate cu vreo doi centimetri mai înalt, în jur de un metru şaptezeci şi cinci. Purta o salopetă albastră de mecanic, asemeni celor purtate de angajaţii de la staţiile de benzină. Avea un ten roz deschis şi părul grizonat, nasul şi bărbia ascuţite, pomeţi proeminenţi şi o gură mică. Ochii lui semănau cu cei ai păsărilor, rotunzi şi întunecaţi dar, cu toate acestea, strălucitori şi plini de viaţă. Abia dacă i se vedea albul din jurul pupilelor. Privindu-l, nu aveam deloc impresia că am în faţă un bătrân, ci un băiat căruia i se zbârcise pielea datorită vreunei boli necunoscute. Ceva în el era bătrân şi tânăr în acelaşi timp, fermecător şi totodată tulburător. Am reuşit să-i cer, în cea mai bună spaniolă de şcoală, să-mi spună cine este şi să-mi explice motivul prezenţei sale în casă.

El se uită la mine curios.

"Vorbesc engleza," zise el, fără urmă de accent. "Locuiesc de ani de zile în Arizona cu rudele Clarei. Mă numesc Emilito şi sunt îngrijitorul. Tu trebuie să fii cea care locuieşte în copac."

"Poftim?"

"Tu eşti Taisha, nu-i aşa?" zise el, făcând câţiva paşi spre mine. Se mişca cu uşurinţă şi agilitate. "Da. Dar ce este cu povestea asta, că aş trăi în copac?"

"Nelida mi-a spus că locuieşti în copacul cel mare de lângă intrarea din faţă a casei. E adevărat?"

Am aprobat în mod automat din cap şi numai în acel moment am realizat un lucru foarte evident, pe care numai o maimuţă grea de cap ar fi putut să nu-l priceapă: copacul se afla în partea interzisă mie a casei, la est, zonă pe care nu o puteam vedea decât din punctul meu de observaţie de pe deal. La această revelaţie m-a năpădit un val de emoţie, deoarece am înţeles, de asemenea, că acum îmi era permis să explorez un teren care îmi fusese întotdeauna interzis.

Încântarea mi-a fost întreruptă când Emilito dădu din cap, părându-i parcă rău pentru mine.

"Ce ai făcut, săraca de tine?" întrebă el, bătându-mă uşor pe umăr.

"N-am făcut nimic," am spus, dându-mă un pas înapoi. Era o aluzie clară cum că făcusem vreo prostie pentru care mă legaseră în copac, sub formă de pedeapsă.

"Uşurel, nu am vrut să fiu curios," zise el, zâmbind. "Nu trebuie să te lupţi cu mine. Nu sunt o persoană importantă. Nu sunt decât îngrijitorul, un slujbaş. Eu nu sunt unul dintre ei."

"Nu-mi pasă cine sunteţi," m-am răstit eu. "vă spun că n-am făcut nimic."

"Mă rog, dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, nu-i nimic," zise el, întorcându-mi spatele ca să intre din nou în bucătărie.

"Dar nu este nimic de spus," am urlat, dorind să am ultimul cuvânt.

Nu mi-a fost deloc greu să urlu la el, lucru pe care nu cred că aş fi îndrăznit să-l fac dacă ar fi fost tânăr şi atrăgător. Am fost din nou surprinsă auzindu-mă strigând.

"Nu-mi faceţi greutăţi. Eu sunt şefă aici. Nelida mi-a cerut să am grijă de această casă. Aşa mi-a spus în biletul pe care mi l-a lăsat."

El sări ca străfulgerat.

"Eşti cam ciudată," bolborosi el. Apoi tuşi şi strigă la mine: "Să nu îndrăzneşti să te apropii. Oi fi cu bătrân, dar sunt încă în putere. Munca mea aici nu implică să-mi risc pielea pentru nimeni şi nici să mă las insultat de toţi proştii. Demisionez!"

Fără să ştiu ce m-a apucat, am spus:

"Staţi puţin," am zis, conciliant. "Nu am vrut să ridic vocea la dumneavoastră, dar sunt extrem de nervoasă. Clara şi Nelida m-au lăsat aici fără nici o explicaţie şi fără să mă avertizeze."

"Ei bine, nici eu nu am vrut să strig la tine," zise el, pe acelaşi ton conciliant. "Am vrut doar să înţeleg de ce te-au legat în copac înainte de a pleca. De aceea te-am întrebat dacă ai greşit cu ceva. Nu am vrut să par curios."

"Dar vă asigur, domnule, că nu am făcut nimic, credeţi-mă!"

"Atunci de ce locuieşti în copac? Aceşti oameni sunt foarte serioşi. Nu ţi-ar face un asemenea lucru doar de dragul de-a o face. Şi, în plus, este evident că eşti una de-a lor. Trebuie

să fii prietenă la cataramă cu Nelida dacă-ți scrie bilete, să-ți ceară să te ocupi de casă. Nu-și pierde vremea cu oricine."

"Adevărul este că nu știu de ce m-au lăsat în copac," am zis. "Eram cu Nelida în partea stângă a casei și următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit cu gâtul sucit și atârnată în copac. Am fost îngrozită."

Amintindu-mi suferința de-a mă trezi singură, fără nimeni în preajmă, n-am putut să nu mă las, din nou, pradă agitației. Am început să tremur și să transpir chiar în fața acelui străin.

"Ai fost în partea stângă a casei?"

Făcu ochii mari, iar surpriza de pe fața lui părea a fi sinceră.

"Am fost acolo pentru o clipă, dar după aceea totul s-a întunecat," am spus.

"Și ce-ai văzut?"

"Oameni pe hol. O mulțime."

"Ai putea spune câți?"

"Holul era plin de oameni. Douăzeci, poate treizeci."

"Hmm, atât de mulți? Ciudat..."

"Ce găsiți atât de ciudat, domnule?"

"Deoarece n-au fost niciodată atât de mulți în toată casa. Pe vremuri, aici nu erau decât zece persoane. Știu asta, pentru că sunt îngrijitorul."

"Ce înseamnă toate astea?"

"Să fiu al naibii dacă știu! Dar mie mi se pare că este cu adevărat ceva în neregulă cu tine."

Stomacul îmi zvâcnea, în timp ce norul unei depresii punea stăpânire pe mine și începusem să am acea senzație rău prevestitoare, care mi-era cunoscută de pe vremea când mă aflam în cabinetul medicului și descoperiseră că am mononucleoză. Habar nu aveam ce însemna, dar știam că am încurcat-o. Și, judecând după privirile serioase ale celor din jur, păreau să o știe și ei. Iar când se pregăteau să-mi facă o injecție cu penicilină, am țipat atât de tare, încât am leșinat.

"Lasă, lasă," zise îngrijitorul blând. "Nu are nici un rost să fii așa de supărată. Nu am vrut să-ți rănesc sentimentele. Dă-mi voie să-ți spun ce știu eu despre acel ham. Poate te ajută să înțelegi mai bine. Ei îl folosesc când persoana pe care o

tratează are... ei bine... are o doagă sărită, dacă înțelegi ce vreau să spun."

"Ce vreți să spuneți, domnule?"

"Spune-mi Emilito," zise el, zâmbind. "Dar, te rog, nu-mi mai spune 'domnule'. Sau poți să mi te adresezi cu apelativul 'îngrijitor', așa cum toată lumea se referă la John Michael Abelar cu cel de 'nagual'. Acum hai să intrăm în bucătărie și să ne așezăm la masă, unde vom putea discuta mai pe îndelete."

L-am urmat în bucătărie și m-am așezat. Îmi turnă în cană din apa pe care o încălzise pe sobă și mi-o aduse

"Acum, despre ham," începu el, așezându-se pe bancă, în fața mea. "Este conceput să vindece bolile mintale. De obicei îi pun pe aceștI oameni în ham când își ies complet din minți."

"Dar eu nu sunt nebună," am protestat. "Dacă tu sau oricine altcineva are de gând să insinueze acest lucru, eu plec."

"Dar trebuie că ești," argumentă el rațional.

"Până aici! Mă duc în casă," am zis eu, ridicându-mă să plec.

Îngrijitorul mă opri.

"Taisha, așteaptă. N-am vrut să spun că ești nebună. Pot exista alte explicații," zise el, împăciuitor. "Acești oameni nu-ți vor răul. Probabil că ei se gândeau că ar trebui să-ți întărești puterea minții cât timp sunt departe și nu neapărat să te vindeci de vreo boală. De aceea trebuie că te-au pus în hamuri. Este vina mea, am tras o concluzie greșită. Te rog să mă scuzi."

Eram mai mult decât dispusă să uit ce-a fost și să mă așez din nou la masă. În plus, aveam interesul să fiu în termeni buni cu îngrijitorul, căci, în mod evident, el știa să aprindă soba. De asemenea, nu mai aveam energia să mă simt ofensată, mai ales că, în această privință, simțeam că are dreptate. Eram nebună, dar nu voiam ca îngrijitorul să afle.

"Locuiești în apropiere, Emilito?" am întrebat, încercând să par indiferentă.

"Nu, aici în casă. Camera mea e față în față cu dulapul tău din hol."

"Vrei să spui că locuiești în magazia aceea plină de sculpturi și tot felul de lucruri?" am spus cu gura căscată de mirare. "Și de unde știi unde este dulapul meu?"

"Mi-a spus Clara," replică el cu o grimasă.

"Dar, dacă locuieşti aici, cum se face că nu te-am întâlnit deloc?"

"Ah, asta se datorează cu siguranţă faptului că nu avem acelaşi orar. Ca să-ţi spun drept, nici cu nu te-am văzut niciodată."

"Cum e posibil, Emilito? Sunt aici de mai bine de-un an."

"Iar eu de patruzeci de ani, din când în când."

Am izbucnit amândoi în râs de absurditatea celor ce spuneam. Însă ce găseam neliniştitor era că, undeva în străfundurile mele, ştiam că tocmai prezenţa acestei persoane o simţisem atât de des în casă.

"Emilito, ştiu că mă urmăreşti," i-am spus răspicat. "Nu nega şi nu mă întreba de unde ştiu. În plus, mai ştiu şi că tu ştiai cine eram, în clipa în care m-ai văzut în faţa uşii de la bucătărie, nu-i aşa?"

Emilito oftă şi dădu din cap afirmativ.

"Ai dreptate, Taisha. Te-am recunoscut. Dar să ştii că toţi m-ai băgat în sperieţi."

"Cum m-ai putut recunoaşte?"

"Te urmăream din camera mea. Dar nu te supăra, n-am crezut niciodată că ai să simţi că o făceam. Te rog din suflet să mă ierţi dacă te-am deranjat."

Am vrut să-l întreb de ce mă urmărise şi speram să-mi spună că o făcuse pentru că mă găsea frumoasă sau cel puţin interesantă, însă el mi-o reteză spunând că, de vreme ce se făcuse întuneric, se simţea obligat să mă ajute să mă ridic în copac.

"Permite-mi să-ţi dau un sfat," zise el. "Ar fi mai bine să dormi în casa din copac, în loc de hamac. Este o experienţă palpitantă. Şi eu am locuit odată în ea, pentru o perioadă destul de lungă, deşi asta se întâmpla cu mult timp în urmă."

Înainte de a pleca, Emilito mă servi cu un bol de supă delicioasă şi un teanc de tortillas[1] din făină. Am mâncat în tăcere absolută. Am încercat să-l abordez, dar el mi-a întors-o, spunându-mi că vorbitul în timpul mesei era dăunător digestiei.

---

[1] tortilla (span.) = turtă din mălai sau făină (N.T.)

I-am spus că eu şi Clara sporovăiam la nesfârşit în timp ce mâncam.

"Corpul ei şi al meu nu sunt nici pe departe la fel," murmură el. "Ea e de fier, aşa că poate face tot ce doreşte cu corpul său. Eu, dimpotrivă, cu un corp mic şi plăpând cum este al meu, nu-mi pot asuma riscul. Şi nici tu nu poţi."

Mi-a plăcut că mă includea şi pe mine la categoria celor cu un corp mic, deşi trăsesem nădejde că voia să spună că sunt mai degrabă fragilă decât firavă.

După cină, m-a condus, cu multă solicitudine, prin aripa principală a casei, până la uşa din faţă. Nu fusesem niciodată în acea parte a casei şi am încetinit intenţionat pasul, încercând să observ cât mai multe. Am văzut o sufragerie imensă, cu o masă lungă de recepţii şi o vitrină plină de pocale, pahare de cristal pentru şampanie şi veselă. Lângă sufragerie era o cameră de lucru. Trecând pe lângă ea, am reuşit să văd un birou masiv de mahon şi biblioteci ticsite de cărţi, aliniate pe toată lungimea unui perete. Într-o altă cameră erau becurile aprinse, însă nu am putut vedea ce se petrece înăuntru pentru că uşa nu era decât foarte uşor întredeschisă. Am auzit voci înăbuşite venind din interior.

"Emilito, cine este înăuntru?" am întrebat emoţionată.

"Nimeni," zise el. "Murmurul pe care îl auzi nu-i decât vântul. Joacă farse ciudate urechilor când suflă prin obloane."

L-am fixat cu o privire neîncrezătoare, iar el, galant, mi-a deschis uşa ca să mă conving. Avea dreptate, încăperea era goală, nefiind decât o altă cameră de zi, similară cu cea din aripa dreaptă a casei. Totuşi, când m-am uitat mai atent am remarcat ceva straniu la umbrele care se desenau pe podea. M-am cutremurat, fiindcă ştiam că era ceva în neregulă cu acele umbre. Puteam să jur că erau agitate, că tremurau, dansau, deşi nu era nici urmă de vânt sau curent de aer în încăpere.

În şoaptă, i-am împărtăşit lui Emilito ce am văzut.

"Parcă ai fi Clara," zise el. Râse şi mă bătu pe spate. "Dar asta e bine. Aş fi îngrijorat dacă i-ai semăna Nelidei. Ştiai că 'păsărica' ei are putere?"

Felul în care a spus-o, tonul vocii şi mirarea curioasă din ochii săi de pasăre îmi părură atât de amuzante, încât am început să râd, pe punctul de a-mi da lacrimile. Râsul îmi dispăru la fel

de brusc pe cât apăruse, de parcă un comutator interior fusese închis, lucru care mă îngrijoră. Şi îl îngrijoră şi pe Emilito, deoarece mă privi neliniştit, întrebându-se parcă despre stabilitatea mea mintală.

Îmi descuie uşa principală şi mă conduse în faţa casei, unde era copacul. Mă ajută să-mi pun hamurile şi-mi arătă cum să folosesc scripetele pentru a mă ridica în poziţia şezând. După ce îmi dădu o lanternă mică, m-am tras în sus. De pe ramurile din vârf am zărit vag o casă de lemn. Era în apropierea locului în care mă trezisem pentru prima dată în ham, dar, din cauza spaimei cumplite şi a frunzişului care o înconjura, nu o văzusem.

De jos, îngrijitorul puse lumina lanternei direct pe casă şi strigă la mine:

"Taisha, este o lanternă marinărească înăuntru, dar nu o folosi prea mult. Iar dimineaţa, înainte de a coborî, asigură-te că i-ai deconectat bateriile."

El îmi ţinu lanterna până când m-am strecurat pe o rampă din faţa casei şi am terminat de desfăcut hamurile.

"Noapte bună. Te las acum," îmi strigă el. "Vise plăcute."

Mi s-a părut că l-am auzit chicotind pe înfundate în timp ce îndepărta fasciculul de lumină şi se îndrepta spre casă. Am intrat în locuinţa din copac, folosindu-mă de lanterna mea slabă şi am căutat ceea ce el a numit o lanternă marinărească. Aceasta era de fapt un bec uriaş fixat pe o etajeră. Pe podea, se afla o baterie imensă, pătrată, într-o cutie de scânduri ţintuită de podea. Am conectat-o la bec şi am aprins-o.

Casa din copac era de fapt o cămăruţă cu o mică platformă înălţată care servea drept pat şi masă joasă şi pe ea, un sac de dormit făcut sul. Construcţia avea ferestre de jur împrejur, cu obloane prinse în balamale şi care, pentru a fi ţinute deschise, trebuiau ridicate şi proptite cu nişte beţe groase care se găseau pe podea.

Într-un colţ al camerei era o oală de noapte, care se potrivea într-un coş de care era legat un capac. După această trecere în revistă superficială, am deconectat lanterna cea mare şi m-am strecurat în sacul de dormit.

Era întuneric beznă. Auzeam greierii cântând şi susurul îndepărtat al râului. În imediata apropiere, vântul fremăta frun-

zele şi legăna încet întreaga casă. Ascultând toate acele sunete, spaime necunoscute au început să intre în mine şi am căzut pradă unor senzaţii fizice pe care nu le mai încercasem niciodată. Întunericul absolut dimprejur distorsiona şi masca sunetele şi mişcările atât de bine, încât aveam senzaţia că acestea veneau, de fapt, din mine. Ori de câte ori casa se clătina, simţeam o furnicătură în tălpi. Ori de câte ori scârţâia, partea interioară a genunchilor mi se contracta, iar ceafa îmi pocnea ori de câte ori auzeam vreo creangă trosnind.

Apoi, odată cu freamătul simţit în degetele de la picioare, corpul îmi fu năpădit de frică. Vibraţia se ridică spre laba picioarelor, trecu în picioare, până când întreg corpul a început să-mi tremure incontrolabil. Am ameţit şi eram dezorientată. Nu mai ştiam unde se găsea uşa sau lanterna. Am început să simt casa înclinându-se. La început era o senzaţie aproape imperceptibilă, care deveni din ce în ce mai evidentă, până când podeaua părea a fi înclinată la patruzeci şi cinci de grade. Simţind că podeaua se înclina încă şi mai puternic, am tras un ţipăt. Gândul de-a fi nevoită să cobor de acolo mă împietri. Eram sigură că aveam să mor căzând din copac. Pe de altă parte, senzaţia de înclinare era atât de dramatică, încât mă şi vedeam alunecând de pe platformă şi zburând afară pe uşă. La un moment dat, înclinaţia era atât de mare, încât am avut senzaţia că în loc să fiu întinsă, stăteam de fapt în picioare.

Ţipam la fiecare mişcare neaşteptată, agăţându-mă de o bârnă laterală, ca să nu alunec. Întregul edificiu părea să se dezmembreze. Din cauza mişcării, mi-a venit să vomit. Balansul şi scârţâitul se intensificară atât de mult, încât am ştiut că aceasta avea să fie ultima mea noapte pe pământ. Chiar când abandonasem orice speranţă de-a ieşi din încurcătură, ceva de neconceput îmi veni în ajutor. O lumină ţâşnită din interior se revărsa din mine prin toate găurile din corp. Lumina era un fluid luminiscent vâscos, care mă fixă de platformă, acoperindu-mă ca o armură strălucitoare. Îmi comprimă laringele şi-mi calmă ţipetele, dar îmi deschise de asemenea şi pieptul ca să pot respira mai uşor. Îmi linişti nervozitatea din stomac şi-mi opri tremuratul picioarelor. Lumina inundă întreaga încăpere, astfel încât am putut vedea uşa, la câţiva paşi în faţa mea. Pe măsură ce mă cufundam în incandescenţa ei, deveneam tot mai calmă.

Toate fricile şi grijile dispărură şi nimic nu mai conta. Am rămas întinsă într-un calm şi o liniştе perfectă. până la ivirea zorilor. Complet revigorată. m-am dat jos din copac şi m-am dus la bucătărie să pregătesc micul dejun.

18

Pe masa de la bucătărie am găsit o farfurie plină cu tamale. Ştiam că Emilito le pregătise, dar nu-l vedeam nicăieri. Mi-am turnat nişte apă în cană şi am mâncat toate tamalele, sperând că el luase deja micul dejun.

După ce mi-am spălat farfuria, m-am dus să lucrez în grădina de legume, dar am obosit repede. Mi-am făcut un culcuş de frunze sub un copac, aşa cum îmi arătase Clara şi m-am aşezat să mă odihnesc. O vreme, am privit la crengile copacului ce se legănau deasupră-mi, iar mişcarea lor mă purtă înapoi în copilărie. Trebuie să fi avut vreo patru-cinci ani, mă agăţam de crengile unei salcii. Nu era ca şi cum îmi aminteam acest lucru, de data aceasta eram cu adevărat acolo. Picioarele îmi atârnau sub mine, aproape atingând pământul. Mă legănam şi ţipam de plăcere, în timp ce fraţii mei mă împingeau cu rândul. Apoi ei au sărit să se agaţe de crengi mai înalte şi, ridicându-şi genunchii la piept, se balansau înainte şi înapoi, atingând pământul doar ca să-şi ia un avânt şi mai mare.

Imediat ce toate acestea trecură, am inspirat tot ceea ce retrăiam: bucuria, râsetele, sunetele, sentimentele pe care le aveam pentru fraţii mei. Am măturat trecutul cu o întoarcere a capului. Treptat, pleoapele mi s-au îngreunat. M-am prăbuşit pe culcuşul meu de frunze şi am căzut într-un somn profund.

Am fost trezită de o lovitură ascuţită în coaste. Îngrijitorul mă înghiontea cu un baston.

"Trezeşte-te, este aproape amiază," zise el. "N-ai dormit bine astă-noapte în casa din copac?"

Când am deschis ochii, un fascicul de lumină înflăcără vârful copacului cu nuanţe portocalii. Faţa îngrijitorului era şi ea aprinsă de o strălucire stranie, care îl făcea să arate înfricoşător

Purta aceeaşi salopetă albastră din ziua anterioară, dar de centura sa atârnau trei gurde. M-am ridicat în capul oaselor şi l-am privit scoţând cu grijă dopul celei mai mari dintre ele, după care o duse la gură şi luă o înghiţitură. Apoi, plescăi din buze cu satisfacţie.

"N-ai dormit bine noaptea trecută?" întrebă el din nou, măsurându-mă curios din priviri.

"Îţi baţi joc de mine?" am mormăit. "Pot spune cu mâna pe inimă că a fost una dintre cele mai cumplite nopţi din viaţa mea."

Un torent de văicăreli a început să curgă din mine. M-am oprit, îngrozită, când mi-am dat seama că vorbeam exact ca mama. De câte ori o întrebam cum a dormit, îmi răspundea cu acelaşi discurs plin de nemulţumire. O urâsem pentru asta, iar eu faceam acum acelaşi lucru!

"Emilito, iartă-mi, te rog, ieşirea meschină," am zis. "E drept că nu am închis un ochi, dar sunt bine."

"Te-am auzit urlând ca o strigoaică," se hazardă el. "Am crezut că ai coşmaruri şi că vei cădea din copac."

"Chiar am crezut că o să cad," am zis, năzuind puţină înţelegere. "Aproape că am murit de frică. Dar apoi s-a întâmplat un lucru ciudat şi am reuşit să rezist până dimineaţă."

"Ce lucru ciudat?" întrebă el curios, aşezându-se pe pământ, dar păstrând, totuşi, distanţa.

Nu vedeam de ce nu i-aş putea spune, aşa că i-am descris în detaliu evenimentele din noaptea trecută, ce au culminat cu lumina care mi-a venit în ajutor. Emilito m-a ascultat cu un real interes, dând din cap la momentele potrivite, de parcă înţelegea sentimentele pe care le descriam.

"Mă bucur să aflu că ai atâtea resurse," zise el. "Nu m-am aşteptat să rezişti nopţii trecute. Am crezut că ai să leşini. Totul se reduce la faptul că nu eşti nici pe departe atât de săritură de pe fix, pe cât spuneau ei că eşti."

"Cine a spus că sunt săritură de pe fix?"

"Nelida şi nagualul. Mi-au lăsat instrucţiuni clare să nu mă amestec în procesul tău de vindecare. Din acest motiv nu ţi-am venit în ajutor noaptea trecută, deşi am fost foarte tentat s-o fac - dacă nu de altceva, măcar pentru a avea puţină linişte."

Mai luă o înghiţitură din gurda sa.

"Vrei şi tu un gât?" se oferi el, întinzându-mi-o.

"Ce e înăuntru?" l-am sondat eu, întrebându-mă dacă era lichior, caz în care nu aş fi refuzat să iau o înghiţitură.

Ezită o clipă, apoi o răsturnă şi o scutură puternic de câteva ori.

"E goală," am zis eu dispreţuitor. "Ai vrut să mă păcăleşti."

El dezaprobă din cap.

"Pare numai a fi goală," mi-o întoarse el. "Dar e plină ochi cu una dintre cele mai stranii băuturi. Acum, vrei sau nu să bei şi tu?"

"Nu ştiu," am zis.

O clipă m-am întrebat dacă se juca cu mine. Văzându-l în salopeta sa albastră bine călcată, cu gurdele atârnându-i la brâu, îmi dădea impresia unuia scăpat dintr-un spital de nebuni.

Dădu nepăsător din umeri şi se uită la mine cu ochii mari. L-am privit astupând gurda la loc şi legând-o cu grijă la brâu, cu o chingă de piele.

"Bine, dă-mi o înghiţitură," am spus, împinsă de curiozitate şi de un impuls neaşteptat de a-i afla jocul.

Scoase din nou dopul gurdei şi mi-o întinse. Am scuturat-o şi m-am uitat înăuntru. Era cu adevărat goală. Dar, când am dus-o la gură, am avut o senzaţie dintre cele mai neobişnuite. Orice ar fi fost ceea ce-mi curgea în gură, era cumva lichid, fără însă a semăna în vreun fel cu apa. Era mai mult ca o presiune uscată, aproape amăruie, care m-a sufocat o clipă, după care mi-a umplut gâtul şi corpul cu o căldură răcoroasă.

Mi-a trecut prin minte că poate gurda conţinea o pudră fină, care mi-a curs în gură. Pentru a fi sigură, am încercat să-mi răstorn puţin în mână, însă n-a curs nimic.

"Nu e nimic în gurda asta din ceea ce ochii pot vedea," zise îngrijitorul, observându-mi surpriza.

Am mai luat o înghiţitură imaginară ce aproape că m-a făcut să sar afară din pantofi. Am fost străbătută de ceva electric, care mi-a făcut degetele de la picioare să freamăte. Vibraţia îmi urcă prin picioare de-a lungul coloanei ca un trăznet, iar când mi-a ajuns în cap aproape că am leşinat.

L-am văzut pe îngrijitor ţopăind de bucurie şi râzând ca un saltimbanc pus pe farse. Am înfipt mâinile în pământ

încercând să mă proptesc în ele. Când mi-am recăpătat echilibrul într-o oarecare măsură, l-am înfruntat furioasă:

"Ce dracu e în gurda asta?" l-am întrebat.

"Ceea ce se află înăuntru se numeşte 'intenţie'," zise el pe un ton serios. "Clara ţi-a spus câte ceva despre asta. Acum depinde de mine să-ţi spun puţin mai mult."

"Cum adică, acum depinde de tine, Emilito?"

"Vreau să spun că acum eu sunt noul tău îndrumător. Clara a făcut o parte din treaba asta, iar eu trebuie să fac restul."

Prima reacţie avută a fost aceea de a nu-l crede. Chiar el îmi spusese că nu făcea parte din grup şi că era doar un angajat. Era evident vorba de o nouă farsă şi nu aveam de gând să mă mai las prostită de trucurile lui.

"Mă iei peste picior, Emilito," am zis, încercând să afişez un zâmbet.

"Acum, da," zise el ţâşnind în picioare şi smucindu-mi efectiv piciorul de sub mine.

Înainte să mă pot ridica, se mai amuză o dată, trăgându-mă de picior. Era atât de exaltat, că a început să ţopăie pe vine ca un iepure, râzând plin de veselie.

"Nu-ţi place ca îndrumătorul tău să te ia peste picior?" se miră el.

Nu-mi plăcea să mă atingă şi pace. Şi, în nici un caz pe picior. Bine, nu îmi plăcea să mă atingă nici Clara, aşa că am început să mă amuz pe seama ideii că nu-mi plăcea să fiu atinsă. În ciuda faptului că îmi recapitulasem toate întâlnirile cu oamenii, sentimentele mele relativ la contactul fizic erau la fel de puternice. Am clasat această problemă pentru o revizuire ulterioară, deoarece îngrijitorul se potolise şi îmi explica ceva care îmi solicita întreaga atenţie.

"Sunt profesorul tău," l-am auzit spunând. "Pe lângă Clara. Nelida şi nagual, mă ai şi pe mine drept ghid."

"Eşti o masă de informaţii eronate, asta eşti," i-am trântit eu. "Chiar tu mi-ai spus că eşti doar un îngrijitor plătit. Aşa că de unde ai scos-o că mi-ai devenit profesor?"

"E adevărat. Sunt într-adevăr profesorul tău," zise el serios.

"Ce m-ai putea învăţa tu?" i-am strigat, displăcându-mi enorm perspectiva.

"Ceea ce trebuie să te învăţ se numeşte *stalking cu dublul*," zise el, clipind ca o pasăre.

"Unde sunt Clara şi Nelida?" am vrut să ştiu

"Sunt plecate. Nelida ţi-a spus asta în bilet, nu-i aşa?"

"Ştiu că sunt plecate, dar unde, mai exact?"

"Oh, în India," zise el cu o grimasă care arăta mai degrabă ca o dorinţă greu de stăvilit de a izbucni în râs.

"Păi, asta înseamnă că vor lipsi luni de zile," am spus, simţind că sunt nedreaptă.

"Exact. Suntem singuri. Nici măcar câinele nu este aici. De aceea, ai două alternative. Fie îţi aduni catrafusele şi pleci, fie rămâi aici, cu mine şi te apuci de treabă. Nu te sfătuiesc să alegi prima variantă, pentru că nu ai unde te duce."

"Nici nu mă gândesc să plec," l-am pus eu la curent. "Nelida mi-a lăsat casa în grijă şi asta am de gând să fac."

"Foarte bine. Mă bucur că te-ai decis să urmezi intenţia vrăjitorilor," zise el.

Cum trebuie să-i fi fost evident că nu înţelesesem nimic din ce îmi spunea, mi-a explicat că intenţia vrăjitorilor e diferită de cea a oamenilor obişnuiţi prin aceea că vrăjitorii sunt capabili să-şi focalizeze atenţia cu infinit mai multă forţă şi precizie.

"Dacă eşti profesorul meu, îmi poţi da un exemplu concret, care să ilustreze ce anume vrei să spui?" l-am întrebat, zgâindu-mă la el.

El se gândi o clipă, uitându-se în jur. Faţa i se lumină şi arătă spre casă.

"Casa asta e un bun exemplu," zise el. "Reprezintă rezultatul intenţiei a nenumăraţi vrăjitori care şi-au concentrat energia şi au însumat-o aici de-a lungul mai multor generaţii. De acum, această casă nu mai este doar o structură fizică, ci un fantastic câmp energetic. Casa însăşi poate fi distrusă de zeci de ori, ceea ce s-a şi întâmplat de altfel, însă esenţa intenţiei vrăjitorilor a rămas intactă, pentru că este indestructibilă."

"Ce se întâmplă când vrăjitorii doresc să plece?" am întrebat. "Energia lor rămâne captivă aici pentru totdeauna?"

"Dacă spiritul le spune să plece," zise Emilito, "aceştia vor fi capabili să-şi mute intenţia din locul prezent şi să şi-o plaseze într-altă parte."

"Trebuie să recunosc că e ceva cam ciudat cu această casă," am zis eu şi i-am povestit cum se împotrivise tuturor măsurătorilor şi calculelor mele amănunţite.

"Vraja acestei case nu constă în distribuţia camerelor, pereţilor sau a teraselor," îmi atrase el atenţia, "ci în intenţia pe care generaţii de vrăjitori au impregnat-o în ea. Cu alte cuvinte, misterul său constă în istoria atâtor vrăjitori a căror intenţie a stat la baza construirii ei. Pentru că, vezi tu, ei nu numai că au intenţionat-o, dar au şi construit-o cu mâna lor, cărămidă cu cărămidă, piatră cu piatră. Chiar şi tu ai contribuit cu intenţia ta şi ai lucrat la ea."

"Ce contribuţie am avut eu?" am întrebat, sincer luată pe nepregătite de afirmaţia lui Emilito. "Doar nu te referi la poteca aia strâmbă din grădină."

"Nimeni întreg la minte n-ar numi asta o contribuţie," zise el. "Nu, ai mai făcut şi alte câteva lucruri."

Mă făcu să înţeleg faptul că la nivel concret, el considera contribuţie instalarea curentului electric, montarea conductelor şi turnarea cimentului pentru pompa pe care o instalasem pentru a aduce apa din râu în susul dealului, până la grădina de legume.

"La un nivel eteric al fluxului energetic," continuă el, "îţi pot spune cu toată sinceritatea că una din contribuţiile tale a fost aceea că nimeni altcineva în această casă nu şi-a contopit intenţia cu Manfred în felul în care tu ai făcut-o."

În acel moment, ceva neaşteptat îmi răsări în minte.

"Tu eşti cel ce-i poate spune *broască râioasă* în faţă?" am întrebat. "Clara mi-a povestit odată că cineva putea să o facă."

Chipul îngrijitorului se lumină pe când aproba din cap.

"Da, eu sunt acela. L-am găsit pe Manfred când nu era decât un căţel. Fusese abandonat sau poate că fugise de la vreo fermă din zonă. În orice caz, era aproape mort când l-am găsit."

"Unde l-ai găsit?" am întrebat.

"Pe autostrada 8, la aproximativ o sută de kilometri de Gila, în Arizona. Trăsesem pe dreapta să mă duc în tufişuri ca să-mi fac nevoile, când m-am pişat efectiv pe el. Iar el stătea acolo, aproape mort de deshidratare. Ceea ce m-a frapat cel mai tare, a fost faptul că nu o luase la fugă pe autostardă, aşa cum

i-ar fi fost foarte uşor s-o facă. Şi, bineînţeles, că se afla exact în locul în care urinam eu.

"Şi pe urmă ce s-a întâmplat?" am întrebat

Eram copleşită de grija pentru soarta săracului Manfred şi am uitat cu totul că sunt supărată pe îngrijitor.

"L-am luat pe Manfred acasă, l-am pus în apă, dar nu l-am lăsat să bea," zise îngrijitorul. "După aceea, l-am oferit intenţiei vrăjitorilor."

Emilito spusese că intenţia vrăjitorilor trebuia să decidă nu numai dacă el avea să trăiască sau să moară, dar şi dacă avea să fie pur şi simplu un câine sau altceva. Şi a trăit, devenind ceva mai mult decât un câine.

"Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu tine," continuă el. "Poate că tocmai de aceea v-aţi înţeles atât de bine amândoi. Nagualul te-a găsit deshidratată din punct de vedere spiritual, gata să-ţi faci viaţa harcea-parcea. Din moment ce se afla cu Nelida în acel cinematograf în aer liber, ei erau cei care trebuiau să te ofere *intenţiei vrăjitorilor*, ceea ce au şi făcut."

"În ce fel m-au oferit intenţiei vrăjitorilor?" am întrebat

"Nu ţi-au spus deja?" întrebă el surprins.

M-am gândit puţin înainte de a răspunde.

"Nu cred."

"Nagualul şi Nelida au invocat intenţia cu voce tare, fără îndoială că exact în acel loc, şi au anunţat că-şi asumau responsabilitatea pentru tine, fără ezitări şi regrete, şi fără nici un fel de reţineri. Au înţeles amândoi, pe loc, că nu aveau să te poată lua cu ei în acel moment şi că vor trebui să te urmărească oriunde te vei duce."

"Aşa încât, acum, poţi spune că intenţia vrăjitorilor te-a acceptat. Invocaţia nagualului şi a Nelidei a funcţionat. Uite unde ai ajuns! Să vorbeşti sincer cu ai tăi

Se uită la mine ca să se asigure că îi urmăream argumentaţia. I-am întors privirea, cu o rugăminte tăcută, pentru elucidarea conceptului de intenţie a vrăjitorilor. El aduse conversaţia la un nivel mai personal şi spuse că dacă ar lua drept model de intenţionare toate lucrurile pe care i le spusesem Clarei despre mine, ar putea ajunge la concluzia că intenţia mea este aceea a unei înfrângeri totale. Intenţionasem întotdeauna, în mod sistematic, să fiu o nebună şi o disperată învinsă.

"Clara mi-a spus tot ceea ce i-ai povestit despre tine," zise el, plescăind din limbă. "De aceea aş zice, de exemplu, că te-ai aruncat în acea arenă în Japonia nu ca să-ţi demonstrezi talentele în artele marţiale, ci ca să dovedeşti lumii întregi că intenţia ta era să pierzi."

Se năpusti asupra mea, spunând că tot ce am făcut purta amprenta înfrângerii. Din acest motiv, cel mai important lucru pe care-l puteam face era să stabilesc o nouă intenţie. Mi-a explicat că această nouă intenţie purta numele de *intenţia vrăjitorilor*, deoarece nu reprezintă pur şi simplu intenţia de a face ceva nou, ci pe aceea de a se alătura unui lucru deja stabilit: o intenţie care ajunge până la noi, străbătând mii de ani de trudă omenească.

A mai spus că în intenţia vrăjitorilor nu exista loc pentru înfrângere, pentru că aceştia nu aveau decât o singură cale: aceea de a reuşi în tot ceea ce fac. Dar pentru a avea o viziune atât de puternică şi de limpede, vrăjitorii trebuie să-şi reorganizeze fiinţa totală, iar asta cere înţelegere şi putere. Înţelegerea le vine din recapitularea vieţii, iar puterea şi-o adună din acţiunile lor impecabile.

Emilito mă privi şi se bătu peste gurdă. Mi-a explicat că acolo îşi adunase toate sentimentele impecabile şi că-mi dăduse să beau din acea intenţie a vrăjitorilor pentru a-mi contracara atitudinea defetistă şi pentru a mă pregăti pentru învăţătura sa. A mai spus ceva, dar nu m-am mai putut concentra. Vocea lui începuse să-mi provoace somnolenţă. Corpul mi se îngreună dintr-o dată. Focalizându-mi atenţia pe chipul său, tot ce am putut vedea a fost o pâclă albicioasă, asemănătoare cu ceaţa în amurg. L-am auzit spunându-mi să mă întind şi să-mi proiectez în afară învelişul eteric, prin relaxarea treptată a muşchilor.

Am ştiut ce voia să fac şi i-am urmat instrucţiunile în mod automat. M-am întins şi am început să-mi deplasez conştiinţa dinspre labele picioarelor spre glezne, gambe, genunchi, coapse, abdomen şi spate. Apoi mi-am relaxat braţele, umerii, gâtul şi capul. Faptul de a-mi deplasa conştiinţa pe diferite părţi ale corpului, mă făcu să mă simt din ce în ce mai somnoroasă şi mai greoaie.

Apoi, îngrijitorul mi-a ordonat să fac cercuri mici cu ochii în sens contrar acelor de ceasornic, astfel încât să-i pot da

peste cap. Am continuat să mă relaxez până când respirația mi-a devenit calmă și ritmică, dilatându-se și contractându-se de la sine. Mă concentram pe valurile sale legănânde, când el îmi șopti că ar trebui să-mi mut conștiința de la nivelul frunții într-un loc deasupra mea, cât mai îndepărtat cu putință și, acolo, să fac o mică deschidere.

"Ce fel de deschidere?" am murmurat.

"Pur și simplu o deschidere, o gaură."

"O gaură în ce?"

"O gaură în acel neant de care este suspendat coconul tău," replică el. "Dacă vei reuși să-ți deplasezi conștiința în afara corpului, vei realiza că suntem încojurați de întuneric. Încearcă să străpungi acel întuneric, fă o gaură în el."

"Nu cred că pot," am spus, încordându-mă.

"Bineînțeles că poți," mă asigură el. "Nu uita, vrăjitorii nu pot fi înfrânți, ei reușesc întotdeauna."

Se aplecă spre mine și, în șoaptă, îmi spuse că odată ce am realizat acea deschidere, trebuie să mă fac ghem și să mă las catapultată de-a lungul unei linii care se extindea din creștetul capului meu până în acea negură.

"Dar sunt întinsă pe spate," am protestat slab. "Creștetul capului aproape că îmi atinge pământul. Nu ar trebui să mă ridic?"

"Întunericul este pretutindeni," zise el. "Chiar dacă stăm în cap, este acolo."

Își schimbă șoaptele în comenzi ferme și, cu voce tare, îmi ordonă să mă concentrez pe deschizătura tocmai făcută și să-mi las gândurile și sentimentele să curgă prin ea. O dată în plus, mușchii mi se tensionară, căci nu reușisem să fac nici o gaură. Îngrijitorul mă îndemnă să mă relaxez, să nu-mi fac griji, să acționez și să simt ca și cum aș fi reușit acea spărtură.

"Aruncă afară tot ce este în tine," zise el. "Lasă-ți gândurile, sentimentele și amintirile să curgă în afară."

Relaxându-mă și eliberând tensiunea din corp, am simțit cum un val de energie urcă năvalnic în mine. M-a dat peste cap, totul îmi era extras prin vârful capului, țâșnind de-a lungul unei linii, asemeni unei cascade ce curgea invers. La capătul ei, am sesizat o deschidere.

"Lasă-te să mergi şi mai departe." îmi şopti el în ureche. "Oferă-ţi întreaga fiinţă neantului."

Am făcut cum am putut mai bine să-i urmez sugestiile. Indiferent de gândurile care îmi apăreau în minte, acestea se contopeau instantaneu în cascada din vârful capului. L-am auzit vag pe îngrijitor spunând că dacă doresc să mă mişc, tot ce am de făcut este să-mi dau comanda de a o face şi linia aceea mă va împinge în orice direcţie voi dori. Înainte să-mi pot da comanda, am simţit o uşoară, dar persistentă smucitură în partea stângă a corpului. M-am relaxat şi am lăsat această senzaţie să dureze. La început, numai capul părea să-mi fie tras spre stânga, apoi, tot restul corpului s-a răsturnat încet spre stânga. M-am simţit ca şi cum cădeam într-o parte, şi totuşi aveam senzaţia că nu mă mişcasem din loc. Am auzit un zgomot înfundat în spatele cefei şi am văzut că deschiderea se mărea. Am vrut să mă strecor înăuntru, să-mi croiesc drum prin ea şi să dispar. Am simţit ceva mişcându-se în interior; conştiinţa începu să mi se deplaseze de-a lungul liniei din creştetul capului şi a alunecat prin deschiderea aceea.

Aveam senzaţia că mă aflam într-o cavernă gigantică. Pereţii ei mătăsoşi mă învăluiau. Era întuneric. Atenţia mi-a fost captată de un punct luminiscent, care s-a aprins şi s-a stins ca un far, apărând şi dispărând, ori de câte ori îmi focalizam atenţia pe el. Apoi, spaţiul din faţa mea se ilumină de o iradiere intensă, după care, treptat, totul se întunecă la loc. Respiraţia părea să mi se oprească cu totul, şi nici un gând sau imagine nu au deranjat acea întunecime. Nu mi-am mai simţit corpul. Ultimul gând pe care l-am avut a fost acela că mă dizolvasem.

Îmi suna a gol în cap şi gândurile îmi reveniră dintr-o dată, prăvălindu-se peste mine asemeni unui noian de dărâmături şi, odată cu el, îmi reveni conştiinţa durităţii solului, a rigidităţii corpului meu şi a faptului că nişte insecte mă ciupeau de gleznă. Am deschis ochii şi m-am uitat în jur; îngrijitorul mă descălţase de pantofi şi de şosete şi mă bătea la tălpi ca să mă ajute să-mi recapăt cunoştinţa. Am vrut să-i spun ce se întâmplase, dar el mă opri dând din cap.

"Nu vorbi şi nu te mişca până când nu redevii solidă," mă avertiză el.

Îmi spuse să închid ochii şi să respir abdominal. M-am întins pe pământ până când am simţit că-mi recăpătasem puterea, apoi m-am ridicat în capul oaselor şi m-am sprijinit cu spatele de trunchiul unui copac.

"Ai deschis o crăpătură în acel întuneric, dublul ţi-a alunecat spre stânga, după care a trecut prin ea." zise îngrijitorul, înainte ca eu să-l fi întrebat ceva.

"Am simţit cu adevărat o forţă trăgându-mă." am admis eu. "Şi am văzut o lumină intensă."

"Forţa aceea era dublul care ieşea din tine." zise el, ştiind parcă exact la ce mă refeream. "Iar lumina era ochiul lui Recapitulând de mai bine de un an de zile, ai reuşit în egală măsură să-ţi proiectezi în afară liniile energetice, care acum încep să se mişte singure. Dar pentru că vorbitul şi gânditul înseamnă încă foarte mult pentru tine, liniile acelea nu se mişcă încă pe cât de complet şi de uşor o vor face într-o zi."

Habar nu aveam ce însemna că îmi proiectasem liniile energetice recapitulând, aşa că i-am cerut să-mi explice.

"Ce-i de explicat aici?" zise el. "Este o chestiune de energie; cu cât recuperezi mai multă prin recapitulare, cu atât mai uşor îi este acelei energii să-ţi hrănească dublul. Prin proiectarea liniilor noastre energetice, înţelegem să trimitem energie dublului. Pentru cineva care vede energia, acestea îi apar, sub forma unor fire ieşind din corpul nostru fizic."

"Dar ce înseamnă pentru cineva ca mine, care nu vede?"

"Cu cât ai mai multă energie, cu atât capacitatea de a percepe lucruri extraordinare creşte."

"Eu cred că, de fapt, cu cât adun mai multă energie, cu atât devin mai nebună." am zis, fără să încerc să fac vreun spirit de glumă.

"Nu fi aşa nedreaptă cu tine." mă atenţionă el. "Percepţia este misterul absolut deoarece este imposibil de explicat. Ca fiinţe umane, vrăjitorii sunt creaturi care percep, însă ceea ce percep nu este nici bun nici rău, e pur şi simplu percepţie. Dacă fiinţele umane, prin disciplină, ajung să perceapă mai mult decât este permis în mod normal, asta înseamnă mai multă putere pentru ei. Înţelegi ce vreau să spun?"

Refuză să mai adauge vreun cuvânt despre acest subiect. În schimb, mă conduse prin casă, apoi pe uşa din faţă, până la

copacul meu. Arătă spre ramurile din vârf şi spuse că, deoarece acest copac special găzduia în el un adăpost, era echipat şi cu un paratrăznet.

"În regiunea asta fulgerele se iscă pe neaşteptate şi sunt periculoase," zise el. "Apar furtuni cu fulgere, fără să curgă un strop de ploaie. De aceea, când plouă sau când se adună prea mulţi cumulo-nimbus pe cer, urcă în casa din copac."

"Când se adună prea mulţi ce?" am întrebat.

Emilito râse şi mă bătu uşor pe spate.

"Când nagualul Julian m-a pus să urc pentru prima dată într-o astfel de casă, mi-a spus acelaşi lucru, însă eu nu am îndrăznit să-l întreb ce înseamnă şi nici el nu mi-a spus. Mult mai târziu, am aflat că era vorba despre norii de furtună."

Râse de dezamăgirea mea.

"Există vreun pericol ca fulgerele să lovească arborele?" am întrebat.

"Mă rog, există, dar în acesta eşti în siguranţă," replică el. "Acum urcă-te, cât mai este încă lumină."

Înainte să mă ridic îmi dădu o sacoşă de nuci sparte, dar necojite. Mi-a spus că din moment ce trăiam în copac, trebuia să mănânc ca o veveriţă, câte puţin de fiecare dată şi niciodată noaptea.

I-am spus că asta mă aranja, deoarece nu mi-a plăcut niciodată în mod deosebit să mănânc.

"Dar să te caci îţi place?" mă întrebă el chicotind. "Sper că nu, pentru că partea cea mai dificilă când trăieşti într-un copac este atunci când trebuie să-ţi evacuezi intestinele. Excrementele umane sunt o problemă într-adevăr dificilă. Filosofia mea este că, cu cât ai mai puţine, cu atât o duci mai bine."

Afirmaţia făcută i se păru atât de hazlie, încât se amuză copios de ce spusese. Chicotind încă, se întoarse pe călcâie şi plecă să reflecteze asupra filosofiei sale

19

În acea noapte a plouat, cu tunete şi fulgere. Dar îmi este imposibil să descriu ce a însemnat pentru mine să mă aflu în casa aceea din copac în timp ce, unul după altul, fulgerele străpungeau cerul şi loveau arborii din jurul meu. Frica mea era de nedescris. Am urlat încă şi mai tare decât o făcusem în prima noapte, când am simţit platforma patului clătinându-se. Era o frică animalică, care m-a paralizat. Singurul gând care mi-a venit în minte a fost acela că sunt o lașă înnăscută şi că leşinam întotdeauna când eram supusă la presiuni prea mari.

Nu mi-am recăpătat cunoştinţa înainte de amiaza zilei următoare. Când am coborât din copac, l-am găsit pe Emilito aşteptându-mă, stând pe o cracă joasă, cu picioarele aproape atingându-i pământul.

"Arăţi ca un strigoi," comentă el. "Ce-ai păţit noaptea trecută?"

"Aproape c-am murit de frică," am zis.

Nu aveam de gând să fac pe dura sau să mă prefac că fusesem stăpână pe situaţie. Mă simţeam moale ca o cârpă.

I-am spus că, pentru prima oară în viaţa mea, fraternizasem cu soldaţii plecaţi la război. Simţisem aceeaşi frică pe care trebuie să o fi încercat aceştia când explodau bombele în jurul lor.

"Nu sunt de acord cu asta," zise el. "Spaima ta de noaptea trecută a fost şi mai intensă. Orice o fi fost ceea ce trăgea în tine, nu era omenesc. Aşa că, la nivelul dublului, a fost o spaimă colosală."

"Te rog, Emilito, explică-mi ce vrei să spui cu asta."

"Dublul tău este pe cale să devină conştient. Astfel, în condiţii de stres precum cele din noaptea trecută, devine parţial

conştient, dar totodată şi complet înfricoşat. Nu este obişnuit să perceapă lumea. Corpul şi mintea ta sunt obişnuite cu acest lucru, dublul tău însă, nu este."

Eram convinsă că dacă aş fi fost pregătită pentru furtună, m-aş fi relaxat şi atunci frica şi gândurile pe care mi le-am făcut despre asta nu s-ar fi interpus; vreo forţă din interiorul meu ar fi ieşit cu totul din corp şi s-ar fi ridicat chiar în picioare, s-ar fi mişcat sau ar fi coborât din copac. Ceea ce mă înspăimânta cel mai tare, era senzaţia de a fi ţinută închisă, în capcana corpului meu.

"Când intrăm în întunericul absolut, unde nu există agitaţie," zise îngrijitorul, "dublul preia controlul. Îşi întinde membrele eterice, deschide ochiul luminos şi priveşte în jur. Uneori, această experienţă poate fi încă şi mai înfricoşătoare decât a fost a ta noaptea trecută."

"Dublului meu nu-i va mai fi atât de frică," l-am asigurat eu. "Sunt pregătită pentru asta."

"Nu eşti pregătită pentru nimic, deocamdată," mi-o întoarse el. "Sunt convins că ţipetele tale de azi-noapte au putut fi auzite până în Tucson."

Comentariul lui m-a deranjat. Era ceva la el care nu-mi plăcea, dar nu puteam spune cu precizie ce anume. Poate că era din cauza înfăţişării lui atât de ciudate. Nu avea aer de "mascul", arăta mai degrabă ca umbra unuia şi, cu toate acestea, era nebănuit de puternic. Dar ceea ce mă deranja cu adevărat era faptul că nu se lăsa controlat, iar asta irita latura mea competitivă din cale-afară.

Într-un acces de furie, l-am întrebat foarte iritată.

"Cum îndrăzneşti să mă critici ori de câte ori spun ceva ce nu-ţi place?"

În momentul în care am spus asta, am regretat-o pe loc, cerându-mi scuze necontenit pentru agresivitatea mea.

"Nu ştiu de ce mă iriţi atât de tare," am sfârşit eu, prin a mă confesa.

"Nu te simţi prost," zise el. "Se datorează faptului că simţi despre mine un lucru pe care nu ţi-l poţi explica. Aşa cum singură ai spus-o, nu sunt ceea ce s-ar numi un mascul."

"N-am spus aşa ceva," am protestat.

Judecând după privirea lui, nu mă credea.

"Bineînţeles că ai spus-o," insistă el. "I-ai spus-o dublului meu adineauri. Dublul meu nu greşeşte şi nu interpretează niciodată greşit."

Nervozitatea şi stânjeneala mea au atins paroxismul. Nu ştiam ce să spun. M-am înroşit la faţă, iar corpul îmi tremura. Nu puteam înţelege ce anume îmi provocase o asemenea reacţie exagerată. Vocea îngrijitorului îmi întrerupse şirul gândurilor.

"Reacţionezi astfel deoarece dublul tău îl percepe pe al meu," zise el. "Corpul tău fizic este înspăimântat deoarece porţile lui se deschid şi percepţii noi curg în el. Dacă acum crezi că te simţi prost, încearcă să-ţi imaginezi cum va fi când toate porţile se vor fi deschis."

Vorbi cu atâta convingere, încât mă făcu să mă întreb dacă avea într-adevăr dreptate.

"Animalele şi copiii percep dublul fără dificultate, deranjându-i adesea," continuă el.

Am pomenit despre faptul că animalele nu mă plăceau în mod particular şi că, exceptându-l pe Manfred, sentimentul era reciproc.

"Animalele nu te plac deoarece unele dintre porţile corpului nu au fost niciodată complet închise, iar dublul se zbate să iasă. Fii pregătită. De acum încolo, fiindcă intenţionezi acest lucru în mod deliberat, acestea se vor putea deschide brusc. Într-una din zilele astea dublul are să ţi se trezească dintr-o dată şi te vei găsi traversând patio-ul, fără ca măcar să fi pus piciorul pe el."

Trebuia să râd, şi asta mai mult din cauza nervozităţii şi a absurdităţii celor sugerate.

"Dar copiii, în special nou-născuţii?" întrebă el. "Nu plâng când îi iei în braţe?"

În general da, însă nu i-am spus-o îngrijitorului.

"Bebeluşii mă plac," am minţit eu, ştiind prea bine că, de cele câteva ori când m-am aflat în preajma unor prunci, aceştia începuseră să plângă de îndată ce mă apropiasem de ei. Mi-am spus întotdeauna că se datora lipsei instinctului meu matern.

Îngrijitorul dădu din cap a neîncredere. L-am provocat să-mi explice cum se poate ca animalele şi copiii să-mi simtă dublul, când eu însămi nu ştiam că există. De fapt, până când

Clara şi nagualul nu mi-au vorbit despre el, nu auzisem niciodată un asemenea lucru şi nici nu întâlnisem vreodată pe cineva care să cunoască asta. El ripostă, spunându-mi că ceea ce bebeluşii şi animalele percep nu are nici o legătură cu cunoaşterea, ci cu faptul că aceştia dispun de instrumente pentru a-l percepe şi anume, porţile deschise. Mai adăugă că, la animale, acele porţi receptează în permanenţă, în timp ce fiinţele umane şi le închid pe ale lor de îndată ce încep să vorbească şi să gândească, adică imediat ce latura raţională preia controlul asupra lor.

Până în acest punct îi acordasem îngrijitorului întreaga mea atenţie, deoarece Clara mă avertizase că indiferent cine îmi vorbea şi indiferent ce îmi se spunea, exerciţiul meu consta în a-l urmări. Dar, cu cât îl ascultam mai mult pe Emilito, cu atât mă enervam mai tare, până când lipsa de încredere m-a aruncat în braţele unei furii cumplite.

"Nu cred nimic din toate astea," am zis. "Oricum, tot nu înţeleg de ce spui că eşti învăţătorul meu. Nu m-ai lămurit încă."

Îngrijitorul râse.

"Fii sigură că nu m-am oferit voluntar pentru postul ăsta," zise el.

"Atunci cine te-a numit?"

După ce reflectă câteva momente, zise:

"Este un lanţ lung de împrejurări. Prima verigă a acestui lanţ a fost stabilită când nagualul te-a găsit dezbrăcată şi cu picioarele în sus," zise el, izbucnind într-un râs ce semăna cu ţipătul ascuţit al unei păsări.

Gluma lui jignitoare mi-a displăcut din cale-afară.

"Treci la subiect, Emilito şi spune-mi ce se întâmplă," am urlat eu.

"Scuză-mă, am crezut că o să te distreze o scurtă trecere în revistă a faptelor tale, dar văd că m-am înşelat. Noi însă, ne-am distrat copios pe seama maimuţărelilor tale. Ani de zile am glumit pe seama nenorocirilor şi greutăţilor cu care s-a ales John Michael Abelar, pentru că a intrat din greşeală într-o cameră şi a dat peste o fată goală puşcă, când tot ce voia el era să se pişe," zise, încovoindu-se de râs.

Nu vedeam nimic amuzant în asta. Eram atât de furioasă, că am vrut să mă arunc asupra lui să-i dau câţiva pumni şi

lovituri bine plasate. El se uită la mine, după care se dădu înapoi, simțind fără îndoială că aveam să explodez.

"Nu găsești amuzant faptul că John Michael, doar pentru că a vrut să urineze, a trebuit să treacă după aceea printr-un adevărat calvar? Eu și nagualul avem ceva în comun: eu am găsit un cățeluș pe jumătate mort, în timp ce el a găsit o fată complet nebună. Amândoi suntem responsabili de ei până la sfârșitul zilelor noastre. Văzând cu ce ne-am ales, membrii grupului nostru s-au speriat așa de tare, încât au jurat să nu se mai ușureze înainte de a verifica și răsverifica locul mai întâi."

Izbucni în hohote infernale de râs, încât a fost nevoit să pășească înainte și înapoi ca să nu se sufoce.

Văzând că nici măcar nu zâmbeam, se potoli.

"Păi... să continuăm atunci," zise el, adunându-și gândurile. "Odată ce prima legătură a fost stabilită - când te-a găsit cu picioarele în sus - era de datoria nagualului să te marcheze, lucru pe care l-a făcut cu promptitudine. Apoi, a trebuit să te urmărească. În acest scop, s-a folosit de ajutorul Clarei și al Nelidei. Prima dată când ți-au făcut o vizită, a fost în anul în care ai absolvit liceul și lucrai ca ghid într-o stațiune montană."

"Este adevărat că m-a găsit prin intermediul unui canal energetic?" am întrebat, încercând să nu sune condescendent.

"Categoric. Îți marcase dublul cu energia lui, ca să-ți poată urmări acțiunile," zise el.

"Nu-mi amintesc să-i fi văzut vreodată," am spus.

"Asta pentru că ai crezut întotdeauna că aveai vise repetitive. Dar, de fapt, cei doi au venit să te vadă în carne și oase. Au continuat să te viziteze, din când în când, de-a lungul anilor, în special Nelida. Apoi, când la sfaturile ei ai venit să te stabilești în Arizona, am avut cu toții posibilitatea să te întâlnim."

"Așteaptă puțin. Treaba asta începe să fie prea bizară. Cum aș fi putut să țin cont de sugestiile ei, când eu nici măcar nu-mi amintesc să fi întâlnit-o vreodată?"

"Crede-mă, ea îți tot spunea să te muți în Arizona și, în cele din urmă, ai făcut-o, dar, desigur, tu ai crezut că ai hotărât singură."

În timp ce îngrijitorul vorbea, mintea îmi fugi înapoi, la acea perioadă din viața mea. Mi-am amintit că mă gândeam că Arizona este locul în care ar trebui să merg. Apoi, am pus iarăși

în practică tehnica aceea de a scruta sudul pentru a decide unde să-mi caut o slujbă. Îmi amintesc că am recepționat un sentiment dintre cele mai puternice, cum că ar trebui să mă dirijez spre Tucson. Am avut chiar un vis, în care cineva îmi spunea că ar trebui să lucrez într-o librărie. Nu prea îmi plăceau cărțile și găseam cam straniu să lucrez cu ele, însă, odată ajunsă în Tucson, m-am îndreptat direct spre o librărie unde exista un afiș cu: "*Angajăm vânzător*". Am acceptat slujba, care consta în dactilografirea bonurilor de comandă, încasarea banilor și aranjarea cărților pe raft.

"Oricare dintre noi veneam să te vedem, îți trăgeam întotdeauna dublul afară, astfel încât nu rămâneai decât cu o vagă amintire despre noi, cu excepția Nelidei. Pe ea o cunoști ca în palmă."

Au intrat mulți oameni în acea librărie, dar eu îmi aminteam vag doar o femeie frumoasă, elegant îmbrăcată, care a venit odată și mi-a vorbit pe un ton prietenos. Era foarte neobișnuit, pentru că, de obicei, nimeni nu-mi acorda atenție. Se prea poate să fi fost Nelida.

Undeva în mine, tot ceea ce spunea Emilito avea sens. Pentru mintea mea rațională însă, totul era atât de încâlcit, încât trebuia să fiu nebună ca să-l cred.

"Îndrugi numai tâmpenii," am zis, mai agresiv decât avusesem intenția.

Reacția mea dură nu l-a perturbat câtuși de puțin. Își ridică brațele deasupra capului și le roti în cerc.

"Dacă ce spun eu nu sunt decât tâmpenii, atunci te desfid să explici ce se întâmplă cu tine," mă provocă el cu un rânjet. "Și să nu încerci să faci pe fetița nevinovată cu mine, începând să plângi și să te agiți."

Mi-am auzit vocea spartă, urlând:

"Du-te dracului de tâmpit ce ești!" și furia mea arzătoare se topi pe loc.

Nu-mi venea să cred că-l înjurasem în halul ăsta. Am început imediat să-mi cer scuze, spunând că nu-mi stătea în obicei să zbier la cineva sau să vorbesc urât. L-am asigurat că fusesem crescută într-un climat civilizat, de o mamă bine-manierată, care nici n-ar fi visat să ridice vocea vreodată.

Îngrijitorul începu să râdă şi ridică o mână pentru a mă opri.

"Îndeajuns cu scuzele," zise el. "Dublul tău este cel care vorbeşte. El este întotdeauna direct şi la subiect şi, din moment ce nu i-ai permis niciodată să se exprime, e plin de ură şi amărăciune."

Mi-a explicat că în acel moment dublul meu era extrem de instabil datorită faptului că fusese bombardat de tunete şi fulgere, dar mai ales datorită evenimentelor petrecute cu cinci zile în urmă, când Nelida m-a împins în hohul din stânga casei, ca să pot iniţia trecerea vrăjitorilor.

"Acum cinci zile!" am spus, cu sufletul la gură. "Vrei să spui că am stat atârnată în copac timp de două zile şi două nopţi?"

"Ai petrecut acolo, mai exact, două zile şi trei nopţi," zise el cu surâs pizmaş. "Ne-am urcat cu rândul în copac să vedem dacă eşti teafără. Zăceai fără cunoştinţă, dar în rest erai bine, aşa că te-am lăsat singură."

"Dar de ce am fost legată în halul ăla?"

"Ai ratat în mod jalnic executarea unei manevre pe care noi o numim *zborul abstract* sau *trecerea vrăjitorilor*," zise el. "Încercarea aceea ţi-a consumat toată rezerva de energie."

Reluă ideea, spunând că nu era vorba tocmai de o ratare din partea mea, ci mai degrabă de o încercare prematură care s-a sfârşit printr-un dezastru total.

"Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi reuşit?" am întrebat.

M-a asigurat că un succes nu m-ar fi pus într-o situaţie mai avantajoasă, dar că ar fi servit drept punct de plecare, un fel de forţă de atracţie sau lumină călăuzitoare care ar fi marcat în mod adecvat calea pentru o încercare viitoare, când ar fi trebuit să realizez zborul final de una singură.

"În prezent, foloseşti energia noastră, a tuturora," continuă el. "Suntem cu toţii constrânşi să te ajutăm. De fapt, foloseşti energia tuturor vrăjitorilor care ne-au precedat şi care au trăit cândva în această casă. Te hrăneşti cu puterea lor magică. Este exact ca şi cum ai sta pe un covor fermecat, care te poartă în locuri incredibile, locuri care există numai pe calea acelui covor."

"Dar tot nu înțeleg de ce mă aflu aici," am zis. "Doar pentru că nagualul John Michael Abelar m-a găsit din greșeală?"

"Nu, nu este chiar atât de simplu," zise el, privindu-mă drept în ochi. "De fapt, John Michael nu este tocmai nagualul tău. Există un nou nagual și o nouă generație. Tu faci parte din grupul noului nagual."

"Ce tot spui, Emilito? Care nou grup? Cine hotărăște asta?"

"Puterea, spiritul, acea forță nesfârșită de dincolo, hotărăște toate acestea. Pentru noi, dovada că aparții noii generații este totala ta asemănare cu Nelida. În tinerețea ei, Nelida era exact ca tine, acum. Asemănarea dintre voi merge până într-acolo încât, și ea, și-a epuizat rezerva de energie la prima încercare de a realiza zborul abstract. Și, asemeni ție, aproape că a murit."

"Vrei să spui că aș fi putut practic să mor încercând acest lucru?"

"Bineînțeles. Dar nu pentru că zborul vrăjitorilor este atât de periculos, ci pentru că tu ești foarte instabilă. Altcineva în locul tău abia dacă s-ar fi ales cu o durere de burtă. Dar nu tu. Tu, ca și Nelida, trebuie să exagerezi totul, așa că aproape ai murit."

"După asta, singura modalitate de a te ajuta să te restabilești, a fost aceea de a te lăsa în copac, fără să atingi pământul, până când îți reveneai. A fost tot ce-am putut să facem."

Oricât de incredibil părea, începeam să înțeleg, treptat, ce se întâmplase cu mine. Ceva mersese teribil de prost în întâlnirea mea cu Nelida. Ceva în mine scăpase cu totul de sub control.

"Ieri te-am lăsat să bei din gurda mea de intenție, pentru a vedea dacă dublul continuă să-ți fie instabil," explică Emilito. "Și este! Singura modalitate de a-l consolida rămâne activitatea. De aceea, fie că-ți place sau nu, eu sunt singurul care-ți poate ghida dublul în această acțiune. Pentru acest motiv sunt profesorul tău. Sau, mai degrabă, profesorul dublului tău."

"Ce crezi că s-a întâmplat cu mine în timpul întâlnirii cu Nelida?" am întrebat, neștiind încă ce anume mersese prost.

"Vrei să spui ce anume nu s-a întâmplat," mă corectă el. "Ne așteptam ca tu să traversezi acea fisură adâncă, liniștit și

armonios, şi să-ţi trezeşti dublul la conştiinţă deplină în holul din stânga."

Emilito intră într-o explicaţie dificil de urmărit, despre ce speraseră ei să se întâmple

Sub îndrumarea Nelidei, trebuia să-mi deplasez conştiinţa înainte şi înapoi, între corp şi dublu. Această trecere era menită să şteargă toate barierele naturale construite de-a lungul vieţii, bariere care separau corpul fizic de dublul meu eteric. Intenţia vrăjitorilor, spunea el, era aceea de a-mi permite să fac cunoştinţă cu ei în persoană, din moment ce dublul meu o făcuse deja. Dar, din cauza nebuniei mele, nu am traversat uşor şi armonios. Cu alte cuvinte, conştiinţa pe care dublul meu a acumulat-o, nu avea nimic în comun cu cea cotidiană a corpului meu. Rezultatul a fost senzaţia că zburam şi că nu mă puteam opri. Toată rezerva mea de energie se scurse din mine fără oprelişti, iar dublul îmi fu cuprins de nebunie

"Emilito, regret că trebuie să-ţi spun asta, dar nu înţeleg despre ce vorbeşti," am zis.

"Trecerea vrăjitorilor constă în transferarea conştiinţei vieţii cotidiene, posedată de corpul fizic, dublului," replică el. "Ascultă cu atenţie. Conştiinţa vieţii zilnice este ceea ce dorim să transferăm din corp, dublului. Conştiinţa vieţii zilnice!"

"Ce înseamnă asta, Emilito?"

"Înseamnă că ceea ce căutăm este sobrietatea, măsura şi controlul. Nu ne interesează nebunia şi rezultatele talmeş-balmeş."

"Dar ce înseamnă asta în cazul meu?" am insistat.

"Te-ai complăcut în excese şi nu ai transferat dublului conştiinţa vieţii cotidiene."

"Ce am făcut?"

"Ţi-ai saturat dublul cu o conştiinţă necunoscută, incontrolabilă."

"Indiferent de ce spui, Emilito, îmi este imposibil să cred toate astea," am zis. "De fapt, este de-a dreptul de neconceput."

"Evident că este de neconceput," admise el. "Dar dacă tu cauţi ceva imaginabil, atunci n-are sens să stai aici, agăţându-te de îndoielile tale şi urlând la mine. Ceva imaginabil pentru tine este să stai goală puşcă şi cu picioarele în sus."

Îmi aruncă un zâmbet lasciv, care îmi dădu fiori. Înainte însă să mă pot apăra, îşi schimbă expresia într-una extrem de serioasă.

"Să tragi uşor şi armonios dublul afară şi să-i transferi conştiinţa vieţii de zi cu zi, este un lucru fără egal," zise el uşor. "Să faci asta este ceva de neconceput."

"Iar acum, hai să facem ceva absolut imaginabil. Hai să mergem să luăm micul dejun."

20

Cea de-a treia mea noapte petrecută în adăpostul din copac, s-a derulat asemeni unei nopți în natură. M-am strecurat, pur și simplu, în sacul de dormit și am dormit buștean până în zori. Până și să mă las în jos din copac mi-a fost mai ușor. Începusem să mă pricep să mânuiesc corzile și scripetele fără să-mi obosesc spatele și umerii.

"Aceasta este ultima zi a fazei de tranziție," mă anunță Emilito, odată ce am sfârșit micul dejun. "Ai multe de făcut, dar tu ești foarte sârguincioasă, așa că nu îți va fi prea greu."

"Ce înțelegi prin fază de tranziție?"

"Este cea de-a șasea ta zi de tranziție, din momentul în care ai vorbit pentru ultima dată cu Clara, până acum. Nu uita, ai petrecut șase nopți în copac, din care trei ai fost inconștientă, iar celelalte trei, conștientă. Vrăjitorii numără întotdeauna evenimentele în grupuri de câte trei."

"Trebuie, de asemenea, să fac toate lucrurile în seturi de câte trei?" am întrebat.

"Desigur. Ești moștenitoarea Nelidei, nu-i așa? Tu reprezinți continuarea liniei sale," zise el, zâmbind șiret, după care continuă, "dar de aici înainte va trebui să faci ceea ce fac eu. Ține minte, oricât va dura, eu voi fi ghidul tău."

Ascultându-l pe Emilito spunând acestea, mă făcu să înghit cu noduri. Nu-mi plăcea deloc să-l aud punându-mă alături de el, pe când ori de câte ori Nelida mă compara cu ea în afirmațiile sale, simțeam o tresărire de mândrie.

Observându-mi disconfortul, Emilito m-a asigurat că forțe pe care nu le puteam controla, ne plasaseră împreună pentru a împlini o anumită sarcină. De aceea, trebuia să ne confor-

măm regulii, deoarece așa se făceau lucrurile în tradiția vrăjitorilor.

"Clara ți-a pregătit corpul fizic, învățându-te să recapitulezi și să-ți deschizi porțile cu pasele magice," explică el. "Sarcina mea constă în a te ajuta să-ți solidifici dublul și să-l înveți după aceea *stalkingul*."

Îmi dădu toate asigurările că nimeni altcineva nu mă putea învăța *stalkingul cu dublul*.

"Îmi poți explica ce înseamnă asta?" am întrebat.

"Bineînțeles că pot. Nu ar fi însă înțelept să discutăm despre acest concept, deoarece stalking înseamnă a acționa și nu a vorbi despre acțiune. În plus, tu știi deja ce înseamnă, din moment ce l-ai practicat."

"Unde și când?"

"În prima noapte când ai dormit în casa din copac, când era cât pe ce să mori de frică," zise Emilito. "Cu acea ocazie, raționea ta se afla în incapacitatea de a controla situația, astfel încât împrejurările te-au forțat să te bazezi pe dublul tău. El este cel care te-a salvat. A alunecat afară prin porțile larg deschise de frica ta. Asta este ceea ce eu numesc *stalking cu dublul*.

"Nagualul și Nelida sunt maeștri ai dublului și ei îți vor da ultimele detalii," continuă el, "cu condiția ca eu să fac partea dură a muncii. În consecință, depinde de mine să te pregătesc pentru ei, tot așa cum a depins de Clara să te pregătească pentru mine. Iar dacă voi da greș, ei nu vor putea face absolut nimic pentru tine."

"De ce nu a putut rămâne Clara învățătoarea mea?" am întrebat, luând o înghițitură de apă.

El mă străpunse cu privirea, apoi clipi asemeni unei pasări.

"Regula impune să ai doi îndrumători," zise Emilito. "Fiecare dintre noi a avut doi învățători, inclusiv eu. Iar ultimul meu învățător a fost un nagual - asta este, de asemenea, o regulă."

Emilito mi-a explicat că nagualul Julian Grau nu fusese numai învățătorul său, dar și al tuturor celor șaisprezece membri ai acelei case. Nagualul Julian, împreună cu învățătorul său, un alt nagual pe nume Elías Abelar, i-a găsit, unul câte unul, și i-a ajutat pe drumul lor spre libertate.

"De ce numele de Grau şi Abelar se tot repetă?"

"Pentru că sunt nume de putere," explică el. "Fiecare generaţie de vrăjitori le foloseşte şi fiecare nume al nagualului urmează o regulă alternă a generaţiei. Asta înseamnă că John Michael Abelar a moştenit numele de la Elías Abelar, însă noul nagual, cel care va veni după John Michael Abelar, va moşteni numele de Grau, de la Julian Grau. Asta este regula pentru naguali."

"Atunci de ce Nelida mi-a spus că eu sunt o Abelar?"

"Pentru că eşti întocmai ca ea. Iar regula spune că tu vei moşteni fie ultimul, fie primul său nume sau, dacă doreşti, chiar pe amândouă. Ea însăşi a moştenit ambele nume de la predecesoarea ei."

"Cine a decis asupra acestei reguli şi de ce trebuie respectată?" am întrebat.

"Regula este un cod de viaţă pentru vrăjitori, cod care îi împiedică să devină arbitrari sau capricioşi. Aceştia trebuie să adere la preceptele stabilite pentru ei, deoarece au fost făcute de însuşi spiritul. Aşa mi s-a spus şi nu am nici un motiv să mă îndoiesc de asta."

Adăugă după aceea că celălalt profesor al său a fost o femeie, pe nume Talía. Mi-a descris-o ca fiind femeia cea mai deosebită care poate fi închipuită pe acest pământ.

"Cred că Nelida este cea mai minunată fiinţă," am izbucnit eu, dar m-am abţinut să spun mai multe. Altfel aş fi arătat exact ca Emilito, copleşită de o devoţiune absolută.

Emilito se aplecă peste masa de bucătărie, şi, luându-şi aerul unui conspirator pe cale să-mi dezvăluie un secret, îmi spuse:

"Sunt de acord cu tine. Aşteaptă însă până când Nelida va pune stăpânire pe tine: atunci o vei iubi cu disperare."

Cuvintele sale nu m-au surprins pentru că exprimaseră exact ceea ce simţeam deja: o iubeam pe Nelida de parcă o cunoscusem dintotdeauna. De parcă era mama pe care nu am avut-o niciodată cu adevărat. I-am mărturisit că, pentru mine, ea era o fiinţă impecabilă, cea mai bună şi cea mai frumoasă pe care o întâlnisem vreodată, în ciuda faptului că, până în urmă cu câteva zile, nici nu ştiam că există.

"Dar bineînţeles că o cunoşteai," protestă Emilito. "Fiecare dintre noi am venit să te vedem, însă Nelida te-a vizitat cel mai des dintre noi toţi. Când ai apărut cu Clara, Nelida te învăţase nenumărate lucruri deja."

"Ce anume crezi că m-a învăţat?" am întrebat neliniştită. Se scărpină o clipă în vârful capului.

"Te-a învăţat, de exemplu, să apelezi la sfatul dublului," zise el.

"Spui că am făcut asta în prima noapte petrecută în casa din copac. Dar eu nu ştiu ce am făcut."

"Bineînţeles că ştii, ai făcut-o întotdeauna. Ce spui despre tehnica ta de relaxare sau despre faptul că priveşti spre sud, pentru a cere sfaturi în anumite privinţe?"

În momentul în care a menţionat acest lucru, ceaţa se risipi din mintea mea. Uitasem complet despre nişte vise avute de-a lungul anilor, în care o femeie frumoasă şi misterioasă obişnuia să-mi vorbească şi să-mi lase daruri pe masa de la căpătâiul patului. Odată, am visat că mi-a lăsat un inel de opal, iar altădată, o brăţară de aur cu un pandantiv în formă de inimioară. Uneori, se aşeza pe marginea patului şi îmi spunea anumite lucruri pe care, după ce mă trezeam, începeam să le pun în practică, cum ar fi să-mi întorc privirile spre sud sau să port anumite culori, să-mi aranjez părul într-un fel care mi se potrivea mai bine.

Când eram tristă sau mă simţeam singură, ea mă consola şi mă alina, şoptindu-mi nimicuri la ureche. Lucrul pe care mi-l amintesc cel mai intens este că mi-a spus că mă iubeşte pentru ceea ce sunt. A folosit exact aceste cuvinte: "*Te iubesc pentru ceea ce eşti*". Apoi, îmi masa spatele în locul unde eram încordată, mă lovea peste cap sau îmi ciufulea părul. Am realizat că din cauza ei nu voiam ca mama să mă atingă. De fapt, nu voiam ca nimeni să mă atingă, cu excepţia acelei doamne. Când mă trezeam după asemenea vise, aveam sentimentul că nimic nu conta pe lume, atâta vreme cât această femeie mă păstra în inima ei.

Am avut întotdeauna impresia că erau doar fanteziile mele. Urmând şcoli catolice, am crezut chiar că era posibil să fie Fecioara Maria sau vreuna dintre sfintele care îmi tot apăreau în somn. Fusesem învăţată că toate lucrurile bune veneau de la ele.

La un moment dat, am crezut că era zâna mea cea bună, dar nici în închipuirile mele cele mai fanteziste, nu credeam că o asemenea ființă exista în realitate.

"Nu era Fecioara Maria sau vreo sfântă, proasto," zise Emilito râzând. "Era Nelida noastră. Şi ţi-a oferit într-adevăr acele bijuterii. Le găseşti într-o cutie sub platforma casei din copac. I-au fost date de către predecesoarea ei; acum ea ţi le dă, mai departe, ţie."

"Vrei să spui că inelul de opal există cu adevărat?" am întrebat, cu sufletul la gură.

Emilito aprobă din cap.

"Convinge-te singură. Nelida mi-a zis să-ţi spun..."

Dar, înainte să-şi poată sfârşi cuvintele, am dat buzna afară din bucătărie, spre intrarea casei. Cu o viteză nemaipomenită, m-am ridicat până în adăpost. Acolo, într-o cutie îmbrăcată în mătase, ascunsă sub platformă, se aflau extraordinarele bijuterii. Am recunoscut inelul de opal cu focul său roşu în interior şi brăţara cu pandantiv. De asemenea, mai erau alte inele, un ceas de aur şi un colier cu diamante. Am luat brăţara de aur şi mi-am pus-o la mână şi, pentru prima oară de când Clara plecase, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Dar acestea nu erau lacrimi de milă sau de tristeţe, ci lacrimi de bucurie pură şi încântare. De acum ştiam, fără urmă de dubiu, că frumoasa doamnă nu fusese doar vis.

Am strigat numele Nelidei cu toată puterea şi i-am mulţumit pentru toate favorurile sale. I-am promis că mă voi schimba, că voi fi altfel şi că voi face orice îmi va cere Emilito, orice, atâta vreme cât, astfel, o voi putea revedea şi îi voi putea vorbi din nou.

Când m-am dat jos din copac l-am găsit pe Emilito stând în uşa de la bucătărie. I-am arătat brăţara şi inelele şi l-am întrebat cum de-a fost posibil să văd aceleaşi bijuterii, în vis, cu ani în urmă.

"Vrăjitorii sunt fiinţe misterioase," zise Emilito, "pentru că cea mai mare parte a timpului folosesc energia dublului. Nelida este un bun stalker şi acţionează în vis. Puterea ei e unică şi îi permite nu numai să se transporte pe ea însăşi în vis, dar să şi aducă anumite lucruri cu ea. În felul acesta te-a vizitat şi pe tine şi de aceea poartă numele de Abelar. Pentru noi, Abelar

înseamnă *stalker*, iar Grau înseamnă *visător*. Toți vrăjitorii din această casă sunt fie *stalkeri*, fie *visători*."

"Care este diferența, Emilito?"

"Stalkerii elaborează un plan și acționează în conformitate cu el. Ei urzesc, inventează și schimbă lucrurile, indiferent dacă sunt treji sau visează. Visătorii progresează fără vreun plan sau gând prestabilit. Aceștia se aruncă, pur și simplu, în realitatea lumii sau în cea de vis."

"Toate astea sunt de neînțeles pentru mine, Emilito," am spus, admirând inelul de opal în lumină.

"Te voi ghida în așa fel, încât să-ți devină deslușite," replică Emilito. "Și, ca să mă ajuți să te ghidez, trebuie să faci ce-ți spun. Tot ce-ți voi sugera, recomanda sau cere să faci este, fie replica exactă a celor spuse de cei doi învățători ai mei, fie ceva modelat după spusele lor."

Se dădu mai aproape de mine și-mi șopti:

"Poți să crezi sau nu, dar, în esență, noi doi ne asemănăm foarte mult."

"În ce fel, Emilito?"

"Amândoi suntem puțin nebuni," zise el, cu figura cea mai serioasă. "Ascultă ce-ți spun și nu uita acest lucru. Pentru ca tu și eu să devenim întregi la minte, trebuie să muncim pe rupte ca să ne echilibrăm, nu corpul sau mintea, ci dublul.

Nu vedeam nici un sens în a-l contrazice sau a-l aproba, dar, așezându-mă din nou la masa din bucătărie, l-am întrebat totuși:

"Cum putem fi siguri că ne echilibrăm dublul?"

"Deschizându-ne porțile," răspunse el. "Prima poartă se găsește în talpa piciorului, la baza degetului mare."

Pe sub masă, îmi apucă piciorul stâng și, dintr-o mișcare iute, mă descălță de pantof și de șosetă. Apoi, folosindu-și degetul mare și indexul ca o menghină, îmi strânse între ele protuberanța rotundă de sub degetul mare, situată între rădăcina degetului și scobitura piciorului. Efectul surpriză și durerea ascuțită mă făcură să țip. Mi-am smucit piciorul atât de tare, încât m-am lovit cu genunchiul sub tăblia mesei. M-am ridicat și am urlat la el:

"Ce dracu faci?"

"Îţi punctez porţile, conform regulii, aşa că fii foarte atentă," zise el, ignorându-mi accesul de furie.

Se ridică şi trecu pe aceeaşi parte a mesei cu mine.

"Cea de-a doua poartă este zona care include gambele şi partea interioară a genunchiului," zise el, aplecându-se şi lovindu-mă peste picioare. "Cea de-a treia este reprezentată de zona organelor sexuale şi a coccisului."

Înainte să apuc să fac vreo mişcare, îşi strecură mâinile calde între picioarele mele şi mă ridică un pic, strângându-mă ferm de zona genitală.

L-am împins, însă el mă apucă de şolduri.

"Cea de-a patra şi cea mai importantă poartă se află în regiunea rinichilor," zise el.

Nepăsător faţă de supărarea mea, mă trânti la loc pe bancă. Îşi deplasă mâinile în sus, de-a lungul coloanei. M-am ferit, dar de dragul Nelidei, l-am lăsat.

"Cel de-al cincilea punct se găseşte între omoplaţi," zise el. "Al şaselea, la baza craniului, iar cel de-al şaptelea, în creştetul capului."

Pentru a izola acest ultim punct, articulaţiile degetelor sale apăsau puternic exact în vârful capului meu.

Se duse la locul său şi se aşeză.

"Dacă primul şi al doilea centru sunt deschişi, noi transmitem un anumit tip de energie care poate fi insuportabilă pentru anumiţi oameni," continuă el. "Pe de altă parte, dacă ce-a de-a treia şi a patra poartă nu sunt închise, aşa cum ar trebui să fie, transmitem o forţă pe care oamenii o vor găsi foarte atrăgătoare."

Ştiam cu siguranţă că centrii inferiori ai îngrijitorului erau larg deschişi, deoarece îl găseam mai antipatic şi mai insuportabil decât pe oricine. Pe jumătate în glumă, pe jumătate din vinovăţie pentru sentimentele pe care le împărtăşeam pentru el, am recunoscut că oamenii mă plăceau cu greu. Crezusem întotdeauna că se datora unui gen de lipsă de eleganţă în relaţiile cu oamenii, din cauza căreia aveam senzaţia că trebuie să compensez, încercând să le fac, pe cât posibil, pe plac.

"Este absolut normal," zise el, aprobator. "Ai avut aproape toată viaţa porţile din picioare şi gambe parţial deschise.

O altă consecință a faptului că acești centri inferiori sunt deschiși este aceea că ai probleme la mers."

"Stai puțin," am zis, "totul este în regulă cu felul în care merg. Nu uita că practic artele marțiale. Clara mi-a spus că mă mișc cu ușurință și grație."

La asta el a izbucnit în râs.

"Poți să practici orice dorești," mi-o întoarse el, "dar să știi că tot îți tragi picioarele după tine când mergi. Ți le târșești ca un bătrân."

Emilito era mai neîndurător decât Clara. Ea cel puțin avea bunul simț să râdă cu mine, nu de mine. El, în schimb, nu avea pic de milă pentru sentimentele mele. Mă încolțea exact în același fel în care copiii mai mari își bat joc de cei mai mici și mai slabi, lipsiți de apărare.

"Nu te-ai supărat, nu-i așa?" mă iscodi el.

"Eu, supărată? Bineînțeles că nu," am răspuns cu, clocotind de furie.

"Foarte bine. Clara m-a asigurat că recapitularea te-a scăpat de cea mai mare parte a importanței și milei de sine. Recapitularea vieții, în special a celei sexuale, ți-a deschis unele dintre porți și mai mult încă. Trosnitura pe care o auzi în ceafă reprezintă momentul în care partea dreaptă a corpului s-a separat de cea stângă. Această separare lasă o breșă exact în mijlocul corpului, unde energia se ridică spre gât, locul în care se aude trosnitura. Când auzi acea pocnitură, înseamnă că dublul este pe cale să devină conștient.

"Ce trebuie să fac când o aud?"

"A ști ce trebuie făcut nu este așa de important, pentru că putem face prea puține," zise el. "Putem rămâne așezați cu ochii închiși sau să ne ridicăm și să ne mișcăm, important este să știm că suntem limitați, deoarece corpul fizic ne controlează conștiința. În schimb, dacă putem schimba asta, astfel încât dublul nostru să preia controlul conștiinței, atunci suntem liberi să facem tot ce ne putem imagina."

Se ridică și veni spre mine.

"N-ai să mă păcălești, făcându-mă să vorbesc așa cum făceai cu Clara și Nelida," zise el. "Singurul mod de a învăța despre dublu este acționând. Îți mai vorbesc deocamdată despre toate acestea, deoarece faza ta de tranziție nu a luat sfârșit."

Mă apucă de mână şi, fără o vorbă, mă târî practic până în spatele casei. Acolo, m-a pus sub un copac, cu capul la câţiva centimetri sub o ramură groasă şi joasă a acestuia. Mi-a spus că voia să vadă dacă mai puteam să-mi proiectez dublul în afară, pe deplin conştientă de data aceasta şi cu ajutorul copacului.

Aveam serioase îndoieli că eram capabilă să proiectez ceva şi i-am spus-o. Însă el a insistat că dacă aş intenţiona-o, dublul s-ar împinge afară şi s-ar dilata, depăşind graniţele corpului meu fizic.

"Ce trebuie să fac, mai exact?" am întrebat, sperând că îmi va arăta vreo procedură integrantă regulii vrăjitorilor.

Mi-a cerut să închid ochii şi să mă concentrez pe respiraţie. În timp ce mă relaxam, trebuia să intenţionez că o forţă curgea în sus, până când atingeam ramurile din vârful copacului cu un sentiment care ieşea prin poarta din creştetul capului. Mi-a spus că îmi va fi extrem de simplu, pentru că aveam să-l folosesc drept ajutor pe prietenul meu, copacul. Energia lui, explică el mai departe, va forma o matrice în cadrul căreia să mi se dezvolte conştiinţa.

După ce m-am concentrat o vreme pe respiraţie, am simţit o energie vibratorie ridicându-mi-se de-a lungul coloanei şi încercând să iasă prin vârful capului. Atunci, ceva s-a deschis în mine. Ori de câte ori inspiram, un fir se alungea până spre vârful copacului. Când expiram, firul era tras înapoi în corpul meu. Sentimentul că atingeam vârful copacului devenea cu fiecare respiraţie mai puternic, până când am căpătat senzaţia profundă că într-adevăr corpul mi se mărise, devenind, asemeni copacului, înalt şi voluminos.

La un moment dat, m-a învăluit o afecţiune şi o empatie profundă pentru acel copac. Aceasta s-a petrecut exact în acelaşi moment în care ceva mi-a ţâşnit în lungul spatelui, ieşindu-mi prin cap, şi m-am trezit vizualizând lumea de pe ramurile din vârf. Senzaţia nu dură decât preţ de-o clipă, fiind întreruptă de vocea îngrijitorului care îmi ordona să cobor şi să mă retrag înapoi în corp. Am simţit ceva asemănător unei cascade, o curgere efervescentă spre înăuntru, intrând prin creştetul capului şi umplându-mi corpul cu o căldură plăcută.

"Nu trebuie să te identifici prea mult timp cu acel copac." mi-a spus el, când am deschis ochii.

Simţeam o dorinţă arzătoare de-a îmbrăţişa copacul, însă îngrijitorul mă îndepărtă de el, trăgându-mă de braţ spre o stâncă mare, unde ne-am aşezat. El scoase în evidenţă faptul că ajutaţi de o forţă exterioară - unirea conştiinţei cu acel copac, în cazul meu - ne putem determina cu uşurinţă dublul să se extindă. Totuşi, tocmai pentru că este uşor, riscăm să rămânem prea mult timp contopiţi cu el, caz în care îl putem seca de energia vitală de care are nevoie pentru a se menţine puternic şi sănătos. Sau, am putea să lăsăm în urmă o parte din energia noastră, ataşându-ne emoţional de acel copac.

"Ne putem contopi cu orice," explică el. "Dacă acel ceva sau cineva este puternic, atunci energia ta se va dezvolta, aşa cum s-a întâmplat ori de câte ori ţi-ai contopit energia cu cea a magicianului Manfred. Dacă este însă bolnav şi slab, ţine-te departe. În orice caz, acest exerciţiu trebuie practicat cu moderaţie deoarece, ca orice altceva, este un cuţit cu două tăişuri. Energia exterioară este întotdeauna diferită de a noastră, adesea antagonică."

L-am ascultat cu atenţie. Din tot ce spunea, se evidenţia un lucru.

"Spune-mi, Emilito, de ce îl consideri pe Manfred un *magician*?"

"Este felul nostru de a-i recunoaşte unicitatea. Manfred nu poate fi altceva pentru noi decât un magician. Este mai mult decât un vrăjitor. Ar fi vrăjitor dacă ar trăi printre ai săi, însă el trăieşte printre fiinţe umane care sunt şi vrăjitori pe deasupra şi este egalul lor. Numai un magician desăvârşit putea realiza o asemenea faptă."

L-am întrebat dacă îl voi mai vedea vreodată pe Manfred. Îngrijitorul îşi duse degetul arătător la gură într-un mod atât de exagerat, încât am tăcut şi nu l-am mai presat să-mi răspundă.

Apucă o nuia şi desenă o formă ovală pe pământul moale. Apoi, adăugă o linie orizontală care o secţiona în zona mediană. Arătând spre cele două segmente, el spuse că dublul este divizat într-o secţiune superioară şi una inferioară, care în corpul fizic corespund cu aproximaţie abdomenului şi cavităţii toracice. În aceste două secţiuni, circulă două curente diferite de energie. În cea inferioară, circulă energia originară, căpătată pe

când ne aflam în pântecul mamei. În cea superioară, circulă energia gândului. Această energie intră în noi la naştere, odată cu prima respiraţie. El spunea că energia gândului este dezvoltată prin experienţă şi se ridică în cap. Energia originară se lasă în zona organelor genitale. De obicei, în timpul vieţii, aceste două energii se separă în dublul nostru, cauzând slăbiciunea şi dezechilibrul corpului fizic.

Mai trasă o linie, de data aceasta verticală, ce trecea exact prin centrul formei eliptice, divizând-o în două părţi care, declară el, corespundeau părţii drepte şi stângi a corpului. Aici energia circula, de asemenea, după şabloane specifice. În partea dreaptă, circula în sus, pe partea frontală a dublului şi în jos, pe spatele acestuia. În partea stângă, energia curge pe partea frontală a dublului şi se ridică pe spate.

Mi-a explicat că greşeala făcută de mulţi oameni în încercarea lor de a trezi dublul este aceea de a-i aplica regulile corpului fizic, antrenându-l, de exemplu, ca şi cum ar fi făcut din oase şi muşchi. El m-a asigurat că nu există nici o cale să antrenezi dublul prin exerciţii fizice.

"Cea mai simplă cale de a rezolva această problemă este separându-le," explică îngirjitorul. "Numai când dublul va fi complet separat de corpul fizic, conştiinţa va putea să curgă nestingherită dinspre unul spre celălalt. Asta fac vrăjitorii. Astfel se puteau dispensa de nonsensul ritualurilor, al incantaţiilor şi al tehnicilor de respiraţie care erau menite să le unifice."

"Dar respiraţiile şi pasele magice pe care m-a învăţat Clara? Sunt şi acestea fără rost?"

"Nu. Ea te-a învăţat numai acele lucruri care te vor ajuta să-ţi separi corpul de dublu. Din acest motiv, acestea servesc scopului nostru."

Mai adăugă că cea mai mare eroare a oamenilor este probabil aceea de a considera că sănătatea şi bunăstarea lor se aflau în domeniul corpului când, în esenţă, viaţa lor este controlată de domeniul dublului. Această eroare izvorăşte din faptul că ceea ce ne controlează conştiinţa este corpul nostru. A mai spus că, în mod obişnuit, conştiinţa ne este focalizată pe energia care circulă în partea dreaptă a dublului şi care se transpune în abilitatea noastră de a gândi şi de a fi eficace în lucrul cu oamenii şi ideile. Câteodată accidental, dar cel mai adesea prin antrena-

ment, conştiinţa se poate transfera pe energia care circulă în partea stângă a dublului, conferindu-ne un comportament care nu favorizează atât de mult îndeletnicirile intelectuale sau contactul cu oamenii.

"Când conştiinţa este plasată în mod permanent pe partea stângă a dublului, aceasta prinde contur şi iese la iveală, dându-ne posibilitatea să îndeplinim acţiuni de neînchipuit. Asta nu ar trebui să ne surprindă, deoarece dublul este sursa noastră de energie, pe când corpul fizic este numai recipientul în care această energie se păstrează."

L-am întrebat dacă există oameni care îşi pot focaliza conştiinţa pe oricare din cele două părţi ale dublului, la dorinţă.

El dădu afirmativ din cap.

"Vrăjitorii pot," răspunse el. "În ziua în care o vei putea face, vei fi şi tu vrăjitoare."

Mi-a spus că unii oameni îşi pot fixa conştiinţa pe partea dreaptă sau cea stângă a dublului după ce au realizat cu succes zborul abstract, prin simpla manipulare a fluxului respiraţiei. Asemenea oameni pot practica vrăjitoria sau artele marţiale la fel de bine cum pot manipula construcţii academice complicate. El sublinie faptul că graba de a deplasa conştiinţa spre stânga este o capcană infinit mai periculoasă decât atracţia lumii de zi cu zi, din cauza misterului şi puterii ce rezidă aici.

"Adevărata noastră şansă stă în centru," zise el, atingându-mi fruntea şi centrul pieptului, "căci în peretele care divide dublul în două părţi se află o uşă secretă care se deschide într-un al treilea compartiment, subţire şi secret. Numai când această uşă se deschide putem experimenta adevărata libertate."

Mă apucă de braţ şi mă trase de pe stâncă.

"Perioada ta de tranziţie e pe sfârşite," zise el, împingându-mă de la spate ca să intru în casă. "Nu mai avem vreme de explicaţii. Vom lăsa în urmă faza de tranziţie, cu surle şi trâmbiţe. Hai să mergem în camera mea."

M-am oprit împietrită. Nu eram numai neliniştită, mă simţeam de-a dreptul ameninţată. Oricât de excentric putea fi Emilito şi oricât de mult mi-a vorbit despre dublul eteric, era, la urma urmelor, bărbat, iar amintirea mâinii sale apucându-mă de părţile intime, pe când eram în bucătărie, era mult prea vie în mintea mea. Ştiam că nu fusese o atingere impersonală şi nici

una făcută doar cu scopul unei demonstrații. Îi sesizasem prea bine poftele când pusese mâna pe mine.

Îngrijitorul mă fixă cu ochi reci.

"Ce dracu vrei să spui cu faptul că mi-ai simțit poftele când te-am atins?"

Nu am putut decât să mă zgâiesc la el, cu gura căscată. Dăduse glas gândului meu, cuvânt cu cuvânt. Un cumplit acces de rușine mă străbătu, însoțit de un fior rece, care mi se răspândi în tot corpul. Am izbucnit într-un șir de scuze lamentabile. I-am spus că aveam obiceiul să-mi închipui că eram într-atât de frumoasă, încât toți bărbații mă găseau irezistibilă.

"A recapitula înseamnă să arzi toate astea," zise el. "Nu ți-ai făcut treaba cum trebuie. Acesta este, fără îndoială, motivul pentru care te-ai prăbușit încercând trecerea vrăjitorilor."

Se întoarse și se îndepărtă de casă.

"N-a venit încă vremea să-ți arăt ce aveam de gând," zise el. "Nu. Trebuie să lucrezi mult mai mult pentru a-ți purifica acțiunile. Mult mai mult. Iar de-acum înainte, va trebui să fii, de asemenea, de două ori mai atentă. Va trebui să te străduiești de două ori mai mult, pentru că nu îți mai poți permite un alt eșec."

21

Odată cu atacul lui Emilito asupra faptului de a-i fi interpretat greşit gândurile, a luat sfârşit şi perioada mea de tranziţie. Din acel moment şi-a abandonat aerul capricios de farsor şi a devenit un supraveghetor deosebit de exigent. Nu mai erau explicaţii prelungite despre dublu sau despre alte aspecte ale vrăjitoriei şi, ca atare, eram lipsită şi de afinarea pe care mi-o oferea înţelegerea intelectuală. Nu era decât muncă, pragmatică şi istovitoare. În fiecare zi, de dimineaţă până seara, timp de luni de zile, mă cufundam în activitate până când, epuizată, mergeam să mă odihnesc în casa din copac.

Continuam să practic kung-fu şi să lucrez în grădină şi, în plus, fusesem însărcinată cu pregătirea prânzului şi a cinei. Îngrijitorul mi-a arătat cum se aprinde soba şi m-a învăţat să pregătesc câteva feluri de mâncare simple, lucru pe care mama încercase să-l facă, dar nu reuşise nicidecum. Deoarece aveam alte îndatoriri, de obicei puneam toate ingredientele la fiert într-un vas pe sobă şi mă întorceam mai târziu, când se făcea ora mesei. După săptămâni întregi de gătit acelaşi fel de mâncare, am ajuns să combin perfect aromele. Emilito spunea că m-am dovedit a fi dacă nu o bucătăreasă aproape bună, cel puţin una a cărei mâncare era comestibilă. Am luat-o drept un compliment, căci nimic din ce făcusem în viaţa mea, de la tort la ruladă cu carne, nu fusese vreodată comestibil.

Ne luam masa în tăcere absolută, o tăcere pe care el o rupea numai dacă dorea să-mi spună ceva anume. Dacă însă eu voiam să conversez, se bătea pe stomac pentru a-mi reaminti de digestia lui delicată.

Cea mai mare parte a timpului era dedicată, totuşi, recapitulării. Îngrijitorul îmi dăduse instrucţiuni să revăd toate

evenimentele şi oamenii deja trecuţi în revistă, numai că, de data aceasta aveam să o fac în casa din copac. Ridicându-mă zilnic în copac m-a ajutat să scap de vechea mea frică de înălţimi. Savuram faptul de a fi afară, în special după-amiaza târziu - momentul ales de mine pentru această sarcină deosebită. Sub conducerea Clarei recapitulasem în peşteră, iar aceasta dăduse recapitulării mele un caracter greoi, pământesc, sumbru şi adesea terifiant. Recapitularea făcută în copac, sub îndrumarea lui Emilito, era dominată de o dispoziţie nouă: era uşoară, aeriană şi transparentă. Îmi aminteam lucrurile cu o claritate fără precedent. Graţie energiei adunate sau a faptului că eram suspendată, mi-am putut aminti infinit mai multe detalii. Totul era mai însufleţit, mai pronunţat şi mai puţin încărcat de autocompasiunea, ursuzenia, frica sau regretele care îmi caracterizaseră recapitularea anterioară.

Clara îmi ceruse să scriu pe pământ numele fiecărei persoane pe care o întâlnisem în viaţă, apoi să îl şterg cu mâna, după ce respirasem toate amintirile asociate cu persoana respectivă. Pe de altă parte, Emilito m-a pus să le scriu numele pe frunze uscate şi să le dau foc când am sfârşit de respirat tot ceea ce îmi amintisem despre acei oameni. Îmi dăduse un obiect special pentru incinerarea frunzelor, un cub de metal cu latura de vreo treizeci de centimetri, ale cărei suprafeţe erau perforate cu grijă, cu găuri mici, rotunde. Jumătatea unei laturi era prevăzută cu o bucată de sticlă, ca o ferăstruică. În centrul părţii interioare a capacului se găsea un ac ascuţit. Partea cu fereastra avea o pârghie care aluneca înăuntru şi în afară, de care se prindea un băţ de chibrit - ce se aprindea frecându-l de o suprafaţă aspră din interior, după ce capacul era lăsat.

"Ca să eviţi să produci o flacără puternică, trebuie să înfigi frunza uscată în ac, astfel încât atunci când închizi capacul, aceasta să fie suspendată în mijlocul cutiei. După aceea, uită-te înăuntru prin ferestruică şi, folosindu-te de mâner, aprinde chibritul şi plasează-l sub frunză, privind-o până când devine cenuşă."

În timp ce priveam la flăcările ce mistuiau fiece frunză, trebuia să inspir prin ochi energia focului, fiind întotdeauna atentă să nu inhalez fumul. Mi-a dat instrucţiuni să plasez cenuşa frunzelor într-o urnă metalică, iar beţele folosite într-o pungă de

hârtie. Fiecare dintre beţele de chibrit întruchipa persoana al cărei nume fusese scris pe frunza uscată şi redusă la cenuşă graţie acelui chibrit. Când urna era plină, trebuia să o golesc din vârful copacului, lăsând vântul să o răspândească în toate direcţiile. Am fost învăţată să dau drumul cu o sfoară separată grămezii de beţe de chibrit, într-o pungă de hârtie, iar Emilito, apucând punga cu un cleşte, o aşeza într-un coş special pe care îl utiliza întotdeauna în acest scop. El avea grijă să nu atingă beţele sau punga. Eu îmi închipuiam că le ardea undeva pe dealuri sau poate că le azvârlea în râu, să lase apa să le descompună. Îndepărtarea beţelor de chibrit, mă asigurase el, era actul final în cadrul procesului de rupere a legăturilor cu lumea.

După aproximativ trei luni de recapitulat în timpul după-amiezelor, Emilito mi-a schimbat brusc programul de lucru.

"M-am săturat să mănânc tocana ta plictioasă," zise el într-o dimineaţă, în timp ce se pregătea să-mi trimită de mâncare în copac.

Am fost nespus de încântată, nu numai pentru că în felul acesta puteam avea mai mult timp liber pe care să-l petrec în casa din copac, dar pentru că mă delectam să mănânc mâncare pregătită de altcineva.

De prima dată când am gustat mâncarea gătită de el, am fost absolut convinsă că nu Clara era aceea care pregătise mâncarea pe care mi-o servise de atâtea ori. Adevăratul bucătar fusese întotdeauna Emilito. El înfăptuia lucrurile cu o însufleţire aparte, care făcea ca orice gătea să fie un deliciu.

În fiecare dimineaţă, în jurul orei şapte, Emilito mă aştepta lângă trunchiul copacului, gata să-mi expedieze mâncarea, pe care o pusese într-un coş. După ce luam micul dejun, mă întorceam de obicei la recapitularea mea, care, odată ce fusese eliberată de posibilitatea de a descoperi lucruri neplăcute, era acum, mai mult ca niciodată, o aventură a cunoaşterii şi înţelegerii. Cu cât îmi inspiram mai mult din trecutul meu, cu atât mă simţeam mai uşoară şi mai liberă.

Rupând vechile legături, trecutul, am început să formez altele noi. În această clipă, noile mele legături erau cu singura fiinţă care mă ghida. Emilito, deşi neînduplecat şi determinat să se asigure că munceam din greu, era uşor ca un fulg. La început,

am fost surprinsă să-i aud. pe el şi pe Clara, afirmând că eram ca ei. Dar, la o examinare mai profundă, a trebuit să admit că eram masivă asemeni Clarei şi la fel de capricioasă, dacă nu chiar nebună, ca Emilito.

Odată obişnuită cu ciudăţenia sa, nu am mai găsit nici o diferenţă între Emilito, Clara şi nagual şi chiar Manfred. Sentimentele mele pentru ei se suprapuneau, astfel încât am început să simt afecţiune pentru Emilito şi, foarte natural, într-o bună zi m-am bucurat să-i pot spune Emilito. La prima noastră întâlnire îngrijitorul îmi spusese că se numea "*Emilito*" - diminutivul spaniol pentru Emilio. Mi s-a părea ridicol să strig un om matur "micul Emilio", aşa că am făcut-o fără tragere de inimă. Pe măsură ce-l cunoşteam mai bine însă, am ajuns să-l pot striga oricum.

Ori de câte ori mă gândeam la ei patru, mi se amestecau cu toţii în minte, dar niciodată cu Nelida. Ea era deosebită pentru mine. Am păstrat-o întotdeauna aparte şi am situat-o deasupra tuturor, chiar dacă nu am întâlnit-o decât o singură dată în lumea reală. Am simţit că în ziua în care mi-am focalizat privirea pe ea, legătura care existase deja între noi a luat o formă definitivă. O singură întâlnire în conştiinţa lumii cotidiene, indiferent cât de fugară a fost aceasta, fusese de ajuns ca să facă acea legătură veşnică şi indestructibilă.

Într-o zi, după ce ne-am luat prânzul împreună în bucătărie, Emilito mi-a întins un pachet. Lipindu-l de mine, am ştiut că era de la Nelida. Am încercat să găsesc adresa expeditorului, însă nu era nimic marcat. De pachet atârna un carton pe care era desenată o femeie ţuguindu-şi buzele într-un sărut. Înăuntru, cu ortografia Nelidei, erau scrise cuvintele: "*Sărută copacul*". Am deschis pachetul şi am găsit o pereche de botine înalte până la gleznă, dintr-o piele moale, care se încheiau în faţă şi erau prevăzute cu crampoane de cauciuc aderent.

I-am arătat şi lui Emilito. Nu-mi puteam imagina la ce serveau.

"Aceştia sunt pantofii tăi de cătărat," zise Emilito, dând din cap în semn de recunoaştere. "Nelida ştia că-ţi plac copacii, în ciuda fricii tale de a cădea. Crampoanele sunt făcute din cauciuc, pentru a proteja scoarţa copacului."

Sosirea pachetului părea să fie un semn pentru Emilito că trebuia să-mi dea instrucțiuni detaliate despre cățăratul în copaci. Până acum folosisem numai hamurile pentru a mă ridica până la casa din copac. Câteodată mi se întâmpla să aținesc sau chiar să mă culc în hamuri ca și cum aș fi stat legată în hamac. De cățărat, însă, nu mă cățărasem niciodată în copac, cu excepția unei ocazii când mă agățasem de o cracă foarte joasă, în timp ce-mi propteam picioarele de o alta.

"Acum e vremea să aflăm din ce aluat ești făcută," zise el pe un ton foarte serios. "Noua ta sarcină nu va fi dificilă, însă, dacă nu-i vei acorda atenție totală, se poate dovedi a-ți fi fatală. Este necesar să recurgi la întreaga ta energie nou acumulată pentru a învăța ceea ce îți voi arăta."

Mi-a cerut să-l aștept lângă pâlcul de arbori înalți din fața casei. Câteva momente mai târziu, Emilito veni să mă întâlnească acolo, cărând cu el o cutie lungă și plată. O deschise și scoase din ea mai multe centuri de siguranță și bucăți de coardă subțire, de alpinism. Îmi legă o centură în jurul taliei și ataşă de ea o altă chingă mai lungă, cu ajutorul unei carabiniere. Punându-și o centură similară, mi-a arătat cum să mă cațăr într-un copac, înfășurând chinga mai lungă în jurul trunchiului și folosind-o ca suport pentru a mă deplasa în sus, de-a lungul lui. Se cățăra cu mișcări iuți și precise: pentru a-și asigura poziția, trecea corzile peste ramurile întâlnite în drumul său. Rezultatul fu o plasă de frânghii care îi permiteau să se deplaseze în siguranță în jurul arborelui, dintr-o parte în cealaltă.

Coborî la fel de agil pe cât urcase.

"Asigură-te că toate corzile și nodurile sunt bine făcute," zise el. "Nu-ți poți permite greșeli majore în această situație. Greșelile mici sunt corijabile, cele mari sunt fatale."

"Dumnezeule, trebuie să fac ceea ce ai făcut tu adineauri?" am întrebat cu adevărat uimită.

Nu era numai faptul că mă mai temeam încă de înălțimi, dar, pur și simplu, simțeam că nu aveam răbdarea să leg toate nodurile și carabinierele la locul potrivit. Îmi luase ceva vreme doar ca să mă obișnuiesc să urc și să cobor cu hamurile.

Emilito aprobă din cap, râzând cu veselie.

"Aceasta este o adevărată provocare," admise el. "Dar, odată ce i-ai prins firul, sunt sigur că vei fi de acord că merită. Vei înțelege ce vreau să spun."

Îmi întinse o bucată de coardă și îmi arătă răbdător cum să leg și să dezleg noduri; cum să folosesc bucățile de furtun de cauciuc prin care treceam coarda de alpinism, pentru a nu vătăma scoarța copacului în momentul în care legam o frânghie peste o ramură, ca să așez o nouă linie de coardă; cum să-mi manevrez picioarele ca să-mi mențin echilibrul și cum să evit cuiburile de păsări în timpul procesului de cățărare.

Următoarele trei luni am lucrat sub constanta sa supraveghere, limitându-mă la ramurile joase. Când am căpătat un control respectabil asupra echipamentului, suficiente bătături în palme încât să nu mai fie necesar să port mănuși și suficientă dexteritate în echilibrul mișcărilor mele, Emilito mă lăsă să mă aventurez pe ramuri mai înalte. Am practicat meticulos și la acest nivel exact aceleași manevre pe care le practicasem pe ramurile joase. Și, într-o zi, fără ca măcar să urmăresc acest lucru, am ajuns în vârful copacului. În acea zi, Emilito mi-a oferit ceea ce el numea, cel mai semnificativ dar al său pentru mine. Era vorba despre un set compus din trei salopete verzi de camuflaj și șepci asortate cu acestea, cumpărate cu siguranță dintr-un magazin al armatei, din Statele Unite.

Îmbrăcată în salopetă de camuflaj, am trăit în pâlcul de copaci înalți îngrămădiți în fața casei. Nu coboram decât ca să merg la baie și, ocazional, să iau masa cu Emilito. Mă cățăram în orice arbore doream, cu condiția să fie îndeajuns de înalt. Nu erau decât câțiva copaci în care refuzam să urc: pe cei care erau prea bătrâni și care ar fi considerat prezența mea ca pe o intruziune și pe cei foarte tineri, care nu erau suficient de puternici ca să suporte corzile și mișcările mele.

Preferam arborii tineri, viguroși, pentru că mă făceau fericită și optimistă. Cu toate acestea, unii dintre cei bătrâni erau de asemenea atrăgători, căci mai aveau încă atâtea de spus. Dar singurul copac în care Emilito mi-a permis să dorm peste noapte a fost acela în care se afla casa, deoarece era prevăzut cu paratrăsnet. Dormeam pe patul-platformă, ori asigurată în hamurile de piele sau, câteodată, pur și simplu, legată de vreo cracă, la alegerea mea.

Unele dintre crengile mele preferate erau cele groase şi fără protuberanţe. Mă întindeam pe ele cu faţa în jos. Odihnindu-mi capul pe o pernuţă pe care o purtam tot timpul cu mine, îmbrăţişam ramura cu mâinile şi picioarele, menţinându-mi un echilibru precar dar care, în acelaşi timp, îmi dădea o stare de fericire. Evident, m-am asigurat întotdeauna cu o coardă legată de mijloc şi securizată de o ramură mai înaltă, pentru cazul în care îmi pierdeam echilibrul în timpul somnului.

Sentimentele ce le împărtăşeam pentru copaci erau dincolo de cuvinte. Aveam senzaţia certă că le puteam absorbi stările de spirit, că eram capabilă să le cunosc vârsta, că am acces la cunoaşterea lor şi la ceea ce simţeau. Puteam comunica cu ei în mod direct prin intermediul unei senzaţii care ieşea din interiorul corpului meu. Adesea, comunicarea începea cu o revărsare de afecţiune pură, aproape la fel de intensă precum cea încercată pentru Manfred, o afecţiune care ieşea din mine întotdeauna pe neaşteptate şi nechemată. Apoi le puteam simţi rădăcinile, coborându-se în pământ. Ştiam dacă aveau nevoie de apă şi care dintre rădăcini se dirija spre sursa de apă subterană. Puteam spune ce însemna să trăieşti căutând lumina, anticipând-o, intenţionând-o, sau ce însemna să simţi căldura, frigul sau să fi devastat de furtuni şi trăsnete. Am învăţat ce înseamnă să nu fi în stare să te mişti vreodată din locul ce îţi fusese destinat. Să nu ai grai, să simţi prin scoarţă, prin rădăcini şi să induci lumina prin frunze. Ştiam, fără umbră de îndoială, că acei copaci simţeau durerea şi, mai ştiam, de asemenea, că odată ce legătura era stabilită, ei se scurgeau în noi, plini de afecţiune.

Stând pe o ramură groasă cu spatele rezemat de trunchiul unui copac, recapitularea mea căpătă un caracter cu totul aparte. Îmi puteam aminti cele mai mici detalii ale experienţelor vieţii mele, fără frica vreunei implicări emoţionale mondene. Râdeam de mă durea burta de lucruri care, la un moment dat, mi se păruseră a fi adevărate traume pentru mine. Am descoperit că obsesiile mele nu mai erau capabile să evoce autocompătimire. Vedeam totul dintr-o perspectivă diferită acum, nu din aceea a persoanei civilizate care fusesem întotdeauna, ci din perspectiva omului abandonat şi lipsit de griji, care trăia în copac, ce devenisem.

Într-o noapte, pe când mai mâncam încă dintr-o tocană de iepure pe care o făcusem, Emilito m-a surprins cu felul animat în care îmi vorbea. Mi-a cerut să mai rămân aşezată după masă, deoarece avea ceva să-mi spună. Acest lucru era atât de neobişnuit, încât am început să freamăt, anticipându-l. Singurele fiinţe cărora le vorbisem în ultimele luni erau copacii şi păsările. M-am pregătit pentru ceva monumental.

"Trăieşti în copac de mai bine de şase luni de-acum," începu el. "Este timpul să aflăm ce ai făcut acolo. Hai să intrăm în casă, am ceva să-ţi arăt."

"Ce vrei să-mi arăţi?" am întrebat, aducându-mi aminte de vremea când voise să-mi arate ceva în camera sa, însă eu refuzasem să-l urmez.

Numele de Emilito i se potrivea de minune. Devenise una dintre fiinţele cele mai dragi mie, asemeni lui Manfred. Cea mai importantă intuiţie avută pe când stam cocoţată pe ramurile din vârful unui copac, a fost aceea că Emilito nu avea nimic omenesc în el. Nu puteam decât să speculez că fusese odată o fiinţă umană, dar că recapitularea şterse tot acest aspect din el. Neomenescul dinlăuntrul lui era o barieră care împiedica pe oricine să străbată până la el pentru un schimb subiectiv. Nici o persoană obişnuită nu putea pătrunde în ceea ce gândea şi simţea Emilito sau în ceea ce percepea. În schimb, dacă el o dorea, putea străbate până la fiecare din noi, ca să ne împărtăşească stările subiective. Neomenescul din el fusese lucrul pe care îl simţisem de când l-am întâlnit pentru prima dată în uşa bucătăriei. Acum puteam fi în largul meu în preajma lui şi, cu toate că acea barieră ne mai separa încă, acum puteam contempla măreţia împlinirilor lui.

L-am întrebat din nou pe Emilito ce voia să-mi arate, din moment ce nu-mi răspunsese încă.

"Ceea ce îţi voi arăta este de cea mai mare importanţă," zise el. "Dar depinde de tine cum o vei lua. Depinde de faptul dacă ai acumulat sau nu tăcerea şi echilibrul copacilor."

A traversat în grabă curtea întunecată şi a intrat în casă. L-am urmat pe culoar, până la uşa camerei lui. Mă făcu de două ori mai nervoasă să-l văd oprindu-se în faţa ei câteva momente bune şi respirând adânc de parcă se pregătea pentru ce avea să urmeze.

"Este în regulă, să intrăm," zise el, trăgându-mă uşor de mânecă. "Doar un sfat: nu-ţi fixa privirea pe nimic din cameră. Uită-te la orice doreşti, dar scanează uşor obiectele, aruncând doar priviri fugare."

A deschis uşa şi am intrat în camera sa extravagantă. Trăind în copaci, uitasem cu totul sentimentele provocate de această cameră, când intrasem acolo pentru prima oară, în ziua în care Clara şi Nelida plecaseră. Acum mă uluiau din nou toate acele obiecte bizare adunate înăuntru. Primul lucru pe care l-am văzut au fost patru lămpi, câte una pe mijlocul fiecărui perete. Nici măcar nu-mi puteam imagina ce fel de lămpi puteau fi. Camera propriu-zisă şi tot ce se afla înăuntru era luminat de o iradiere stranie, de un chihlimbariu suav. Cunoşteam îndeajuns de bine echipamentele electrice pentru a-mi da seama că nici un fel de bec, fie el prevăzut cu un abajur din cea mai neobişnuită ţesătură posibilă, nu ar putea da o asemenea lumină.

L-am simţit pe Emilito luându-mă de braţ pentru a mă ajuta să trec peste un fel de gard de vreo treizeci de centimetri înălţime, care separa o mică zonă pătrată, din colţul sud-vestic al camerei.

"Bine ai venit în grota mea," zise el cu un rânjet pe faţă, pe când treceam în zona secţionată.

În acel spaţiu se afla o masă lungă, pe jumătate ascunsă de o perdea neagră şi un şir de patru din cele mai neobişnuite scaune văzute vreodată. Fiecare din ele avea un spătar oval, înalt şi solid, care urma curbura corpului, iar în loc de picioare, o bază rotundă, aparent solidă. Toate scaunele erau cu faţa la perete.

"Nu fixa privirea," îmi reaminti el, ajutându-mă să mă aşez pe unul din scaune.

Am observat că erau făcute dintr-un fel de material plastic. Şezutul, de formă rotundă, era capitonat, deşi nu puteam spune în ce fel; era tare ca lemnul, dar avea o elasticitate care îl făcea să revină la forma iniţială când mă ridicam sau să cedeze când mă aşezam la loc. De asemena, se rotea când mă mişcam într-o parte şi în cealaltă. Spătarul oval, care părea să-mi îmbrace spatele, era şi el capitonat, însă părea la fel de dur. Toate scaunele erau vopsite într-un albastru-azuriu intens.

Îngrijitorul se aşeză pe scaunul de lângă mine. Şi-l roti astfel încât să stea cu faţa spre centrul camerei şi, cu o voce neobişnuit de tensionată, îmi spuse să fac şi eu la fel. Făcând-o, am dat drumul unui gâfâit guttural. Camera pe care o traversasem cu câteva clipe în urmă dispăruse. În schimb, priveam la un vast spaţiu plat, iluminat de o strălucire de culoarea piersicii. Camera se prelungea acum într-un spaţiu aparent infinit, chiar în faţa ochilor mei. Orizontul din faţa mea era negru ca tăciunele. Am gâfâit din nou, pentru că aveam un gol în stomac. Am simţit cum podeaua îmi fugea de sub picioare şi eram trasă în acel spaţiu. Nu am simţit scaunul pivotant sub mine, deşi eram încă aşezată pe el.

L-am auzit pe Emilito spunând:

"Hai să ne învârtim înapoi acum," dar nu am avut puterea să fac scaunul să pivoteze.

Trebuie să o fi făcut el pentru mine, căci m-am trezit dintr-o dată privind din nou spre colţul încăperii.

"Incredibil, nu-i aşa?" întrebă îngrijitorul, zâmbind.

Eram incapabilă să rostesc un singur cuvânt sau să pun întrebări, despre care ştiam că erau fără răspuns. După un minut-două, Emilito îmi făcu din nou scaunul să pivoteze, ca să-mi mai umplu o dată privirea de acel infinit. Imensitatea acelui spaţiu mi s-a părut atât de înspăimântătoare, încât am închis ochii. L-am simţit întorcându-mi iarăşi scaunul.

"Acum, dă-te jos," zise el.

M-am supus în mod automat, rămânând în picioare şi tremurând involuntar, încercând să-mi recapăt vocea. Mi-a întors corpul, pentru a mă face să privesc spre cameră.

Stăpânită de frică, sau poate din prudenţă, m-am împotrivit cu încăpăţânare să deschid ochii. Îngrijitorul mă ciocăni zdravăn în creştetul capului cu articulaţiile degetelor, care îmi făcură ochii să se deschidă. Spre uşurarea mea, camera nu era un spaţiu infinit şi întunecat, ci exact aşa cum fusese când păşisem în ea. Neţinând cont de avertismentele sale, am fixat fiecare din acele obiecte de neidentificat.

"Emilito, spune-mi, te rog, ce sunt toate acestea?" am întrebat.

"Eu nu sunt decât îngrijitorul," zise Emilito. "Toate acestea se află în grija mea," zise el trecându-şi mâna peste toată

camera. "Dar să fiu al naibii dacă ştiu ce reprezintă! De fapt, niciunul dintre noi nu ştie. Am moştenit totul odată cu casa, de la învăţătorul meu, nagualul Julian, iar el le-a moştenit de la învăţătorul său, nagualul Elías, care le moştenise şi el."

"Arată ca o debara cu recuzită din culise," am zis. "Dar asta e o iluzie, nu-i aşa, Emilito?"

"E vrăjitorie! Acum o poţi percepe pentru că ai eliberat suficientă energie pentru a-ţi lărgi percepţia. Oricine o poate face, cu condiţia să fi acumulat îndeajuns de multă energie. Problema este că cea mai mare parte a energiei noastre este blocată în griji lipsite de sens. Cheia este recapitularea care eliberează energia blocată şi, *voilà!* Vezi infinitul chiar în faţa ochilor."

Am râs când Emilito a spus *voilà*, deoarece era foarte nepotrivit şi neaşteptat. Râsul mi-a atenuat din tensiunea interioară.

"Dar toate astea sunt reale sau visez, Emilito?" a fost tot ce am putut spune.

"Visezi, dar totul este real. Atât de real, încât ne poate ucide, dezintegrându-ne."

Nu puteam realiza în mod raţional ce vedeam, şi totuşi, nu puteam nicicum să cred sau să mă îndoiesc de percepţia mea. Dilema era insurmontabilă şi tot aşa era şi panica ce m-a cuprins. Îngrijitorul se dădu mai aproape de mine.

"Vrăjitoria este mai mult decât pisici negre şi oameni goi, dansând în curte la miezul nopţii, făcând vrăji altora," şopti el. "Vrăjitoria este rece, abstractă, impersonală. De aceea noi numim actul de a o percepe, *trecerea vrăjitorilor* sau *zborul în abstract*. Pentru a fi martorii acestei forţe de atracţie înspăimântătoare, trebuie să fim puternici şi determinaţi. Asta nu e o treabă pentru cei timizi şi slabi de înger. Aşa obişnuia să spună nagualul Julian."

Mă interesa foarte mult ce-mi spunea, iar asta mă forţa să acord o atenţie fără egal cuvintelor lui. Cu toate acestea, ochii nu mi se puteau dezlipi de pe obiectele din cameră. Concluzia mea a fost că niciunul dintre ele nu era real. Şi totuşi, de vreme ce era evident că le percepeam, mă întrebam dacă eram şi eu la fel de ireală sau dacă totul nu era decât plăsmuirea mea. Nu mă

chinuia faptul că erau imposibil de descris, ci, pur şi simplu, acela că mintea mea nu le putea recunoaşte.

"Acum pregăteşte-te pentru zborul vrăjitorilor," zise Emilito. "Ţine-te de mine, cu toată puterea. Agaţă-te de centura mea, dacă trebuie, sau suie-te în cârca mea. Dar indiferent ce vei face, nu-mi da drumul."

Înainte să-l pot întreba ce intenţiona să facă, m-a învârtit cu scaunul, făcându-mă să stau cu faţa la perete. Apoi pivotă scaunul la nouăzeci de grade, ca să privesc o dată în plus spre centrul încăperii, la acel înspăimântător spaţiu infinit. M-a ajutat să mă ridic, ţinându-mă de mijloc şi mă făcu să înaintez câţiva paşi în infinit.

Mi-a fost aproape imposibil să mă mişc; picioarele păreau să-mi fie de plumb. L-am simţit pe îngrijitor împingându-mă şi ridicându-mă. Deodată, o forţă m-a absorbit şi nu mai mergeam, ci alunecam în spaţiu. Îngrijitorul aluneca şi el alături de mine. Mi-am amintit avertismentul său şi i m-am agăţat de centură. Exact la timp, căci un alt val de energie mă făcu să accelerez la viteză maximă. Am strigat la el să mă oprească. Mă aşeză repede pe spatele lui şi m-am agăţat de el cu toată forţa. Mi-am ţinut ochii strâns închişi, însă asta nu a schimbat cu nimic situaţia. Vedeam aceeaşi vastitate în faţa mea, indiferent dacă aveam ochii deschişi sau închişi. Planam amândoi în ceva ce nu părea aer şi nici deasupra pământului nu părea a fi. Frica mea cea mai mare era aceea că o izbucnire monumentală de energie avea să mă desprindă din spatele îngrijitorului. M-am luptat din răsputeri să rezist şi să-mi menţin strânsoarea şi concentrarea.

Totul s-a stins exact aşa cum a început. Am fost catapultată de un alt suflu puternic de energie şi m-am trezit leoarcă de transpiraţie, stând lângă scaunul albastru. Corpul îmi tremura incontrolabil. Gâfâiam şi mă sufocam din lipsă de aer. Părul îmi atârna peste faţă, răvăşit şi încurcat. Îngrijitorul mă împinse în scaun şi mă întoarse cu faţa la perete.

"Să nu îndrăzneşti să te pişi pe tine stând pe acest scaun," mă avertiză el aspru.

Depăşisem stadiul nevoilor trupeşti. Mă eliberasem de toate, inclusiv de frică. Cât timp am planat în acel spaţiu infinit, totul fusese drenat din mine.

"Eşti la fel de capabilă de percepţie ca mine," zise Emilito, aprobând din cap. "Dar nu ai nici un fel de control în noua lume pe care o percepi. Acel control vine după o viaţă de disciplină şi putere acumulată."

"Nu am să fiu niciodată în stare să-mi explic asta," am spus şi m-am rotit cu faţa spre centrul camerei, să mai iscodesc o dată acel infinit rozaliu.

De data aceasta, obiectele din cameră erau micuţe, ca piesele de pe tabla de şah. Trebuia să le caut în mod intenţionat, ca să le observ. Pe de altă parte, răceala şi ciudăţenia acelui spaţiu îmi umplură sufletul de o teroare, în toată puterea cuvântului. Mi-am amintit ce-mi spusese Clara despre văzătorii care îl căutaseră, despre cum îşi aţintiseră ei privirile în acea infinitate şi cum aceasta, la rândul său, le-a întors privirile, fixându-i cu o indiferenţă rece şi inflexibilă. Clara nu-mi spusese niciodată că o făcuse şi ea, dar de-acum ştiam că da. Dar la ce bun să-mi fi spus atunci? Aş fi râs, probabil, sau aş fi crezut că exagerează. În prezent, era rândul meu să mă holbez la acel infinit, fără vreo şansă de-a înţelege la ce mă uitam. Emilito avea dreptate; avea să-mi ia o viaţă de disciplină şi acumulare de putere pentru a înţelege că măsurăm cu privirea nemărginitul.

"Hai să privim acum cealaltă latură a infinitului," zise Emilito, şi-mi întoarse cu blândeţe scaunul cu faţa la perete.

Ridică ceremonios draperia neagră, în timp ce eu priveam în gol, încercând să-mi controlez clănţănitul dinţilor.

În spatele draperiei era o masă îngustă şi lungă, de culoare albastră. Nu avea picioare şi părea să fie, cumva, ataşată de perete, deşi nu vedeam nici un fel de balamale sau proptele de susţinere.

"Pune-ţi antebraţele pe masă şi odihneşte-ţi capul pe pumni, plasându-i sub bărbie, aşa cum ţi-a arătat Clara," îmi ordonă el. "Presează bărbia, susţine-ţi capul cu blândeţe şi nu te încorda. De blândeţe avem nevoie acum."

Am făcut precum mi-a cerut. În aceeaşi clipă, o fereastră mică se deschise în peretele întunecat, cam la cincisprezece centimetri de nasul meu. Îngrijitorul stătea în dreapta mea, uitându-se şi el, se pare, printr-o altă ferăstruică.

"Priveşte înăuntru," zise el. "Ce vezi?"

Mă uitam la casă. Vedeam uşa din faţă şi sufrageria din partea stângă a casei, pe care o întrezăriserm când trecusem cu Emilio pe lângă ea, prima oară când mi-a fost permis să folosesc intrarea principală. Camera era bine iluminată şi plină de oameni care râdeau şi conversau în spaniolă. Câţiva dintre ei îşi serveau ceva de mâncare de pe un bufet încărcat cu tot felul de mâncăruri apetisante, frumos aranjate pe platouri de argint. L-am văzut pe nagual şi mai apoi pe Clara; era radioasă şi fericită. Cânta la chitară şi făcea un duet cu o altă femeie ce putea fi uşor sora ei. Era la fel de voluminoasă ca ea, dar cu tenul închis la culoare şi nu avea nici ochii verzi şi aprigi ai Clarei. Ai săi erau într-adevăr aprigi, însă întunecaţi şi sinistri. Apoi, am văzut-o pe Nelida dansând singură pe melodia tulburător de frumoasă. Era întrucâtva diferită de cea pe care mi-o aminteam eu, deşi nu puteam să-mi dau seama în ce fel.

I-am privit o vreme, vrăjită, de parcă murisem şi ajunsesem în rai. Scena era atât de eterică, de plină de veselie, atât de neatinsă de grijile cotidiene! Dar am fost dintr-o dată smulsă din încântarea mea, când am văzut o altă Nelida intrând în sufragerie, printr-o uşă laterală. Nu-mi puteam crede ochilor: erau două! M-am întors către îngrijitor şi l-am confruntat cu o întrebare tăcută.

"Cea care dansează este Florinda," zise el. "Ea şi Nelida sunt exact la fel, cu deosebirea că Nelida are trăsături ceva mai delicate," mă scrută el cu privirile şi-mi făcu cu ochiul, "dar este de departe mai nemiloasă ca ea."

Am numărat persoanele din cameră. În afară de nagual, mai erau paisprezece: nouă femei şi cinci bărbaţi. Cele două Nelide, Clara şi sora ei cu tenul închis şi alte cinci femei pe care nu le cunoşteam. Erau cu siguranţă bătrâne, dar asemeni Clarei, Nelidei, nagualului şi lui Emilito, nu le puteai determina vârsta. Celelalte două femei nu erau decât cu câţiva ani mai în vârstă decât mine, având poate în jur de douăzeci şi cinci de ani.

Patru dintre bărbaţi erau mai în vârstă şi la fel de aprigi la înfăţişare ca nagualul, dar unul dintre ei era tânăr. Avea şi el tenul închis la culoare, era scund şi părea foarte puternic. Părul îi era negru şi ondulat. Gesticula cu însufleţire în timp ce vorbea, iar chipul îi era energic şi expresiv. Avea ceva ce îl evidenţia

printre ceilalţi. Inima îmi tresăltă şi m-am simţit instantaneu atrasă de el.

"Acesta este noul nagual", zise îngrijitorul.

Privind în cameră, Emilito mi-a explicat că fiecare nagual conferă vrăjitoriei sale temperamentul şi experienţa proprie. În cazul nagualului John Michael Abelar, care era indian Yaqui, trăsătura caracteristică adusă de el grupului său a fost patosul indienilor Yaqui. Vrăjitoria lor, spunea el, era pătrunsă de caracterul sumbru al acelor indieni. Şi toţi, inclusiv eu, eram constrânşi de regulă să ne familiarizăm cu indienii Yaqui, să le urmăm urcuşurile şi coborâşurile.

"Această perspectivă va prevala pentru tine până în momentul în care noul nagual va prelua comanda," îmi spuse el la ureche. "Apoi, vei fi nevoită să te pătrunzi de temperamentul şi de experienţa lui. Asta e regula. Va trebui să mergi la facultate. El e absorbit de studii şi cercetări."

"Când se va întâmpla asta?" am întrebat în şoaptă.

"Imediat ce membrii grupului meu vor înfrunta împreună acea infinitate din camera din spatele nostru şi îi vom permite să ne dizolve," răspunse el uşor.

Un nor de oboseală şi disperare începea să pună stăpânire pe mine. Sforţarea de a încerca să înţeleg ceea ce părea imposibil de conceput era prea mare.

"Camera aceasta, al cărui îngrijitor sunt, reprezintă intenţia acumulată şi linia de temperament a tuturor nagualilor care i-au precedat lui John Michael Abelar," îmi zise el la ureche. "Îmi este imposibil să explic ce anume este camera asta. Pentru mine, exact ca şi pentru tine, este de neînţeles."

Mi-am luat ochii de la sufrageria plină cu oameni exuberanţi şi m-am uitat la Emilito. Voiam să plâng, căci înţelesesem în sfârşit că Emilito era la fel de solitar ca şi Manfred; o fiinţă capabilă de o conştiinţă de neconceput şi, cu toate acestea, împovărată de singurătatea ce însoţeşte acea conştiinţă. Dorinţa mea de a plânge a fost, însă, trecătoare, pentru că am realizat că tristeţea aceea era o emoţie atât de josnică pe lângă veneraţia ce eram îndreptăţită să o simt.

"Noul nagual va avea grijă de tine," zise Emilito, atrăgându-mi din nou atenţia către sufragerie. El este ultimul tău învăţător, cel care te va duce spre libertate. Are mai multe nume,

câte unul pentru fiecare dintre diferitele fațete ale vrăjitoriei în care este implicat. Pentru vrăjitoria infinitului, numele său este Dilas Grau. Într-o zi îi vei întâlni, pe el și pe ceilalți. N-ai putut să o faci în ziua în care te-ai aflat cu Nelida în holul din stânga și nu o poți face acum, aici, cu mine, dar vei reuși curând. Te, așteaptă."

Un dor indefinit puse stăpânire pe mine. Am vrut să mă strecor prin ochiul acela de geam în cameră, ca să fiu cu ei. Acolo era căldură și afecțiune. Iar ei mă așteptau...